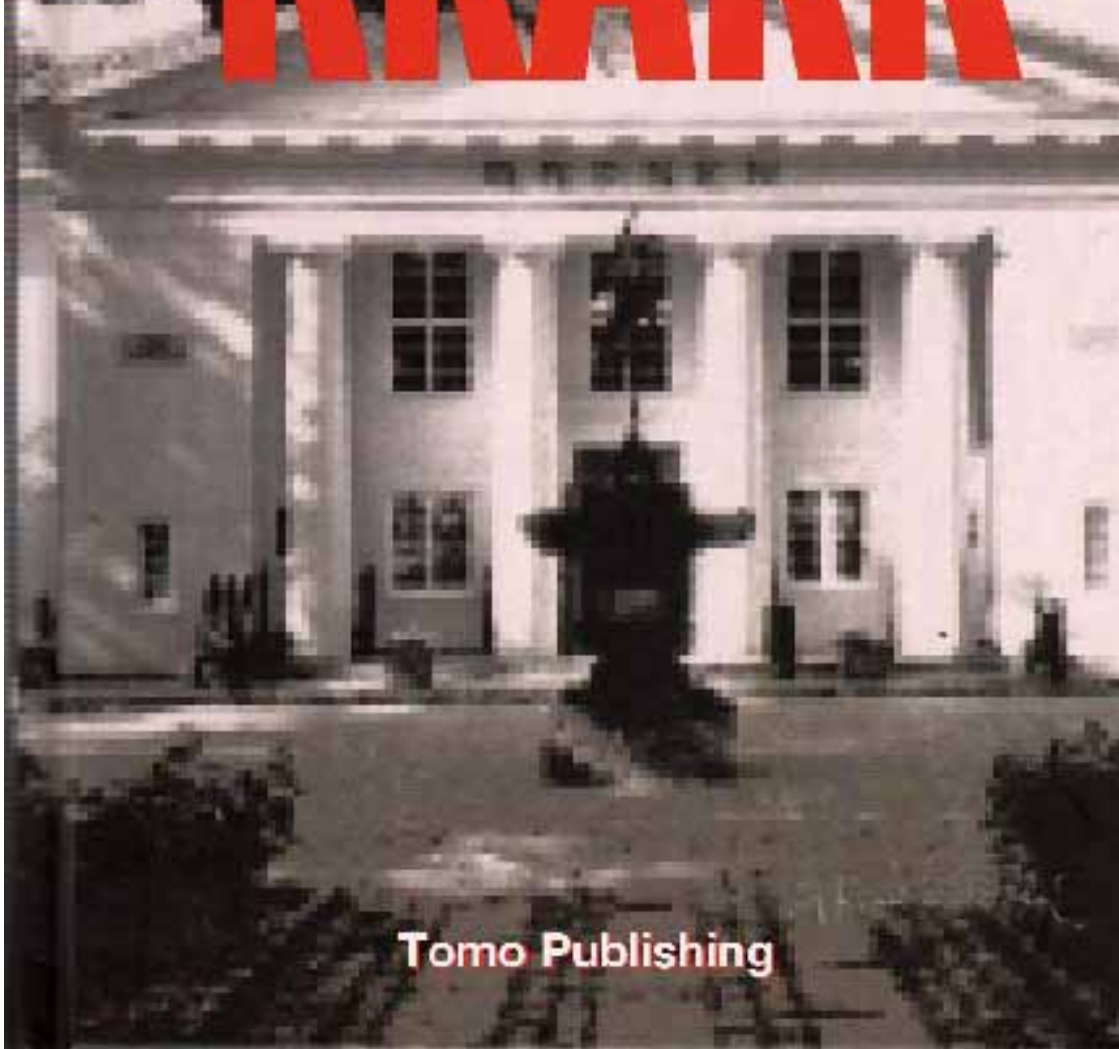

Tor Moltu

KRAKK

Tomo Publishing

Økokrim - fra fiskeri- og oppdrettsnæringen:

- En levende og en død fiskeriminister
- noen grådige fiskeoppdrettere
- en forførrersk kvinne
- en smart fiskeeksportør
- en ambisiøs finansmegler
- en sleip skipsreder
- en troskyldig økonom
- en manipulerende snikmorder
- en traust fiskeoppdretter

Oppdretteren Olav Sand hadde bestemt seg for å bli rik- stinnrik. Ett av hinderne var fiskeoppkjøper Kvalvik.

Olav Sand hadde tenkt å bli den største i landet. Planene var klare. De var like enkle som geniale.

Problemet var at han ikke kunne si det til noen. De ville raskt stjele ideén. Han trengte penger, mange penger, for å få det til.

Russerne hadde pengene.

Forfatter : Tor Moltu:

Tittel : Krakk

Tomo Publishing

ISBN 978-82-992325-6-2

© Tor Moltu 2011

Omslag: Reidar Gjørven

Omslagsfoto: Oslo Børs

Kapittel 1

Belysningen i Kontoret var dunkel og støynivået var jevnt og monotont. Kontoret var ett av de få utestedene som ikke hadde musikk. De gikk dit for å snakke, ta seg en halvliter og få med seg siste nytt om hvem, hva og hvor. Kontoret hadde stort sett bare stamgjester, og de fleste arbeidet i Regjeringskvartalet, bare et steinkast unna.

Det var ikke få lovende unge menn og kvinner som hadde fått ødelagt sin karriere av hviskingen som gikk over bordflatene.

Blant stamgjestene var det en liten gruppe som ble kalt «Grubbegutta». De jobbet i Fiskeridepartementet som lå i Grubbegata.

De satt ved et lite bord innerst i lokalet og snakket bare om fisk.

Det var også en veletablert hakkorden blant gjestene som frekventerte Kontoret. De som jobbet i Utenriksdepartementet hadde høyest stjerne. De og gutta som jobbet i Finansdepartementet var de eneste som alltid gikk med hvit skjorte og slips.

Alle andre gikk lettere kledd.

De som jobbet i Fiskeridepartementet sto nederst på rangstigen og gikk i jakke og jeans. Jakkene var enten brun eller grå, med et diskret rutemønster i vevingen, enkelte med skinnlapper på albueene.

«Pass deg, ellers blir du som dem», fikk nye stamgjester alltid høre om gjengen fra Fiskeridepartementet.

Det styrket ikke statusen at alt som hadde med internasjonal handel med fisk å gjøre, enten det var tollsatser eller handelsavtaler, sorterte under Utenriksdepartementet.

- Pass deg så du ikke ... sa Oddmund Segersgård med et hånlig flir. Han gikk i en vamsset genser, joggesko og hadde nylig fått jobb i Landbruksdepartementet. Han gløttet bort mot bordet til dem som jobbet i UD mens han sto i baren og ventet på en ny halvliter.

Kontoret var stedet der alle kjente alle, og om det var en gruppe som ikke hadde noe sofistisert over seg, var det akkurat de fra Fiskeridepartementet.

Murringen stilnet av da en høy, slank kvinne, kledd i en rød tett-sittende drakt kom inn gjennom døren. Hun gikk med målbevisste skritt. Hun så seg hverken til høyre eller venstre, stanset ikke opp, men fortsatte gjennom hele lokalet. Hun gikk rett bort til stambordet til gutta fra Grubbegaten.

- Wow! sa Rune Lien, som nettopp hadde flyttet til hovedstaden for å starte en karriere i Finansdepartementet og følte seg passe ubekvem.

- Som en lysfontene, tenkte Oddmund Segersgård som fremdeles sto i baren og ventet på å bli servert. Han snudde seg for å betrakte henne. Det var måten hun gikk på. Det var måten hun satte ett ben fremfor det andre og kjørte hælen i gulvet på en hard og bestemt måte.

Også gutta fra UD løftet blikkene. De betraktet henne bakfra, og hver og en tenkte sitt.

Øyvind Riisnes, som satt innerst i lokalet, med ryggen til, snudde seg. Han så at hun kom mot ham, og klarte ikke å løsrive blikket. Da han forsto at hun kom i retning hans bord, satte han fra seg glasset uten å vite at munnen hans hadde åpnet seg på halvt gap.

Kvinnen fortsatte inntil hun var kommet helt innerst i lokalet. Der stilte seg hun opp rett foran Øyvind Riisnes, byråsjef i Fiskeridepartementet.

Murringen i lokalet dempet seg nesten helt da hun bøyde seg frem, la hodet inntil øret til Riisnes og hvisket noe.

Øyvind Riisnes var regnet som den kjedeligste blant de kjedelige.

Om stemmen hennes skulle stå i stil til resten, måtte den være lav og kurrende, tenkte en av dem som sto i baren og ventet på påfyll.

- Øyvind Riisnes? spurte hun.

Han nikket.

Mimmi Stokk, som satt ved siden av Riisnes, nærmest på fanget

hans, nikket også:

- Ja, det er det! sa hun.

Mimmi Stokk var sekretær på fiskeriministerens forværelse. Da hun bøyde seg frem for å høre hva den rødkledde kvinnen hadde å spørre om, presset hun det ene brystet inn mot skulderen til Riisnes samtidig som hun berørte kneet hans med sitt eget.

De andre ved bordet lente seg også frem.

Kvinnen i rødt reiste seg i full høyde og gjorde tegn til at hun ville sitte. Det ble flyttet på noen ølglass, og dyttet frem en stol.

Hun satte seg, og lente seg frem mot Riisnes igjen.

Hva hun sa, var det få som hørte, men plutselig slengte Riisnes hodet tilbake og lo rått. Dette fikk de som sto ved baren og ventet på sine halvlitere til å løfte på hodene og atter en gang vende blikkene innover i lokalet.

Folk fra Fiskeridepartementet pleide ikke å le, og i hvertfall ikke høylydt.

De som satt rundt bordet til Riisnes lente seg også tilbake og lo, om enn bare halvhjertet. Dette var det imidlertid ingen utenom den lille gruppen som hørte, da latteren druknet i bakgrunnsstøy.

Mimmi Stokk lente seg enda lenger frem og smilte kaldt, samtidig som hun la armen godt omkring nakken på Riisnes og presset brystet enda hardere inn i skulderen hans.

- Du mener vel ikke det, sa Stokk til henne med en hånlig undertone.

I en brå bevegelse skjøv kvinnen i rødt stolen tilbake og reiste seg.

Hun sto rak og indignert og stirret ned på den lille forsamlingen med byråkrater. Riisnes klarte å løsrive seg fra grepet til Stokk, rakte frem en hånd og tok henne i armen.

- Vent! sa han høyt, og trakk henne ned på stolen igjen. Deretter bøyde han seg frem, og sa noe til henne.

Det var Ingolf Tygsen, saksbehandler i avdelingen for Økonomi og Kvoter, som hadde runden, så han måtte bort i baren for å bestille et glass vin og fire nye halvlitere.

Mens han sto der kom Olav Digrenes, byråsjef i UD, og stilte seg opp bak ham.

- Hva var så morsomt? spurte han.

- Hun ville kjøpe seg et oppdrettsanlegg, og bli lakseoppdretter, svarte Tygsen.

- Det er ikke noe morsomt i det, sa Digrenes.

- Nei, men hun spurte om det var fiskeriministeren som solgte dem, svarte Tygsen.

- Det var morsomt, sa Digrenes uten å trekke på smilebåndet.

Så ristet han på hodet, snudde ryggen til og gikk tilbake til bordet sitt.

- Ikke rart at de jobber i Gubbegata, flirte Digrenes diskret da han satte seg.

- Hva lo de av? spurte en av de andre ved bordet.

- Hun trodde at fiskeriministeren solgte oppdrettsanlegg.

- Det var morsomt det, sa en av den andre, som også jobbet i UD.

Reidar Duun hadde et vinnende vesen. Han smilte alltid, og ansiktet manglet ikke bare markante trekk, men var totalt uttrykksløst. Det var noe ungdommelig over det, da det ikke viste alder. Øynene hans satt litt fra hverandre, og var så smale at de ikke kunne leses. Duun hadde også en bred overkropp, så ut som en kraftkar, men sannheten var at det var mest fett. Til daglig gikk han i dongeri, og de få gangene han gikk i dress, var den sort, i tungt vadmel og han gikk med hvite sokker. At sokkene var hvite var fordi han syntes at det virket mer sanitært enn med grå eller brune.

Reidar Duun hadde bestemt seg for å bli rik. Han aktet å bli blant de største lakseoppdretterne i landet. Han skulle ikke bare bli rik, men han skulle på børs og bruke finansmiljøene på Aker Brygge til å komme seg opp og ut i verden.

Han skulle kjøpe oppdrettsanlegg i Skottland og i Chile.

Hadde han først fått risikovillig kapital i ryggen, var det lite som kunne stanse ham.

Reidar Duun hadde innsett at den eneste måten å bli rik på, var å slutte å bruke sine egne penger. Det var et eldgammelt triks. Ved å gå på børs, kunne han trekke til seg kapital fra det åpne markedet og bygge det imperiet han ønsket seg.

Det var bare å være overbevisende nok.

Når han hadde skaffet seg full kontroll hadde han to valg. Enten kunne han kjøre verdien av selskapene i grøfta, få aksjonærene til å

miste troen på prospektet og så kjøpe aksjene tilbake for en billig penge. Dette for å realisere verdiene i selskapet ved å selge det, for så å innhente en pen gevinst.

Den andre muligheten var å gjøre både aksjonærer og banker til gissler slik at de var nødt til å bli med videre. For Duun var det bare å kjøpe flere anlegg, filetfabrikker og distribusjonsselskaper og å kjøre hele selskapet inn i en ekspansiv vekst. Han kunne til og med kjøpe seg inn i en supermarkedskjede, men akkurat det krevde noe alvorlig med penger.

Den siste var planen.

Problemet var at han ikke kunne fortelle det til noen, da de ville stjele ideen. Dessuten hadde han ikke pengene.

Det han imidlertid hadde, var en god forståelse av hvordan Distriktsfondet virket. Han holdt til i et distrikt, kjente ordføreren og derfra kunne han klare å få tak i nok kapital til at han kunne komme i gang.

Det handlet om å ta ett skritt om gangen. Det handlet også om å overbevise omverdenen at hvert skritt var det eneste riktige, hadde substans, og var nødvendig dersom en skulle sikre bosettingen i distriktet.

Fikk han det til, var det bare å gå videre.

Fra før av var Duun belånt til langt oppunder snippen. Han eide flere oppdrettsanlegg og var allerede i gang med å skaffe seg enda flere.

Han skulle bli større enn størst.

Nå hadde Distriktsfondet investert så mye i anleggene hans at de hadde vansker med å nekte å bli med på resten.

Han hadde posisjonert seg godt.

Blant anleggene han nå ønsket seg, var det til Olav Sand.

Det lå i et idyllisk sund mellom det åpne hav og Instefjord. Den rytmiske vekslingen mellom flo og fjære sørget for vannutskiftingen og fisken til Olav Sand var kjent for å være god.

Reidar Duun satt på åskammen på oppsiden av Olav Sand sitt anlegg. Mellom hendene holdt han en kraftig kikkert og studerte alt som skjedde på det lille tunet under ham. Han hadde Olav i fokus, og studerte hva han gjorde.

Olavs oppdrettsanlegg var lite. Det lå i utkanten at Ytrevik, men ikke langt fra to oppdrettsanlegg som Duun eide fra før av.

Gjennom kikkerten fikk han bekreftet det han visste fra før, at Olav Sand drev tungvint. Økonomisk sett var det så vidt anlegget til Sand gikk i balanse.

Duun visste at det ikke skulle så mye til for å få anlegget til å tjene penger.

Problemet var at Sand ikke ville selge.

Dette var bare ett av anleggene Duun hadde vurdert. Det var også andre steder han hadde spurt om å få kjøpe, men han hadde alltid fått nei til svar.

Inne i seg forbannet han oppdretterne som ikke kunne fatte at det var bedre å eie en liten del av noe stort, enn hundre prosent av noe som var så lite at det ikke kunne bli til noe som helst.

Olav Sand ville aldri komme seg videre, konstaterte Duun flatt.

Det Duun nå ventet på var at det skulle komme fremmedfolk inn på anlegget til Olav for å gi ham et konkret tilbud, dersom han ville selge.

Det var snakk om mange millioner.

Duun hadde fått et lignende tilbud for hvert av anleggene sine, men slått det fra seg.

- Man blir ikke rik av å jobbe for andre, hadde han svart.

Siden hadde han hatt kontakt med en finansmann i hovedstaden, da han visste at det var folk med alvorlig store pengebeløp som absolutt ville kjøpe seg inn i oppdrettsnæringen. Han trodde at de var utlendinger.

Duun hadde henvist pengefolkene videre til Olav Sand. Han ville se hvor vanskelig Olav hadde for å si nei.

Gjennom kikkerten fulgte han med da Olga, kona til Olav Sand, kom ut på tunet:

- Olav! ropte hun. Stemmen var nærmest skrikende og bar over bøen og godt nedover mot sjøen.

Olav, som var nede på anlegget, var midt i sortering og måling av fisk, og mislikte å bli avbrutt. Han bøyde hodet, og sorterte videre.

- Olav! gjentok hun, denne gangen høyere.

Olav visste at hun ikke ville gi seg og brummet et «Ja».

Han hadde mistet fokus akkurat lenge nok til at den fullvoksne laksen han holdt på å måle spratt ut av grepet han hadde på den. Med

et ekstra sprell hoppet den opp i luften og forsvant over rekkverket. Olav forsøkte å gripe etter laksen, men den bare fortsatte ut i merden og videre ned i det blåsvarte havet.

- Det var så fa'en! mumlet han og skulte oppover mot der hvor Olga sto.

- Det er middag, Olav!

- Er klokka blitt tre allerede? spurte han seg selv og lurte på hvor dagen var blitt av.

Opp gjennom årene hadde han og Olga lært seg til å spise tidlig, da dagene hadde for vane å bli lange.

Olav senket blikket, stirret ned i merden og lurte på om han skulle ta en ekstra laks, få den målt og veid, innen han gikk opp.

- Kommer du Olav!?

Han hadde for vane å gjøre seg ferdig med det han holdt på med.

- Mas, mas, mas! var tanken som gikk gjennom hodet hans.

Det han ikke reflekterte over, var at han fikk den samme tanken hver eneste dag, til samme tid.

Olga Sand var ingen liten kvinne. Og der hun sto midt ute på tunet med en sleiv i hånda og vinket ham inn, virket hun større enn hun egentlig var. Olav kikket opp.

Hun var ferm der hun sto og skygget for solen.

- Kommer! ropte han, nærmest for å få fred, men visste samtidig at det var et par småting han måtte få unna først.

For Olav Sand var laksen som gikk i merdene viktigere enn noe annet. De var hans familie og de var hans levebrød. Det var alltid noe han måtte få ferdig innen han gikk opp for å spise, noe Olga visste.

- Nå, Olav!

- Kommer, gjentok han.

- Den blir kald!

- Jeg kommer! svarte han, denne gangen tydelig irritert.

Hvor mange ganger hadde han ikke hørt de samme ordene «... *den blir kald*».

- Forbaska kjerring, gjentok han halvt til seg selv og håvet en ny stor glinsende laks opp av vannet. Med kyndige hender fikk han

lagt den i målekassen og leste av lengden. Han skrev det ned i en kladdebok han hadde like ved, og så leste han av vekten.

- Jøss!

Han nikket fornøyd og skrev ned tallene. Deretter slapp han laksen over rekkverket igjen og så på mens den forsvant ned i sjøen igjen.

- At ting tar tid, er noe hun bør forstå, mumlet han til seg selv.

I kikkerten kunne Duun lese på kroppsspråket til Olav Sand at han var i ferd med å gi seg. Han måtte flire. Han så på Olav som en tøffel av en mann, men et fint oppdrettsanlegg hadde han.

Det var ikke bare beliggenheten på anlegget, med sin stadig tilførsel av friskt vann, de fleste misunte Olav Sand. Det at anlegget lå sentralt, hadde rikelig med dypt og godt, oksygenrikt vann, gjorde det desto mere attraktivt. Duun innså at dersom han fikk tak i det, kunne det lett drives mer rasjonelt enn hva Olav gjorde.

Problemet til Olav, som Duun så det, var at Olav hadde låst seg til en fiks idé.

Han skulle produsere økologisk laks.

Duun innså glatt at slik det var lagt opp, var han dømt til å mislykkes. Han drev for tungvint. Det at han nektet å bruke moderne hjelpemidler og å ta i bruk det siste i energirikt fôr, gjorde at han holdt på å slite seg ut.

- ... og det skal bli din bane, mumlet Duun for seg selv.

Det var stille og fredelig i granlunden der Duun satt. Gården var en av de vakreste i området, og han ville ikke hatt noe imot å overta den også.

I sin ungdom, for nærmest en mannsalder siden, kunne det ha vært ham som hadde overtatt gården der Olga var odelsjente.

- Hun valgte Olav.

Dermed forsvant også den muligheten, tenkte han.

Han løftet kikkerten til øynene og rettet den inn mot båten som lå ved brygga. Det var en gamle fiskeskøyte, bygget rett etter krigen. Skroget var i trehvitt, med kritthvite vannbord. Også styrehuset var i hvitt. Motoren var en gammel ensylindret Sabb og når Olav seilte ut fjorden, gjorde dunk-dunk-lyden som banket seg vei ut gjennom det galvaniserte skorsteinsrøret at folk så beundrende etter den.

Under oppstart kunne den faktisk skyte ut perfekte røykringer.

- Det er ikke mange av det slaget tilbake, tenkte Duun.

Båten var en klassiker. For Duun var det en nytelse å sitte på oppsiden av gården og betrakte den. Fra der han satt kunne han faktisk se strukturen i det lakkerte treverket. Det var som om båten speilet seg i vannet, og alt virket så fredelig.

En plutselig knasing av bildekk mot grus fikk Duun til å dreie kikkerten oppover mot veien som førte inn til gården. En svart, langstrakt Mercedes, med sotete vinduer og tyske skilt, hadde svingt inn, og var i ferd med å kjøre oppover mot gårdshuset.

Den stanset i god avstand.

To menn, begge i lange sorte frakker og mørke briller steg ut. Den ene bar på en stresskoffert. De vekslet noen ord, og så begynte den ene å gå sakte nedover mot anlegget, mens den andre stilte seg opp foran bilen for å vente.

De var russere og de hadde gjort flere forsøk på å kjøpe norske oppdrettsanlegg, uten å lykkes.

Duun visste at var det en som ikke aktet å selge, så var det Olav Sand.

Kofferten mannen bar på inneholdt en million kroner i kontanter, og det var flere millioner hvor den kom fra. Olav ville få et tilbud om en million nå, og flere millioner siden. Det de ønsket var at Olav skulle forbli på anlegget, nærmest som en stråmann, og som garantist for at anlegget fortsatt ble drevet på en forsvarlig måte.

Duun visste at Olav spiste middag, og at det ville ta nøyaktig en time før han kom ned igjen.

Olav var et vanemenneske.

Det så ut til at russeren også visste det, for han stilte seg opp for å vente.

Etter å ha blundet på sofaen, blitt vekket med en kopp kaffe, var Olav igjen på vei ned til anlegget.

- Skal du ut? spurte Olga, slik hun gjorde hver dag.

Hun siktet til at etter middag, pleide Olav å dra ut for å fiske fôr til laksen.

- Ja! mumlet han tilbake.

Olav måtte hente mer fôr til fiskene sine. Han hadde flere steng ute på fjorden, og på denne årstiden inneholdt de makrell. Om ikke så lenge ville også småseien trekke inn i fjordene, og da måtte også

den fanges og settes i steng. I tillegg måtte han både sette garn og kaste not for å få nok fisk. Han hentet også slo og fiskeavfall fra en fiskefabrikk ytterst ute i fjorden.

Da Olav kom ned til anlegget, rundet et hjørne for å gå ut på kaien trakk et digert mann i sort frakk og en stresskoffert rett ut foran ham og sperret veien.

- Herr Olof? spurte han, og holdt frem stresskofferten på strak arm.

Olav skvatt.

Mannen senket stresskofferten et hakk, satte den på et tomt oljefat og så strengt på ham. Deretter, nesten mekanisk vippet han de to låsene til side og åpnet lokket.

- Penga! sa han og pekte på de pene bunkene med tusenlapper som lå nærmest på geledd.

- Hva i allverden ...! Utbrøt Olav Sand, som kjente at han var kommet på kant med sin vante verden.

- Penga, gjentok russeren som hadde en utpreget tysk aksent.

- Hva gjelder det? spurte Olav, og kjente hvordan avskyen mot mannen vokste.

- Jeg kjøpe ditt anlegg!

- Det er ikke til salgs! bet han av, og tenkte sitt.

En tullede utlending skulle ikke komme her og kommer her.

- Plenty penga!

- Fortsatt ikke til salgs, gjentok han og forsøkte å holde fatningen.

- Det blir mange millioner, cash kontant!

- Svaret er fortsatt nei! sa Olav Sand, nå innbitt irritert.

- Vi gi mer. Dollar, pund, Euro?

- Fortsatt nei, gjentok Olav og tok et skritt frem og kjørte ansiktet opp i russerens. Det var knapt en halv centimeter mellom nesetipene på de to mennene.

Russeren klappet igjen lokket og klikket det på plass.

- Du høre fra oss, sa russeren. Tonefallet var høflige, men bestemt.

- Forsvinn, sa Olav, nå opprørt.

Russenen stakk, med en fornærmet mime, stresskofferten under armen, snudde på hælen og struttet oppover den lange bakken han for nesten tre kvarter siden, var kommet ned.

Mens russeren gikk oppover mot bilen, gikk Olav ut på kaien og ombord i båten. Av og til snudde han seg, satte hendene i hoftekammen, og forsikret seg om at mannen hadde lystret. Til slutt startet han båten. Med faste, hissige bevegelser løsnet han fortøyningene og la fra kai.

Duun hadde fått med seg det han ville. Han innså nå at dersom han skulle kunne overta anlegget til Olav Sand, måtte han bruke andre midler enn penger.

- Fa'en så sta du er, mumlet han idet han begynte å pakke sammen tingene sine.

Olav, som var på vei ut fjorden, hadde endelig samlet seg nok til å fatte hva som skjedde. Han ristet på hodet, vaiet med den ene armen, og ristet en knyttet neve etter russerne inne på land.

Duun kjente Olav så godt at han visste at mannen ville bruke flere dager på å roe seg igjen. Båtturen ville gjøre en del, men han ville være irritabel i flere dager til ende. For å dempe raseriet ville han fiske, gjøre et notkast eller to, sette noen garn, og slite seg halvt i hjel.

Det var hans måte å avreagere på.

Olav kjente seg selv godt nok til å vite at fisketuren var en form for terapi. Når verden gikk ham imot, pleide han å begrave seg i arbeid.

På den måten kom det i det minste noe godt ut av det.

- Ingen snakker slik til meg! mumlet han.

Han hadde sett rødt, og sakte men sikkert jobbet han ergrelsene av seg.

Han var skrudd sammen slik.

Han ville ikke bare håve fisk, tømme stenget som hadde stått siden uken i forveien, frakte og losse makrell, men han ville også starte oppmaling av fisken samme kveld.

Olav Sand var et vanemenneske.

Duun, som nå hadde fjernet alle spor på at han hadde vært der, gikk bort til stien han hadde brukt for å komme opp. Han tok den samme snarveien ned gjennom granskogen og ned på den andre siden av åsryggen, for ikke å bli sett.

Dessuten hadde Duun en avtale. Han skulle treffe Fiskeriminister Ballestad i baren på Ytrevik Maritim Hotell. Det gjaldt de nye konsesjonene som skulle tildeles, og han hadde søkt om flere.

Det var først ved midnatt at Olav la til kai. Olga, som var blitt redd for ham, sto på kaien og ventet. Hun pleide å hente fisk til kvelds, men nå var det for sent. De spiste alltid fersk fisk og poteter til kvelds, og det var lenge siden de hadde spist laks.

- Fisk? ropte Olga for å bli hørt over motorduren.
- Du vil ikke tro det! hvisket Olav tilbake.
- Torsk!?
- Nei.
- Lyr?
- ... nei!

Nå visste Olga bedre enn å snakke høyt. Stemmer bar godt over vannflaten, og det var for mange som kunne lytte. Når Olav hvisket slik, måtte man snakke lavt.

- ... hummer? spurte hun og smilte varmt.

Begge visste at å fange hummer på denne tiden av året var forbudt.

- Nei!
- Hva da?
- En koffert full av penger!
- Full av hva-for-noe!?
- Han ville kjøpe!
- Kjøpe hva-for-noe?
- Anlegget.
- Hva snakker du om?

Han sto der, med en koffert full av penger, og ville kjøpe anlegget, sa Olav mens han ga henne trossa.

Uten å bryte rytmen slo hun to halvstikk rundt en påle, og surret fast.

Olav steg i land uten å stoppe motoren.

Bankingen fra den ensylindrede Sabben gjorde at bare han og Olga kunne høre hverandre nå.

- Han ville kjøpe anlegget!
- Hvem?
- En russer.
- En russer?
- Ja, en russer. Han snakket engelsk, men hørtes ut som en rus-

ser.

- Hvordan vet du hvordan en russer høres ut.
- De lyder utenlandsk.
- Utenlandsk?
- Ja, han tilbød cash, og alt i kontanter!
- Hvor mye?
- Mye.
- Hvor mye?! spurte Olga.
- Millioner.
- ... i kontanter?
- Ja, han hadde det i kofferten.

Olga Sand så på mannen sin under senkede øyelokk. De hadde vært gift så lenge at det ikke var den ting som unnslett henne.

- Hva skal jeg med penger? sa Olav og grep tak i en kasse med fisk og slengte den på ripa på båten. Han lot den gli ned på kaien, slik at den havnet på land. Olga tok imot fiskekassen, løftet ut en diger torsk og holdt den etter gjellelokket.

- Denne er bra, Olav, sa hun og holdt den opp.

Begge forsto at det ikke ville bli mer snakk verken om penger eller russere.

I sitt stille sinn fant Olga en viss tilfredsstillelse i å hviske når Olav hadde et behov om å snakke om ting. Han var hissig, hadde problemer med å styre seg, men hun forsto når alvor var alvor.

- Hvor mye ble det? hvisket hun, nå høyere.

- Litt lyr og noe torsk, sa han og lempet et par fisker på land.

Olga grep en ny torsk etter gjellelokket, løftet den over ripa, og la dem i en tom fiskekasse. Senere ville hun ta dem med opp til huset, da de ville bli til middag neste dag.

For de to var det var mer enn nok, som vanlig.

Olav var nå fullstendig konsentrert om å losse fisken som skulle brukes til fôr. Han hadde tatt ett kast, og fikk nota full av makrell. Nå skulle den heises over i noen binger som sto på kaien for så å kvernes opp og blandes både med mel og vitaminer.

Fisken måtte stå natten over, for at vannet skulle bindes. Dette gjorde at det hele hang sammen, som en slags graut. Våtfôr ble det kalt.

Olga sto lenge å betraktet Olav mens han jobbet aggresjonen av seg. Hun skulle akkurat til å gå tilbake til huset, da hun stoppet opp

og snudde seg mot ham:

- Jeg tror på fisken din jeg, Olav, sa hun.

Olav stanset, løftet på hodet og så på henne:

- Hva? sa han.

- Det er noe eksotisk over det å drive biodynamisk, sa hun og snudde på hælen og gikk opp til huset igjen.

Det tok en stund innen Olav egentlig oppfattet hva hun sa, men så hadde han heller egentlig heller aldri forstått henne. Han bare kjente hvordan varmen bredte seg rundt hjerteroten.

Klokka nærmest seg to på natten da Olav endelig var ferdig og alt lå klart, i store plastdunker inne i båthuset. Han hadde sin egen oppskrift på fremstilling av fiskefôr, og holdt det som en av sine mest nidkjære hemmeligheter.

Det som var sikkert, var at det var fritt for alt som het tilsatte hormoner og syntetiske tilsetningsstoffer.

Det han syntes var det mest geniale med hele fôret var at han brukte pulver av tørkede glassmaneter som tilsetning. Det virket ikke bare som bindemiddel, men var et naturprodukt.

Det eneste tekniske utstyret Sand hadde var en gammel fiskebollemaskin. Denne brukte han til å presse fiskefarsen, som besto av oppmalt fisk, hans hemmelige bindemiddel og en blanding av vitaminer av forskjellig slag.

Maskinen hadde en stor trakt i den ene enden der grå boller med fiskefôr ble spyttet ut i en lang, flat bakke.

Ble de små boller liggende for tett, hadde de en tendens til å klistre seg sammen, hvilket gjorde utføring umulig.

Nå eksperimenterte ham med en enkel måte å tørke dem på.

Det mest tidkrevende arbeidet besto imidlertid i å hive fôret utover vannflaten med et øsekar.

Det var tungt.

Hvert kast veide i underkant av et kilo, og med flere tusen fisk å fôre, var musklene i den høyre armen hans blitt kraftige.

Det var få som tok Olav Sand i håndbak.

Hvor mange ganger hadde han ikke fantasert om en maskin som kunne gjøre arbeidet for ham.

Det var utviklet fôrkanoner for de nye fôrtypene, men det var tørrfôr som hadde form av små pellets.

- Olav!

Der er hun igjen, tenkte han.

Klokken nærmet seg halv tre om natten, og nå ség trettheten innover ham.

- Kommer, svarte han og gikk lydhør oppover mot huset.

Kapittel 2

Mens Olav sto ute på gangen og vrenget av seg kjeledressen, satt det tre menn i toppetasjen på et nybygg midt i Berlin. Det var to russere og en tysk finansmann. Den ene, Kalin Orloff, hadde nettopp lagt på telefonrøret og lente seg tilbake i stolen. Han stirret blankt på den andre to mens han pattet på en diger kubansk sigar. Det tunge draget han hadde rundt øynene varslet ikke godt.

- Vil ikke selge! freste han lavt.

De andre, som hver holdt på med sitt, gløttet bort på ham. Det var bestemt at de skulle inn i oppdrettsnæringen, koste hva det koste ville, og Orloff var ikke den som tok nei for et svar. De hadde allerede sendt to menn til Norge for å kjøpe seg inn i næringen, og at de rapporterte jevnlig tilbake. Flere ganger hadde de fått «nei» og nå var det atter to oppdrettere som hadde fått tilbud om å selge, og avslått.

Det var tydelig at oppgaven ville bli vanskeligere enn de trodde.

- Forstår de seg ikke på penger! brølte Orloff.

Den første av de som hadde fått et tilbud, var Reidar Duun, en av de større oppdretterne. De hadde undersøkt finansene hans og funnet ut at han satt med gjeld til langt oppunder snippen. Orloff var forberedet på å betale en klekkelig sum for å få kontroll over anleggene hans. Duun hadde likevel sagt nei.

Nå var det en liten oppdretter, Olav Sand, som hadde avslått det Orloff mente var et kjempetilbud.

- Ingen sier nei til Kalin Orloff, freste han gjennom sigarrøyken.

De to mennene ved enden av bordet satt fortsatt stille.

- Vi skal ha de anleggene, sa han og stirret stivt på Igor Zarkov, den andre russeren i rommet. Han satt bøyd over en diger bunke listepapir fra en datamaskin, og gjorde notater i marginen.

Zarkovs jobb var å drive etterretning, og samle data og informasjon slik at de kunne komme til inngrep med sine ofre. Med de utfallene Orloff hadde hatt, virket Zarkov brydd. Han skottet bort på Günther Meinhoft, som var den av de tre som forsto seg på penger.

- Kan de være så dumme, sa Meinhoft, og viftet lett med hånden for å antyde at alle hadde sin pris.

Det var hans jobb å plassere penger, og landegrenser var ingen hindring. Rundt om i verden hadde han en rekke banker og finansinstitusjoner han arbeidet med, og akkurat nå jobbet han med å flytte en halv milliard dollar rundt om i en serie banker for at de ikke skulle kunne spores.

De fleste av bankene var lokalisert i de mer kjente skatteparadisene, og pengene han plasserte der, var i ferd med å hvitvaskes. Han brukte også mer tradisjonelle banker, uten at det plaget hverken ham eller bankene.

Meinhoft var også den blant de tre som visste bedre enn å spørre hvor pengene kom fra.

Blant jobbene hans var å drive med oppkjøp av bedrifter, få kontroll, og stykke dem opp i mindre biter og selge dem ut igjen. Dette var en grei måte å få pengene til å forsvinne. Ved at han stykket dem opp i mindre enheter, kunne han kjøpe dem tilbake, modernisere dem, og så selge dem ut igjen, bit for bit. Investeringene var avskrivbare og pengene som var investert var plutselig snehvite.

I de kretsene hvor det betydde noe, var det få som fikk penger til å yngle som Meinhoft, og han var regnet som en uhyre dyktig finansmann.

- Vi skal eie den norske laksenæringen, sa Orloff mellom to patt på sigaren, og hadde problemer med å forstå motstanden han opplevde.

Meinhoft gløttet bort på den digre russeren.

- Alt kan kjøpes, fastslo Meinhoft lavmelt men bestemt. Opp gjennom årene hadde han bevist det til gangs, gang på gang.

- Vi betaler bare mer, sa Orloff og grep etter glasset med iskald

vodka som han hadde stående på bordet foran seg. Det var hans fjerde.

- Penger er det nok av, sa den andre russeren og lo mer kontrollert.

Günther Meinhoft ristet lett på hodet. De to russerne kontrollerte en formue, og han ville helst ikke vite hvor den kom fra. Han fant det best å konsentrere seg om oppgaven han var satt til, å få pengene til å skifte farge. Blant oppgavene hans var å finne nye måter å gjøre det på.

- Fisk! Jeg skal inn i fisk, sa Orloff høylydt og aggressivt.

Fisk hadde alltid vært et yndet objekt for hvitvasking av penger. Den var en lettbederverlig vare, kunne flyttes noenlunde fritt over landegrensene, og sporing var vanskelig. Et bedre sted å avskrive større svinn fantes nesten ikke; med unntak av frukt og grønnsaker, men der var det andre som hadde kontroll.

Det hadde igjen med offentlige overføringer til jordbruket, og det gjaldt store penger.

De fleste fiskerihavnene var allerede kontrollert av forskjellige syndikater, mens oppdrettsnæringen var ny og jomfruelig. I tillegg var den i vekst.

Orloff så på oppdrettsnæringen som en lukrativ mulighet. Han måtte finne en veie inn, og det fort. Konkurransen i de mer tradisjonelle forretningsområdene var begynt å bli for tøff. I hans kretser var det for mange penger i omløp og for mange som forsøkte å vinne kontroll med de vanlige kanalene, til at det var morsomt lenger. Flere steder hadde det brutt ut krig mellom bandene.

Underverden var ikke hva den hadde vært, og på grunn av stadig bedre kontroll fra myndighetenes side, og strammere sikkerhetstiltak, forsvant også en økende andel av profitten i et ellers så lukrativt virke.

Orloff slapp å fortelle de to andre ved bordet at det allerede var en merkbar overetablering innen smugling, prostitusjon og narkotika. Det var ikke penger i menneskesmugling og nye forretningsområder var det få av - spesielt etter at krigene i Kosovo og Afganistan var over. Så man bort fra etterdønningene av krigen mot Iran, var det ikke det samme behov for våpen. Også Afrika var blitt roligere.

Den erklærte krigen mot terror hadde åpnet for nye muligheter,

men også her var det for risikabelt å havne på feil side.

Både CIA og Secret Service var for hissige i jakten på personer og nettverk som leverte utstyr og våpen til terrorister, og regelrette avrettinger var ikke uvanlig.

Dessuten hadde Kalin Orloffs konkurrenter begynt å bli mer voldelig, og tok ikke lenger så mye hensyn til de gamle reglene, der grupper delte forettningsområder mellom seg.

Det var lite eller ingen heder blant lederne i de nye syndikatene som hadde grodd ut av det gamle Russland, og det var atter en grunn til at han måtte distansere seg fra de mer tradisjonelle forretningsområdene.

- Hvor langt er vi kommet? spurte Zarkov.
- Vi jobber med saken, svarte Meinhof.
- ... atter to som har sagt nei! mumlet Orloff.
- Det er større fisk i sjøen enn de to. Det gjelder milliarder og vi må belage oss på å betale for det, sa Meinhof forsiktig.

Det handlet om kontroll, og det visste de. De hadde tenkt i millioner, men det var for smått. Dessuten hastet det. De måtte få etablert seg før noen annen så sitt snitt til å komme dem i forkjøpet. Dessuten trengte de tid på seg til å innynne seg hos myndighetene, som ikke alltid var det enkleste.

- Vi trenger et verktøy. Ting er blitt så gjennomsluktig at vi må tenke nytt, sa han videre.

- Vi bør muligens skaffe oss en stråmann, innskjøtt Zarkov, som sa minst mulig om noe som helst. Det var Orloff som bestemte.

- Vi er utlendinger. Nordmenn stoler ikke på utlendinger. Spesielt ikke de som har penger, sa Meinhof.

- Vi trenger et gissel, nikket Orloff.

- Kvalvig Fisk er blant de største eksportørene i landet, innskjøtt Zarkov, som hadde ansvaret for å vite slike ting.

- ... og hvem er eieren?

- Han heter Jonas Kvalvig, sa Meinhof.

- Han blir aldri med frivillig, sa Zarkov.

- Vi vil ikke ha ham med hverken frivillig eller på annen måte, sa Orloff.

- Han har alt i hodet, og uten det, klarer vi det ikke.

- Så kjøp ham! sa Orloff.

- Fisk er politikk, så han er delvis beskyttet av myndighetene.

Det kan bli vanskelig, sa Meinhoft.

- Hvor mye er politikk og hvor mye er penger? spurte Zarkov.

- I Norge kontrollerer fiskeriministeren det meste. Deretter er det er en liten skog av organisasjoner som forteller ham hva han skal gjøre, og Distriktsfondet som betaler regningen. Makten er samlet hos noen få, der organisasjonene er som et felleskap med Diskriktsfondet som en slags bank.

- Jonas Kvalvig er blant dem som sørger for at systemet virker.

- ... og Fiskeriministeren er nøkkelen?

- Man kan si det slik, svarte Meinhoft.

- ... og Fiskeriministeren er samarbeidsvillig?

- Nei!

- Da er alt som i gamlelandet, konkluderte Zarkov og siktet til at politikere, som aldri hadde forstått seg på penger, var enkle å ha med å gjøre. Det var bare å snakke i store tall, helst i milliarder.

- Hva er det du sier? spurte Meinhoft, og visste med ett at han hadde stilt ett spørsmål for mye.

- Han kan ikke kjøpes.

- Nei.

- Da trenger vi en ny, en som vil gjøre ting lettere, konkluderte Orloff.

Günther Meinhoft rettet på ryggen. Betydningen av hva Orloff nettopp hadde sagt, begynte å synke inn.

- Du kan ikke mene ...?

- Jo, det kan jeg, sa Orloff.

- Men hvordan vil det hjelpe oss?

- Akkurat som i gamlelandet. Får man en ny statsråd, mister systemet noe av sitt grep på det gamle. Tradisjoner forsvinner og det blir færre av de gamle kontaktene som vedlikeholdes; og de unge har andre ideer.

- Du mener altså at Norge trenger en ny og yngre fiskeriminister?

- Du kan også se det slik, sa Orloff.

Reidar Duun klatret ned fra sin utsiktspost, rakk hjem tidsnok til å skifte ut av dongeribuksen og inn i vadmelsdressen og å komme seg av gårde til sin avtale med fiskeriministeren.

Nå satt han i en drosje, og var på vei hjem.

Reidar Duun var oppspilt. Han forsøkte å oppsummere det ministeren hadde sagt. Noe konkret var det ikke, da det meste var tilslørt i tåkete og tvetydige vendinger. Likevel inneholdt det et budskap. Etter at ministeren var gått, ble han sittende igjen og tenke. Etter en stund gikk han bort i baren. Han måtte huske hvert ord og bevegelse. Fiskeriminister Eivind Ballestad hadde ikke bedt om et møte med Reidar Duun for å fordrive tiden. Det var noe han ville, men hva?

Da Duun satte foten inn i baren på Ytrevik Maritim Hotell oppdaget han fiskeriministeren med det samme. Han satt borte i et hjørne, med ryggen til.

- Hei, sa Duun, og gikk bort og satte seg.

- Vet noen at du er her? spurte Ballestad, som hadde for vane å være hemmelighetsfull. Han likte ikke å bli sett, på tross av at alle visste hvem han var.

- Nei, svarte Duun.

- Tenkte vi kunne ha en prat om fremtiden, sa han, og fortsatte, - Jeg har et behov for å komme ut blant folk.

- Og du valgte meg! sa Duun og følte seg uhyre smigret.

- Av og til må jeg ut og hente inspirasjon, lytte til andre enn mine partifeller.

- Jeg er åpen og villig, sa Duun.

- Det behøver du ikke være. Jeg er omgitt av rådgivere, konsulenter, førstesekretærer og byråsjefer, og får nok av råd. Jeg vil vite noe om hva en næringsutøver mener. Det handler om hvilke drømmer og ambisjoner du har.

- Hva vil du vite? spurte Duun som nå kjente lukten av offentlige penger på nært hold.

- Om deg og dine planer for børsnotering av anleggene dine.

Reidar Duun ble stum. Han hadde ikke fortalt om planene sine til en levende sjel. Det nærmeste han var kommet det å si det høylydt, var å synge «Kronerullesangen» i dusjen.

- Vanskelig, svarte Duun, og var på defensiven. Nå var han redd for å si for mye.

- Hvorfor skal jeg på børs? spurte han og gjorde seg til for å se ekstra troskyldig ut.

- For en som vokser så fort som du gjør, er dette en naturlig konsekvens.

- ... Vokser ...?

- Den senere tid har du kjøpt det ene anlegget etter det andre, og har fått store midler av Distriktsfondet. Det er bare en vei å gå, og det er børnotering.

- Jeg har tenkt på det, innrømmet Duun forsiktig.

- Vil du klare det?

- De store blir større og da må noen av de små forsvinne, svarte Duun kaldt og rolig.

- Noen må forsvinne, sa Ballestad.

- Jeg ønsker å fortsette.

- Du er en dyktig, stadfestet Ballestad.

Duun senket hodet, rørt av smigret. Deretter løftet han på hodet og så fiskeriministeren rett inn i øynene.

- Det handler om kontroll. Uten kontroll har jeg ikke en sjanse, sa han kontant og valgte ikke å si noe om pengene han eventuelt trengte.

- Hvor stor må du bli?

- Større enn de største, sa Duun, og ble plutselig ivrig.

- I tall!

- Vi må ha kontroll med tyve prosent av all laks som produseres i Norge. I sum, kontroll med en omsetning på flere milliarder, svarte han kontant.

- Hva kan jeg gjøre? spurte Ballestad, like kontant.

- Tilrettelegge, sa Duun, og valgte å være forsiktig med ordene.

- Er det flere som tenker som deg?

Reidar Duun så sitt snitt til å så usikkerhet hos myndighetene, og å bruke tilbudet han hadde fått fra russerne som et kort.

- En rekke utlendinger, svarte han.

- Utlendinger?

- Spesielt russere. De har penger og trenger et sted å plassere dem.

Nå var det Ballestads tur til å være forsiktig med ordene sine. Han var ikke kjent med at utlendinger var interessert i å kjøpe norske oppdrettsanlegg, og han likte ikke at ting skjedde uten at han visste om det.

- Vil de klare det?

- Utlendinger er også flinke forretningsfolk. Det handler til

syvende og sist om kontroll, og kontroll handler om prosenter. Det er sikkert nok av dem som vil inn i den største fremtidsnæringen moderne tid har sett, nemlig lakseoppdrett.

- Familien har aksjer i en del oppdrettsanlegg og vi har partsandeler i en del fiskebåter. Det er sikkert flere i lokalmiljøet som ville være interessert i planene dine, sa Ballestad, og antydte dermed at det var flere kombinasjoner som kunne komme på tale.

- Distriktsfondet kan gjøre mye. Det er en rekke oppdrettere som ikke gjør det fullt så bra, og næringen trenger en runde med tildeling av nye konsesjoner også, sa Duun.

- Jeg vet det, sa Ballestad, og reiste seg for å gå.

- Hva var det du egentlig ville? spurte Duun, som syntes at samtalen avsluttet litt brått.

- Danne meg et inntrykk og se på mulighetene, svarte Ballestad avmålt og rakte frem en hånd.

Duun tok den i et fast grep.

Mens han holdt fiskeriministeren i hånden våget han å spørre:

- Hvordan visste du at jeg gikk med planer om notering?

- Det er en naturlig konsekvens av at du vokser som du gjør, gjentok Ballestad.

- Å ja, sa Duun.

- Jeg vil nok klare det.

- Lykke til, sa Ballestad som så snudde på hælen og gikk.

Duun seg ned i stolen der Ballestad hadde sittet, med ansiktet mot veggen. Han hadde fått noe å tenke på. Etterpå gikk han bort i baren, satte seg på en krakk, bestilte en dobbel aquavit, og tenkte videre.

Det Duun ikke hadde fortalt, var at det var flere av oppdretterne som gikk med oppkjøpsplaner, og at han hadde flere allierte dersom det skulle bli nødvendig å samle kreftene. Blant dem var Kalle Ringrov, formannen i Havbrukslaget. Dessuten var ordføreren en villig talsman for større enheter. Ordfører Ljosnes var den som arbeidet mest iherdig for å få samlet oppdrettere i større enheter.

Han lurte nå på om det kunne ha vært ordfører Ljosnes som i det stille jobbet med planer om å bruke børsen til å hente frisk og ny kapital til næringen.

- Det var best at fiskeriministeren trodde at de var flere og at han, Reidar Duun, var en del av et team, tenkte han, og innså at det var

lurt å være flere. Nå skulle han ikke bare på børs, men han skulle si det til allverden.

Kalin Orloff knuste sigaren i askebeget. Deretter løftet han det kalde blikket sitt og ga Meinhof et nytt sett med instruksjer. Meinhof fikk jobben med å sørge for at de klarte å posisjonere seg i forhold til Jonas Kvalvig, den mektigste lakseeksportørene. Det endelige målet var å kjøpe ham ut.

Fikk Jonas Kvalvig kontroll med markedet fikk han samtidig kontroll over fiskeoppdretterne. Deretter var det bare å presse prisene, finne smertegrensen, og kjøpe dem ut.

Som plan var den så såre enkel.

Orloff kjente en slags ekstase over hvordan han hadde klekket ut en så logisk en plan, og for å iverksette den trengte han å være alene. Han sendte Meinhof og Zarkov ut av rommet, løftet av telefonrøret og slo et nummer. Han snakket lenge og ordla seg i kronglete vendinger. For en som som eventuelt overhørte samtalen var det snakk om ferieplaner for ham og en kvinne.

Han ønsket å reise til De Nederlandske Antiller eller Bahamas mens hun insisterte på ferie i Norge.

Typisk friluftsmenneske.

Hun ville bo på sjøbu og drive med havfiske. Han, på sin side, kunne til nød gå med på å fiske i et oppdrettsanlegg.

Hun skulle fikse detaljene.

Han ba henne samtidig undersøke om det var muligheter for business. Å hilse på en eksportør eller kanskje treffe en politiker, for å finne ut om det var mulig å kjøpe hytte i Norge.

Da Orloff endelig la på røret, visste han at hun hadde forstått, alt ville ordnes, til punkt og prikke.

Neste dag, i annen etasje på Solbjørgs Kafé, satt Olav Sand med en kopp kaffe. Den som studerte ham, ville se at han hadde en merkelig fasong, omtrent som en pære. Armene var korte og sterke, mens beina bare var korte. Han var heller ikke blant dem som snakket for mye.

Rett overfor ham, ved samme bord, satt det to menn som snakket lavt med hverandre. Begge var kledd i dress, sort vadmelsdress.

Olav Sand forsøkte å lytte til det som ble sagt, men de snakket

for lavt. Dessuten dreide samtalen om ting som ikke angikk ham. De snakket om penger, og det var store verdier som sto på spill.

Reidar Duun, den ene av de to mennene, hadde flere større oppdrettsanlegg spredt oppover langs kysten, og han hadde ambisjoner. Den andre mannen het Jonas Kvalvig, fiskeeksportør.

Flere ganger hadde Olav Sand forsøkt å samarbeide med Jonas Kvalvig, men hver gang var han blitt lurt.

Jonas Kvalvig var et råskinn. Gang på gang fikk Sand reklamasjoner på fisken han leverte, og hver gang ble prisen lavere enn det som var avtalt. Var det ikke kvaliteten som ikke var som avtalt, var det størrelsen eller ferskheten. Til og med formen på fisken så Kvalvig sitt snitt til å reklamere på.

Det som hadde fått begeret til å renne over for Sand, var den gangen da Kvalvig reklamerte på et parti laks som var klassifisert som produksjonsfisk. Det var uhørt å reklamere på produksjonsfisk, da prisen allerede var lavere enn lav. Det var som å kjøpe usett. Likevel erfarte Sand at Kvalvig sendte inn en reklamasjon, ba om ytterligere rabatt og dersom Sand sa seg uenig, kunne han bare komme å hente fisken.

Den var allerede på vei til Polen.

Sand hadde etterhvert funnet at det var like lurt å selge fisken selv, til venner, hoteller og til restauranter. Han tjente mer på den måten enn ved å selge gjennom Jonas Kvalvig. Dessuten oppdaget han at det var en rekke kunder som hadde sans for at laksen var oppdrettet biodynamisk, så han fikk bra betalt.

Det var annerledes for Reidar Duun. Han produserte så mye fisk at han trengte en som kunne ta seg av salget. Her viste Kvalvig seg å være en dreven agent.

Kvalvig hadde ikke bare et salgsapparat, men også kanaler rett inn i de største supermarkedskjedene. Han ordnet alt, og de fleste visste at Duun var totalt avhengig av Kvalvig. Reidar Duun sitt problem var at han ikke visste helt hvordan han skulle komme seg ut av det.

Kvalvig kunne dette med prissetting.

Nå var det atter et parti laks som var blitt så store at de måtte opp av sjøen, og han regnet med at Kvalvig ville selge dem for ham.

- Hvor mye laks kan du ta? spurte Duun.

- Noen hundre tonn, svarte Kvalvig.

På papiret så det ut som om Duun eksporterte til seg selv, men

det var Kvalvig som fikk det til å se slik ut. All laksen som ble solgt fra Duun sine anlegg gikk igjennom en lang rekke stråselkaper, og dermed ble ikke overproduksjonen han holdt på med oppdaget.

Duun så på seg selv som en laksekonge, og det hadde han grunn til. Han var blant de oppdretterne som produserte mest i hele landet. I øyeblikket var det vanskelig å oppnå gode priser for laksen, men det hadde det vært før også. Nå hadde han imidlertid så mye laks i merdene sine at noe av den bare måtte opp av sjøen.

Prisene ble deretter. Det var her Kvalvig var spesialist i å finne markeder som betalte, der alle andre hadde et problem.

- Seiler vi klar? spurte Duun, som allerede hadde levert flere partier til innfrysing og som nå var skipet til Polen. Der skulle de selges videre og ville til slutt finne veien inn i Vest-Europa.

Akkurat når det gjaldt Kvalvig følte Duun at han ikke burde spørre for mye. Det krydde med mafia i de tidligere østblokklandene, og det å få betaling i hard valuta, var et problem flere slet med. Kvalvig var ikke bare kjent for sin pengemakt, men han klarte å finne markeder som betalte kontant, i dollar.

De fleste kalte det for teft. Duun var ikke fullt så sikker.

- Fisken skal ikke faktureres på lenge enda, svarte Kvalvig. Et nytt parti laks var allerede frosset og losset om bord i et fryseskipp som nå seilte ett eller annet sted mellom Norge, Japan og en rekke andre land i Den fjerne Østen.

Bare Kvalvig visste nøyaktig hvor.

- Ingen grunn til panikk, sa han mildt.

Duun kjente at han ble svett under armene. Han klarte ikke å fatte hvorfor Kvalvig ventet med fakturering. Det gjaldt stor beløp. Tidligere hadde han spurt om hvorfor, og Kvalvig hadde avfeid med hele med at det hadde med kvoter, toll og valuta å gjøre.

Mere våget ikke Duun å spørre.

Gjennom sitt nettverk kunne Kvalvig flytte fisk og penger rundt om i verden akkurat som det passet. Slik kunne han unngå at salget ble tollklarert og registrert før det passet ham. Resten var et spørsmål om finansiering. Det var ikke ulovlig, da den ikke hadde noen egentlig kjøper, bare en serie mellommenn.

Reidar Duun var tydelig nervøs. Ikke på grunn av fisken, men på grunn av tallene som svirret i bakhodet hans. De var røde, og han gikk med et gedigent underskudd.

Han tenkte også på fiskeriministeren, og lurte på hvor mye innsikt han hadde.

- Hva med oppgjør? spurte Duun.

Jonas Kvalvig hadde flere tusen tonn med frosset laks på vei rundt om i verden. Kapitalen var låst, men Duun kunne vente. Han var vant til det. Dermed kunne han og de andre oppdretterne fortsette å produsere. Ved at Kvalvig hadde tatt hånd om den, slapp de å bekymre seg.

- En tredjedel nå, og en andre tredjedel som lån, sa Kvalvig.

Duun gned seg i hendene. Det ville løse et umiddelbart problem med noen større forfall, og den siste tredjedelen ville han få idet han leverte. Rentene på lånet til Kvalvig var fiktiv og de kom til fradrag på skatten. Selskapet han lånte fra, var engelsk, men registrert i Chile. En del av pengene ble ført som tap på valuta og uansett hvordan kursene utviklet seg, ville han tjene på det.

Duun kjente mange som slet tungt med likviditeten. Men han skulle bli rik. Han hadde inngått en pakt med ordfører Arthur Ljosnes om at det som var av oppdrett i distriktet skulle reddes for enhver pris.

Også ordfører Ljosnes hadde ambisjoner.

For Ljosnes og Distriktsfondet handlet det om arbeidsplasser. Gikk det galt, hadde Distriktsfondet sikkerhet i verdiene. Duun kunne ikke tape.

- Får du fondet til å dekke dette også? spurte Kvalvig.

- Klart, sa Duun. Det han ikke fortalte var at hver eneste kulepenn, dorull og kontorstol var bokført til en verdi som var tre til fire ganger dens egentlige verdi. På papiret var Reidar Duun like solid som fjell. Dessuten var det stadig nye prosjekter på gang, og Distriktsfondet hadde tilsynelatende penger nok.

Han hadde allerede søkt fondet om flere nye millioner i lån og støtte. Det at han hadde funnet frem til et system som tillot ham å stille med stadig voksende verdier på selskapene, gjorde det lettere. Klarte han å overta enda et anlegg, var det bare å skrive opp verdiene. Resten var papirarbeid.

- Da jeg begynte med oppdrett, støttet ikke Distriktsfondet noe som helst, mumlet Olav Sand, og husket så alt for godt at han var nødt til å gjøre alt selv.

- Nå handler det mer om papir og prosenter enn om fisk, mumlet

han videre.

For de andre hørtes det ut som om han snakket til seg selv. Det at Sand fikk til dette med lakseoppdrett mente de var at han var en sliter. At han hadde blind tro på det han holdt på med, og var villig til å stille alt annet i annen rekke.

For Olav Sand var virkeligheten en annen. Han ikke hadde andre muligheter.

En ny mann kom inn i kafeen. Han var høy, mager og bar på en stresskoffert. Under den kullsorte luggen brant to ungdommelige øyne.

- Hei, Charles, sa Kvalvig.

Charles Fasmer nikket og satte seg.

- En av disse sosseguttene, tenkte Duun, som hadde lite til overs for folk som var født til penger.

Likevel hadde den samme Charles Fasmer tidligere klart å kjøpe seg til noen mindre aksjeandeler i hvert av anleggene til Reidar Duun. Det han hadde betalt var bare en symbolsk sum, men han var medeier. Det var ingen som egentlig hadde verdsatt sine anlegg - dengang.

Charles Fasmer kalte seg oppdretter, men egentlig var han konsulent, og skrev det med en «C». I en årrekke hadde han fulgt med i anleggene sine, regnet på fortjenesten, og ventet bare på tidspunktet han kunne øke sine aksjeandeler.

Han hadde planer om å bli den største i landet.

Fasmer var fast bestemt på å satse alt på laks. Fisken hadde vært oppe i priser både på førti og femti kroner kiloet, med knallfortjeneste. De siste årene hadde prisene falt og falt igjen, men var i ferd med å stige.

- Det kan bli gode penger i år, sa han til Duun.

Fasmer hadde lagt seg merke at marginene fortsatt var der, alt etter hvordan man regnet på det. Det at faren var skipsreder, med flere tankskip i trafikk mellom Gulfen og Amerika, gjorde det ikke lettere for ham. Faren trodde ikke på en fremtid for laks. Charles Fasmer måtte ha suksess.

For Fasmer var lakseoppdrett det som skulle skape ny grobunn for familiens formue. Laks skulle bli hans vei til milliardene.

Mens Fasmer regnet på priser og fortjeneste, festet han seg ved

flere veldrevne anlegg. Alt handlet om kløkt og det å være på rett plass til riktig tid. Det hadde han lært av sin far.

For Duun var Fasmer bare «rikgutten» med en og annen aksje rundt om i næringen. Sannheten var at Fasmer hadde skaffet seg to til tre aksjer i et åttitalls anlegg. Enkeltvis var aksjepostene så små at ingen brydde seg. Til sammen representerte de en liten formue. For Fasmer var aksjene for lytteposter å regne, slik at han kunne følge med. Han visste hvem som var flink, og hvem som ikke var det. Utad ga det troverdighet og gjorde Fasmer til en flink konsulent. Det tillot også at han våget å skrive sin yrkestittel med en «C».

Fasmer solgte også røykelaks.

Fasmer lente seg mot Duun.

Fasmer hvisket ham noe i øret:

- Jeg trenger noe laks til røykeriet på Sjøholmen.

- Til den japanske kunden din?

Fasmer nikket.

Fasmer likte å være hemmelighetsfull.

For Duun var det å selge laks til Fasmer egentlig en plage, da partiene var for små. Men siden Fasmer eide noen aksjer i ett av anleggene hans, og at han hadde noen ganske fornemme kunder, følte Duun at han måtte vise litt velvilje. Dessuten var Fasmer den eneste blant kundene hans som betalte en skikkelig pris for laksen han fikk.

- Den beste du har, sa Fasmer.

De fleste visste at Charles Fasmer hadde våte drømmer om å bli den største oppdretter i hele verden, men tok det med fatning. Det var mange som delte de samme fantasiene.

Fasmer eide også et par aksjer i et røykeri, og skiltet med eget merkenavn. Han kalte laksen for «*Home Grown*», for å få en utenlandsk sleng over det.

- Laksen røykes etter en meget gammel oppskrift, sa Fasmer, men det var ingen som lyttet. Alle hadde hørt om hvordan laksen ble saltet og krydret for hånd, at den brukte to hele døgn i røkovnen og at pinbeina, de som satt i siden på fileten, ble luket for hånd.

- Det spesielle med denne måten å gjøre det på er at en tar vare på rødfargen. Den ferdige laksesiden er gnistrende rød, sa Fasmer, og klaget samtidig over at håndtverket var i ferd med å forsvinne.

Det var fremdeles ingen som lyttet, men han fortsatte:

- Med dagens teknologi sprøyter man laksesiden full av saltlake, og det binder vann. Dessuten kjøres den gjennom en røyketunell under trykk, og laksen er ferdig, vakuumpakket og klar til skiping i løpet av noen få timer.

- Det er ikke godt nok, fortsatte Fasmer.

- Du har stil, Charles, sa Duun og klappet ham lett på skulderen.

Han beundret egentlig mannen litt, spesielt siden røykelaksen ble solgt til luksushoteller og cruiseskip.

Fasmer var en av de få som tjente skikkelige med penger på å røyke laks, men volumene var små. De fleste visste også at det var en engere krets av farens forbindelser som kjøpte det meste. Men det var det ingen som nevnte av ren høflighet

Det at han hadde en spesiell kunde i Japan, Kaimoto Okomo, var det heller ingen som snakket høyt om, men det var av ren misunnelse.

Mannen kunne lett betale fem hundre kroner for ett kilo laks, og han fikk den fløyet inn. De visste også at mannen ikke stilte spørsmål, bare kvaliteten var der.

De visste også at han spiste den rå, som sushi eller noe lignende, og var spesielt kresen på smaken. Det gikk også rykter om at Kaimoto Okomo var involvert i en større sushikjede og at bestillingene kunne øke kraftig.

Den del av bestillingene til Kaimoto Okomo tok Kvalvig seg av. Dette var fisk som ble levert av Duun og som ble auksjonert på fiskemarkedet i Tokyo.

Mobiltelefonen til Duun ringte. Han kastet ett blick på displayet, fikk et alvorlig drag over ansiktet, og skjøv stolen tilbake for så å reise seg.

- Helvetes mobiltelefon, sa han, og gikk bort i den ene enden av kafeen.

Duun gjenkjente stemmen:

- Hei, sa han.

Det var ordfører Ljosnes, og Duun visste hva det gjaldt. Ett av lånene hans, som hadde kommunegaranti, hadde forfalt.

- Skal vi vri deg unna denne også? spurte Ljosnes.

Begge visste at oppdrettsanlegget til Tom Nergård hadde økonomiske problemer og at han trengte kapital.

- Skal vi kjøpe ham ut? spurte Duun.
- Det blir et nytt skritt mot notering, sa Ljosnes, og fortsatte. - Det er flere anlegg som har problemer med likviditeten, og spørsmålet er om vi ikke burde slå til nå.
- Det vil komme flere, sa Duun.
- Vi kan skaffe garantier.
- Bankene er på vår side, konstaterte Duun.

Metoden var enkel. Duun, som allerede hadde en rekke anlegg, gikk inn og foreslo overtakelse av anleggene som hadde fått et økonomisk problem. Han overtok de gamle lånene, fikk noe av gjelden sanert og så gjennomførte han en oppskrivning av eiendelene. Dermed ble det tilsynelatende mere verdt og han kunne øke lånene.

Bankene elsket det, da det økte pantesikkerheten.

Med sine oppkjøp hadde Duun fått en ny og sterkere kapitalbase. Dermed kunne Distriktsfondet sørge for at det ble tilført ny kapital. Distriktsutbygging krevde kapital og dersom arbeidsplassene skulle forbli i distriktet, måtte man ha lokal styring.

Duun og Ljosnes snakket både langt og lenge om hvordan de skulle løse problemet med lånet, på flere hundre millioner kroner. Distriktsfondet var nøkkelen.

- Kan vi kjøpe Grotviklaks også? spurte Duun, og siktet til et anlegg som lå litt lengre inne i fjorden.

Ljosnes hadde gode kontakter, og hadde tilgang til flere fonds, også gjennom Bondebanken. Å få godkjent overdragelsen og ettergi gjeld, ville gå greit. Det å skaffe frisk kapital, likedan.

- Vi tilbyr et samarbeide, der vi blir hovedaksjonærer, foreslo Duun.

For både Duun og Ljosnes var tiden ytterst moden. Såvel Nergård som Grotvik hadde brukt omtrent det de hadde av penger og krefter på å bygge opp anleggene sine. Det ville komme som en lettelse å bli medlem av en gruppe. Dessuten ville de få lønn for strevet.

Når det gjaldt prisene på laks, var det ingen lysning i sikte.

Det offentlige ville se dette som en form for førstehjelp, at oppdretterne ble medlem av en gruppe. Det ville gi slagkraft samtidig som det tillot dem å fortsette i et yrke de elsket, uten at de hadde de økonomiske problemene som fulgte med.

Det eneste de måtte gjøre, var å fraskrive seg kontroll.

- Vi kan alltid vente til de går konk, sa Ljosnes kynisk.
- Bedre å høste der det allerede er sådd, sa Duun nesten filosofisk.

Å beholde de tidligere eierne var en betingelse for å lykkes. Tabber kostet penger, og kunne bli kostbart.

- De blir som gisler i sine egne livsverk, konkluderte Ljosnes.
- ... og vi får sikkerheten.
- Banken er med, sa han.
- Greit, sa Duun og følte at han nettopp hadde reddet sitt eget skinn.

Samtidig, innerst inne, visste han at han hadde fiskeriministeren i ryggen, og at Distriktsfondet ville skaffe kapital.

- Hva med i kveld? spurte Ljosnes
- Greit, da Duun.

Han lyttet litt til, sa «greit» for annen gang, så koblet han ut mobiltelefonen.

Da han kom tilbake til bordet så de andre spørrende på ham.

- Kvinnfolk, sa han halvt unnskyldende og satte seg igjen.

Kapittel 3

Jonas Kvalvig var tilbake på kontoret. Var det en ting han hadde rikelig av, var det tilgang på fisk. Han hadde startet sin eksportvirksomhet fra et lite kontor i Ytrevik, og det hadde vokst til å bli ett av landets største.

Dengang, da han solgte sitt første parti med laks til Japan, forsto han at dette skulle bli hans yrke.

Han ble fiskeeksportør.

Det kom imidlertid ikke av seg selv. Det første slaget var et ekstatisk øyeblikk:

- Yeees! jublet han høyt.

Dengang satt han alene, og måtte dele gleden med seg selv. Siden, hver morgen, på badet, holdt han styremøte foran speilet. Det hendte også at han skar seg under barbering, en liten pris å betale for friheten han opplevde.

Han likte følelsen av å kunne bestemme.

- «Fucking magic», utbrøt han da det neste salget gikk i boks, og denne gangen ropte han det enda høyere enn forrige gang.

Han var ikke bare alene, men i forkant hadde han forsikret seg om at det var ingen som kunne lytte til det som skjedde inne på det lille kontoret.

Nå hadde han et kontor med flere ansatte og han la an til å gå med et ansikt i stein, der det var umulig å lese noe ut av.

Ettersom mengdene med laks han solgte gikk fra å være tonn til å bli tusenvis av tonn, ble det lenger og lenger mellom de ekstatiske øyeblikkene. Hverdagen ble til en mekanisk gjentakelse av dagen i

forveien og arbeidsmengden bare økte. Det var ikke bare at mengden papir, skjemaer og transaksjoner vokste, men dagene ble lengre og lengre. Han måtte ha kontroll med priser og skaffe stadig vekk mer fisk. En handel forpliktet den neste, og plutselig fant han at han hadde ansvar for levebrødet til en rekke oppdrettere.

De var blitt avhengige av ham.

Det at Kvalvig ikke var av fiskarslekt, gjorde at han hadde vanskeligheter med å få noen egentlig innpass i næringen. Han var ikke en sønn som hadde avløst sin far siden tidenes morgen.

Men han tjente penger.

- Jeg må bli flinkere, sa han til seg selv, og dermed ble dagene lengre.

Nå var det også fiskere som ville at han skulle ta hånd om salget av fisken deres.

Jonas Kvalvig hadde skaffet seg et ry for å være beinhard.

Men han var ydmyk når det gjaldt all oppmerksomheten han fikk. Blant hans best bevarte hemmeligheter var at han på sine første salg tapte hele fortjenesten, pluss litt til. Grunnen var enkel. På den tiden var han lite stø i valutatransaksjoner.

Det at han var ny i næringen gjorde ikke saken bedre.

Betalingsbetingelsene Kvalvig hadde gitt viste seg å være så lempelig at en nesten hvem som helst ville ha kjøpt fisk av ham. Mens han ventet på pengene endret valutakursene seg. Salget var gjort i amerikanske dollar, og skulle betales i yen. Deretter skulle de konverteres til norske kroner, slik at han kunne betale for fisken han hadde kjøpt.

I tillegg hadde Kvalvig gitt en kredittid på seksti dager. For sent innså han at mens han ventet på pengene, begynte ikke bare kursene å endre seg i hans disfavør, men at han også led et rentetap. Først steg verdien av den norske krone i forhold til andre valutaer, og deretter oppsto det et gap mellom den japanske yen og den amerikanske dollar på opp til både ti og femten prosent.

I tillegg hadde han banken og rentene å forholde seg til.

Eksportkreditten han hadde, som var nærmest som en kassakreditt, var dyr.

Han hadde tapt flerfoldige hundretusen kroner.

Innen Kvalvig endelig fikk betalt det han skyldte, holdt han på å

gå konkurs. Det eneste som reddet ham var at han tilfeldigvis hadde solgt et titals partier med laks til Russland, og forlangt kontant betaling.

Det var dette som reddet likviditeten.

Det var så vidt han fikk betalt husleie, strøm og telefon.

Det skulle aldri skje igjen.

Ganske raskt innså Kvalvig at det ikke var nok å være flink. Han måtte bli dyktig. Han erkjente også at konkurrentene, som kom fra fiskarslekt og hadde handlet med fisk i generasjoner, hadde et fortrinn.

Erfaring var ikke noe å kimse av.

Han innså samtidig at han, i motsetning til sine konkurrenter, måtte kjøpe seg til erfaring.

Kvalvig lærte raskt. Idet han inngikk en avtale måtte han låse kursene. Dette ga et fast bytteforhold mellom de forskjellige utenlandske valuta, og han risikerte ikke tap.

Den tøffeste erkjennelse var at han egentlig ikke handlet med fisk, men med penger, i forskjellige valuta.

Han innså også at kredittiden var nøkkelen til suksess.

Han lærte seg å skaffe eksportgarantier. Når det gjaldt de tidligere østblokklandene, måtte alt som var av kjøp og salg skje kontant - i euro eller dollar.

Det var likevel de plutselige kursendringene som fascinerte Kvalvig mest. Koblet opp mot korte kredittbetingelser og lang leverandørgjeld, innså han at det var et gap som kunne utnyttes. Om den japanske yen falt med over ti prosent på en eneste dag, ble det store summer av det.

Der og da bestemte Kvalvig seg for at det var fiskerne og oppdretterne som skulle finansiere likviditeten. Jo mer «cash» han hadde, desto større ble bevegelsesfriheten.

På den tiden hadde ikke Kvalvig kunnskap nok til at han kunne spekulere i kursendringer. Å lære slikt tok tid, og kunne koste dyrt. Da Kvalvig endelig fattet hvordan det virket, forsto han at det å kjøpe og selge fisk var det samme som å selge opsjoner i aksjemarkedet.

- Bare en begynnelse, tenkte Kvalvig og prøvde seg på sine første valutaoperasjoner.

Nye salg ga både flere og større ordre. Hver gang fulgte han

spesielt med i endringene i valutamarkedet.

Hver gang han solgte fisken i en spekulativ valuta og forlangte kreditt, holdt han pusten.

Det å leke med kursene ga et «kick», som et adrenalinrush. De ganger han vant, ville ikke jubelen legge seg, og nærmest tvang ham til å prøve på nytt. Hver gang var det at han, med ustø hånd, spesifiserte betaling i en annen valuta enn den norske.

Han var blitt spekulant.

Det som hadde vært en traurig rutine, ble med ett til en besettelse. Han oppdaget også at han hadde en viss teft.

- Det er mine penger, tenkte Kvalvig mens han studerte kurser på valuta, aksjer og regnet igjennom hva han hadde anledning til å tape.

Det kunne gå galt, veldig galt.

Dette var også en av grunnene til at Kvalvig ikke hadde anledning til å binde penger hverken i anlegg eller andre faste eiendeler.

Han trengte likviditeten.

Ytrevik var blitt til landets største laksesenter, og den mektigste av alle var Kvalvig Fisk. Det var få som var så beundret for sin teft som akkurat Jonas Kvalvig. Han kom på TV, i avisene og det var bilder av ham i ukebladene.

Han var den som til stadighet snakket om å få oppdrettsnæringen på børs, og både oppdrettere, finansfolk og journalister svermet rundt ham.

Bare Olav Sand styrte unna. Han så på Kvalvig som en spekkhogger som svømte i en sildestim og bare trengte å åpne kjeften for å få mat.

For Olav Sand var det frustrerende å se hvordan Kvalvigs taktikk samlet folk. Men samtidig beundret han mannens teft for å inngå avtaler som bandt dem opp økonomisk.

Flere oppdrettere og fiskere var som husmenn i hans imperium. Flere ganger tidligere hadde Kvalvig overtalt andre eksportører til å kjøpe seg inn i Kvalvig Fisk, med løfter om en lysende fremtid. Og så hadde han slukt dem, en etter en. Olav Sand så hvordan de hadde inngått avtaler, solgt sine forretninger til Kvalvig Fisk, for så å bli skjøvet ut i mørket.

Det Kvalvig satt tilbake med var en stadig større kundekrets, og en rekke nye underleverandører.

For sent oppdaget de at han hadde overtatt rubbel og bit, og at konkurrentene ble færre og færre.

Nå ønsket Kvalvig ikke bare at alle skulle på børs, men at de skulle inngå bindende avtaler med Kvalvig Fisk.

Det var som han sa, kapital å hente. Det gjaldt bare å samle seg i store enheter, og så å fri til spekulantene.

Med gru husket Olav hvordan Kvalvig hadde forsøkt å få Reidar Duun til å overta anlegget hans; og han visste fullt ut at han kunne finne på å prøve seg igjen.

Han innså også at så lenge Kvalvig vokste nærmest uhemmet, trengte han stadig mer fisk. Kvalvig Fisk trengte faste og stadig større leveranser av laks for å være leveringsdyktig. Sand innså også at etterhvert strakte Kvalvig sitt nettverk ikke bare langt nedover i Sentral-Europa, men også langt inn i de tidligere østblokklandene.

Hver ny handel krevde sitt, og Kvalvig hadde behov for kontroll.

Det var ikke bare at Sand ikke stolte på mannen, men han hadde uttrykt en sterk forakt for alt som het biodynamisk laks.

- Bortkastet, og det blir aldri penger av det, sa han høylydt.

Olav, som både levde og åndet for sin økologiske laks, rygget unna.

- Du må på børs! sa Kvalvig til Sand og flirte rått.

- Jeg er lykkelig som liten, sa Olav Sand til seg selv.

Det Olav Sand visste var at Kvalvig var i ferd med å åpne enda et fryseri, og trengte stadige forsyninger med fisk. Her hadde Kvalvig også ordnet det slik at han ikke lenger kjøpte fisken direkte av oppdretterne, men leide ut lagerplass på fryseriene sine.

Han hadde til og med gjort det kunststykke å kalle fryseriene sine for hoteller, frysehoteller, for å gjøre det hele mer spiselig. Dermed betalte oppdretterne for å ha laksen sin liggende på en døgnrate i påvente av at den skulle selges.

Når Kvalvig endelig solgte fisken, hadde han henstand med betalingen.

Nå satt Jonas Kvalvig i telefonen med Reidar Duun. Han hadde én ting å gjøre, og det var å overbevise Duun om at han måtte sikte

seg inn mot notering på børse. På den måten kunne Dunn skaffe seg flere anlegg, og tjene enda mer.

Reidar Duun var blant dem som skulle skaffe fisk til imperiet. Kvalvig var i ferd med å bygge.

Duun lyttet og nikket.

- Jo, han kunne levere fisk.

Toinen i Toinen Transport hadde bygget et helt nytt fryselager i Ytrevik, men det var Kvalvig som leide inn fisken; hvilket han også tok seg betalt for.

Også Toinen var blant dem som hadde lyttet til Jonas Kvalvig sin visjon for hvordan lakse-Norge skulle bli en verdensmakt. Også han var blitt presset på pris, men alle hadde samme mål, og veien lå åpen. Han, som Reidar Duun, var fullt innforstått med at når marginene gikk ned, måtte volumet opp, og også han gjorde det han kunne for stadig å øke frysekapasiteten.

- Jeg har et problem med prisene, sa Duun, og håpet på at Kvalvig ville gi spesialpriser, slik at de kunne gjøre felles front.

- Kjøp deg et anlegg til, og fisken følger med, svarte Kvalvig.

- Jævla idiot, tenkte Duun, men våget ikke å si det høyt.

For å holde sin egen likviditet oppe måtte han, til tider, knegå Kvalvig om å selge fisk som enda ikke hadde vokst seg ferdig.

Den var småfallen og dermed dårlig betalt.

- Greit, sa Kvalvig, men nølende.

Begge visste at småfallen fisk var dyrest å produsere per kilo. Men den var grei til grilling, kunne selges på tilbud, og det var spesielt tyskere og amerikanere som kjøpte den.

Disse to landene hadde den hardeste konkurransen når det gjaldt matvarepriser.

Det var storfisken man tjente på, og spesielt japanerne betalte godt.

De spiste den rå, og forlangte at den var ferskere enn fersk.

Også her hadde Kvalvig gjort et kunststykke. Fisk som var blitt frosset og så tint igjen kalte han «gjenoppfrisket fersk».

Den ble solgt til de mer kresne markedene, som blodfersk.

- Jeg må tjene mer på salget! sa Duun i telefonene, denne gang litt mer bestemt.

- Det kommer til å stå «Refreshed» på hver eneste laks. Vi kan

også skrive «Duun Salmon» på pakkene, sa Kvalvig som hadde en egen evne til ikke å ense hans protester når det gjaldt pris.

- Og da får jeg bedre betalt! konstaterte Duun mer bestemt.

- Selfølgelig, sa Kvalvig. Du tror vel ikke at jeg fryser inn all denne fisken uten å tjene mer på den.

- Hva med meg?

- Du får nok ditt, når den tid kommer, forsikret Kvalvig.

- Hvor mye fisk kan du ta imot nå?

- «Special price for you», min venn, sa Kvalvig med sin vennligste stemme og fortsatte: - Innfrysning er nesten gratis, men det blir en liten økning i lagerleien.

- ... og du kan garantere en minstepris?

- Selvfølgelig!

- Greit, sa Duun, som plutselig innså at han kunne skaffe mer laks enn Kvalvig ville klare å selge.

Han hadde en fôrkvote men det å skaffe ekstra fôr skulle heller ikke by på noe problem. Det var bare å kjøpe noe nordsjøsild, tobis og lodde, for deretter å kverne den opp og bruke det å spe på med.

I hodet fikk Dunn regnestykket til å gå opp, og akkurat dette med det ekstra fôret ville myndighetene aldri få snusen i. De ville bare tro at han var blitt flinkere til å produsere.

- Glup er du! sa Duun til seg selv, og syntes han hadde gjort et kjempevarp. Det at Kvalvig hadde forlangt bare en krone ekstra for å pakke fisken slik at den kunne brukes som «Gjenoppfrisket fersk» gjorde at han så lyst på fremtiden.

Til gjengjeld hadde han fått lovnad om hele tretti øre mer per kilo. Regnet om i tonn, ble det en formidabel sum.

Nå gjaldt det bare å kjøpe seg flere oppdrettsanlegg.

Desto mer laks, jo rikere kunne han bli.

- Og så blir det en liten avgift til økt markedsføring, sa Kvalvig så lavt at Duun knapt hørte det.

Men Duun hørte ham.

- Hva mener du med markedsføring? spurte han.

- Vi må lage noen plakater for å ha i supermarkedene og vi må trykke bunker med oppskrifter. Det gjelder å presentere konseptet til folk, slik at de er villige til å betale for det. Budskapet om «refreshed» laks må ut, og det koster penger.

Reidar Dunn ble smal i øynene.

- Er det ikke du som står for markedsføringen? spurte han i ren vanntro over at Kvalvig kunne foreslå noe slikt.

- Jo, men dette er din fisk! Det er du som skal ha bedre betalt.

Duun kjente hvordan en knute satte seg i mellomgulvet. Var det noe han ikke ville bruke penger på, var det markedsføring.

- Du kommer nesten ikke til å merke det, sa Kvalvig kontant.

Duun slo seg ikke helt til ro, men han visste at når det gjaldt innfrysing, var det ikke mange som kunne måle seg med Jonas Kvalvig. De andre eksportørene, med sine telefoner og telefakser, forsøkte å selge fersk laks rundt om i verden, men frakten der var dyrere. Noen av eksportørene sendte faktisk fisken med fly. Andre sendte den av gårde uten at den var solgt, i håp om at den kunne selges underveis.

For Kvalvig var poenget å være leveringsdyktig når prisene var på topp. Det var bare å vente på at etterspørselen økte, og så selge.

Som en bekreftelse på teorien, hadde han nettopp fått en ny lukrativ bestilling på laks, og den skulle leveres flybåren til en oljesjeik i Saudi Arabia.

For Kvalvig var det nok at fisken tinte underveis.

Var det noen som kunne betale, var det sjeikene i Saudi Arabia.

Kvalvig var akkurat ferdig med samtalen med Duun og hadde lagt på røret da det banket på døren.

- Kom inn! ropte han og tok en ny telefon.

Kvalvig kunne sitte med både to og tre telefoner samtidig, og samtalene gikk på engelsk, spansk og fransk. Tysk var ikke hans sterke side.

- Kom inn! ropte han for annen gang.

En fyldig mann, i pinnstripet dress og et slips i thaisilke, tok ett skritt inn i rommet.

Kvalvig merket seg hvordan dressen beveget seg i takt med mannens bevegelser.

- Den dressen er ikke kjøpt hos *Dressman*, tenkte Kvalvig og forsto brått at han måtte avvikle telefonsamtalen han nettopp hadde begynt på.

Han brøt forbindelsen og la på røret.

- Hva kan vi gjøre for deg? spurte han.
- Mitt navn er Günther Meinhoft, sa mannen og tok enda et skritt inn i rommet.

Det var langt på natt da Meinhoft endelig forlot kontoret til Jonas Kvalvig. Kvalvig hadde ikke bare fått seg en ny samarbeidspartner, men han hadde også fått tilgang til rikelig med kapital. En del av avtalen var at han skulle levere laks til en rekke nye og lukrative markeder i Polen, Latvia og Russland. Det var spesielt restaurant- og supermarkedkjeder i Moskva, St. Petersburg og Minsk der han hadde fått et slags monopol.

I første omgang ønsket de liten laks, og at den skulle være frosset.

Kvalvig kjente hvordan hjertet hoppet over et slag. Han hadde fått seg et marked for laksen som Duun måtte slakte ut for å opprettholde likviditeten.

Meinhoft og hans selskaper skulle betale kontant, og på forskudd. De skulle også bestille av ham og ham alene. For å gjøre det hele enda mer lukrativt, ville de betale i amerikanske dollar.

- Det var en hake, og det var at Kvalvig måtte overta et forhandlernet for en vodka han aldri hadde hørt navnet på, og måtte koordinere frem distribusjonen i visse deler av Europa.

- Greit nok, tenkte Kvalvig. Han solgte laks rundt om i Europa, så hvorfor ikke vodka. Her fikk han betalt enten i Euro eller amerikanske dollar, og vodkaen ble kjøpt i rubler.

Kvalvig kunne ikke tape.

Vodkaen var billig i innkjøp, dyr i utsalg, og hadde det klingende navnet «Salmonova», og ville gli rett inn i hyllene på en del utenlandske supermarkeder han hadde avtale med.

Den kvelden var Kvalvig sitt hode fylt av tall, drømmer om storhet og visjoner for fremtiden. Det eneste han trengte, var mer og enda mere laks. For å oppnå dette måtte han skaffe seg en strammere kontroll over sitt nettverk av leverandører.

Det betydde at Reidar Duun måtte bli enda større.

- De gutta skal på børs og jeg skal ha kontroll med distribusjonen, var den siste tanken han hadde innen han sovnet.

Fiskeriminister Eivind Ballestad satt bak det store skrivebordet og arbeidet med å få klarhet i tankene sine. Han hadde hatt møter hele dagen og var nettopp ferdig med et siste møte med sin byråsjef, Øivind Riisnes. De hadde drøftet de nye laksekonsesjonene som skulle deles ut.

Ballestad likte å være fiskeriminister. Han var fisker av yrke, og hadde arbeidet med politikk gjennom hele sitt voksne liv. Nå var det han som administrerte forskriftene i et meget innfløkte lovverk, og var det noe han ikke likte, var det bare å endre på det.

Også lovverket hadde han mulighet til å påvirke.

Det var så mange måter å tolke ting på.

Det var bare å lage et forslag, drøfte det med sine rådgivere, og å sende det over til Stortinget.

Var det ett sted de ikke hadde greie på fisk, var det i Stortinget. Stort sett overlot Stortinget fiskerilovgivningen til departementet, da det var ingen som egentlig interesserte seg for emnet.

Også på Stortinget hadde delegatene sin spesielle holdning til departementet som holdt til i Grubbegata. Det manglet «glamour».

Ballestad var i prinsippet dypt uenig i måten konsesjonene ble administrert på. Det hele ble til et spørsmål om han skulle tillate at de største oppdretterne fikk anledning til å vokse seg både større og mektigere, eller om han skulle favorisere de små.

I hjembygda til Ballestad hadde oppdretterne vært små, men flere hadde kjøpt og overtatt naboen sine anlegg, og var blitt større på den måten.

Hos hver eneste sambygding var iveren etter å bli enda større til å ta og føle på. Nå var broren og svogeren til Ballestad i ferd med å kjøpe seg ytterligere opp, og hadde noen anlegg på hånden. Det eneste som manglet var finansieringen, og den skulle ordnes gjennom Distriktsfondet.

Ballestad hadde heller ikke unngått å merke seg hvordan Reidar Duun hadde kjøpt seg opp i næringen i det siste.

I tillegg til at han hadde fått seg noen konsesjoner på laks, hadde Ballestad også en fiskebåt å ta hensyn til. Broren og svogeren hadde hver sin, og det hele var strukturert som et partsrederi.

Nå var spørsmålet om omsettlige kvoter blitt politisk aktuelt. Dette innebar at fiskere kunne kjøpe kvoter av andre, og vokse på

den måten.

Ballestad støttet tanken.

Hans båter måtte få økt sine kvoter og dette var den eneste måten å gjøre det på.

Han trengte tid til å tenke.

Men Ballestad fikk ikke tid til å tenke. Hele dagen, nærmest hvert minutt, var booket på plass. Han gikk fra det ene møtet til det andre med en utrolig presisjon, og den ene saken hastet mer enn den andre. Tid var noe han rett og slett ikke hadde.

Det ble nesten ikke tid til å tenke igjennom sakene.

Det banket på døren.

Innen han rakk å svare hadde Mimmi Stokk stukket hodet inn gjennom døråpningen.

- Tre minutter til ditt møtet med Havbrukslaget, sa hun.

Mimmi Stokk hadde vært sekretær for seks fiskeriministre, Hun tok imot telefoner, satte opp og koordinerte møter og ordnet papirene i saksmappene hans.

Hun var uunværlig.

Etter å ha styrt forværelset gjennom seks fiskeriministre, visste hun alt. Hun hadde kontroll med hver blyant og kulepenn, og hun holdt hans agenda i sin hule hånd.

- Fa'ens kvinnfolk, tenkte Ballestad, som atter en gang fikk en følelse av at det ikke var han som styrte et noe som helst.

Ballestad skulle akkurat til å reise seg da han satte seg godt ned i stolen igjen.

- Nei, så helvete, sa han halvhøyt, og trykket på knappen til høytaleren.

- Kanseller møtet, sa han inn i høytaleren.

- Men de sitter og venter!

- Si at Statsråden må i et annet møte, og forskyv møtet til en eller annen gang i gang i neste uke, bet han.

- Det kan du ikke gjøre! sa Mimmi tilbake.

- Er det du eller jeg som bestemmer hva statsråden skal gjøre? spurte Ballestad.

- Vårt demokrati bygger på at du stiller, svarte Mimmi Stokk spakt, men det var like tydelig at hun var indignert.

- Demokratiet ser ut til å bygge på at jeg blir shufflet både her

og der, uten at jeg får samlet en eneste tanke, sa Ballestad fast.

- Ja Vel Herr Statsråd, sa Mimmi med trykk på hvert ord.

Han lente seg godt tilbake i stolen og et lite smil krøp inn i munnvikene hans.

Dette var første gang han hadde sagt henne imot.

Han likte følelsen.

Det var også da at det gikk opp for Ballestad at det ikke var ham, men forværelset som styrte tiden hans. I sin ytterste konsekvens styrte hun dermed også departementet.

- Hun har sine folk over alt, mumlet han og begynte å regne raskt gjennom avtalene han hadde, sakene som skulle behandles og forslagene som ble levert. Ballestad innså samtidig at byråsjef Riisnes ikke bare sto for anbefalingene når det gjaldt kvoter og konsesjoner, og holdt kontakten med Distriktsfondet, men var også den som tilrettela sakslistene for møtene med Fiskarlaget, Havbrukslaget og de andre organisasjonene som tok omtrentlig det han hadde av tid.

Ballestad forsto, for første gang i sitt liv, at byråkratene brukte hans kontor til å holde sin innflytelse oppe.

Distriktsfondet var et typisk eksempel. Her skjøt staten inn penger, ble eier, forlangte å få en styreplass eller to, og satt plutselig med den egentlige kontrollen. Det gjaldt alt fra fiskebåter til oppdretts- og foredlingsanlegg.

Han visste at Staten var den største eier i norsk næringsliv, men ikke før nå hadde det slått ham med sin fulle tyngde.

Han forsto med ett at det var konsesjonsordningene som var en del av årsaken, og fikk problemer med hvordan lovene ble anvendt.

Han innså samtidig at det han trengte var en ren og pur tanke, men visste ikke hvor den skulle komme fra.

- Tenk som et barn, sa han til seg selv.

Nå, da han for første gang på lenge, hadde fått anledning til å være alene med sine tanker, oppdaget han hvor liten makt han egentlig hadde. Bedrifter måtte få utvikle seg selv, og for ham var dette en sannhet som var nesten som en åpenbaring.

- Var det en ting politikere og byråkrater ikke kunne, var det dette med «business».

Han lurte også på hvor viktig det var å få bedriftene til å løsrive seg fra forskjellige former for offentlig støtte, garantier og finansi-

ering.

Som fisker brukte han store deler av sin tid på det å skaffe seg innsikt i de offentlige tilskuddsordningene, og så tilpasse seg disse. De hadde tillat ham å kondemnere en båt, og å bygge ny. Også store deler av oppdrettsanleggene han var medeier i var blitt finansiert på denne måten.

Nå, da han var blitt fiskeriminister, måtte han tenke annerledes. Det var plutselig blitt hans jobb å sørge for at kyst-Norge klarte å ruste seg til å oppbære sitt mangfold. Problemet var at alt var blitt viklet inn i et system som sikret de få, mens de som sto utenfor måtte leve uten det sikkerhetsnett som Staten kunne gi.

Det slo ham nå at mye av jobben hans var å lage unntak, skaffe særfordeler og å justere på bestemmelser som igjen tillot andre å omgå det som var nedfelt både i lover og forskriftet. Han innså samtidig at organisasjonene ikke var annet enn pressgrupper som skaffet særfordeler for sine medlemmer og utøvde et konstant press om omfordeling av godene.

Som i en åpenbaring så han seg selv som et gissel i en verden som ønsket seg et monopol på fellesgoder, og det var begynt å plage ham. Verre var det at han sto maktesløs.

Han var som kilt inn i en blindgate, uten mulighet til å snu. Nå måtte han finne en vei ut av det.

- Tenk som et barn, gjentok han overfor seg selv.

Han hadde brukt metoden før, og den hadde gitt resultater.

Mens Ballestad arbeidet med å sortere en flom av nye tanker, satte Mimmi Stokk seg på sin vante plass og grublet. Hun lente seg tilbake i stolen og lurte på hvorfor Ballestad ikke hadde spurt henne til råds når det gjaldt fordelingen av de nye konsesjonene.

Han hadde heller ikke spurt henne hva hun mente når det gjaldt øremerking av midler til Distriktsforbundet og om de nye forskriftene for eierstruktur i fiskerinæringen.

- Noe er i gjære, sa hun til seg selv.

Han var heller ikke den første fiskeriministeren som hadde forsøkt å gjøre ting på egenhånd.

- Noe var i gjære, gjentok hun overfor seg selv.

At fiskeriministeren var begynt å tenke selv, var det eneste som

var sikkert.

Øynene hennes smalnet og hun ble stram i munnvikene. Hun sa ikke et ord, men hjernen arbeidet for fullt.

- Han må ikke komme her og komme her, tenkte hun i sitt stille sinn og løftet av telefonrøret. Hun måtte snakke med noen.

Den første telefonen gikk til Riisnes. Deretter ringte hun til Ringrov i Havbrukslaget og så til formannen i Fiskarlaget.

Kapittel 4

Var det en ting man kunne si om Jonas Kvalvig, var at han holdt sine avtaler. Han betale prompte for fisken han kjøpte - i henhold til kredittidene han hadde gitt.

Det Reidar Duun opplevde var at prisene ikke var de beste, men pengene kom. Han ergret seg endeløst over at Kvalvig trakk fra et større beløp for lagerleie, la på en rekke mindre avgifter, og for hvert kilo laks pluss et han på en ekstra krone for markedsføring; men betale i tide gjorde han.

Flere av oppdretterne som ikke leverte gjennom Kvalvig hadde åpenbare problemer med likviditeten; noe som passet Jonas Kvalvig utmerket.

Det Kvalvig hadde var gode kontakter. Han hadde utviklet et nettverk av små og store datterselskaper som igjen solgte laks over hele verden. Det var ikke bare norsk fisk. Han solgte også laks for chilenske, skotske og kanadiske oppdrettere. Nå, da han hadde fått åpnet en ny kanal inn i de tidligere østblokklandene, var han garantert avsetning, nesten uansett.

Han var blant dem som var stor nok til å dominere markedet.

For importørene rundt om i verden var det også blitt problematisk. Hvor de enn henvendte seg traff de på Kvalvig, hans selgere og hans priser. Var det ett sted prisen på laks ble bestemt av etterspørselen, var det her. Det var lenge siden Kvalvig hadde innsett at marginer betydde mindre, så lenge volumet var der. Rent teknisk var det blitt en smal sak å sende laks fra en verdensdel til en annen. Det handlet bare om papir, valuta og pålitelighet. En fisk var lik den neste og

det var ikke noe problem å sitte i Norge og selge laks fra Chile til markedene i Europa.

Pris betydde alt.

Møtet med Jonas Kvalvig gikk som planlagt, og Günther Meinhoft var tilbake i Berlin for å informere sine overordnede om utfallet.

- Blir det vanskelig å kjøpe seg opp? spurte Orloff.

- Enklere enn jeg trodde, svarte Meinhoft.

- Hvordan det?

- Kvalvig har ambisjoner om notering på børs. Han vokser nærmet uhemmet. Som det er, tjener han godt og mest på handel med valuta men ikke nok.

- Valuta? spurte Orloff.

- Ja, han bruker leveringsbetingelsene på fisken til å handle i valuta. Han er flink nok til å tjene store penger, som valutamegler.

- Og fisken?

- Overskuddet fra valutahandelen gjør at det er få, eller ingen som kan levere så rimelig som ham. Dette gjør at han haler i land den ene avtalen etter den andre, og det er lite de andre eksportørene kan gjøre.

- Hvordan passer vi inn i bildet.

- Han vil alltid trenge nye markeder, og han tar imot kontanter.

- En begynnelse, sa Orloff.

Penger hadde de nok av.

- Kan vi kjøpe oss inn?

- Det politiske systemet er rene gubbevelde, og rett og slett et hinder for at vi kan etablere oss i Norge. Det er fiskeriministeren som har kontrollen. Til og med hvor mye fiskefôr den enkelte fisk kan få, blir bestemt av myndighetene, forklarte Meinhoft..

- Har du gransket ham, spurte han Zarkov.

- Han er fisker, er partseier i et titals båter, uten at det er oppgitt.

- Det er ikke noe å anklage ham for. De fleste i den næringen lever i et slags kollektivt samtykke når det gjelder brudd på regelverket, innskjøt Orloff.

- Gjennom to strålselskaper har han tildelt seg selv et par konsesjoner på laks og noe på dyrking av blåskjell.

- Det regnes ikke som korrupsjon i de kretser, sa Orloff.
  - Er han i stand til å blokkere et massivt oppkjøp av oppdrettsanlegg, slik vi har planer om? spurte Zarkov.
  - Han vil nok på børs han også, svarte Meinhof.
  - Derfor vil han blokkere et fiendtlig oppkjøp. Han vil ha alt selv.
  - Akkurat som hjemme, sa Orloff.
  - Du mener ...?
  - At vi må rydde vei!
- Penger var blitt en religion for Orloff; og han var blant dem som visste at de ga makt.
- Jeg har en mann på plass, sa Meinhof, og siktet til sine kontakter innen shipping.
  - Nettverk er det eneste som betyr noe, sa Orloff. - Hvordan er det med Kvalvig?
  - Han er et nettverk i seg selv, sa Meinhof.
  - Hvordan skal vi komme på innsiden av ham.
  - Jeg har allerede gitt ham enerett på eksport av fisk til Polen, Latvia, Russland og Ukraina, og at vi betaler kontant - i valuta.
  - Vi har fortsatt en fiskeriminister som bestemmer, påpekte Zarkov.
  - Det vil ikke vare evig, sa Orloff og ga fra seg en lyd som minnet mer om en vondsinnert latter enn noe annet.

Det var ikke alle som var like begeistret for hvordan salgs- og produksjonsapparatet på laks ble konsentrert på få hender. På tross av at Kvalvig fremdeles kunne oppleve at kroppen kriblet av spenning, var det ikke lenger salgene som gjorde det. Det å vinne frem i et helt nytt marked, ga imidlertid fortsatt den samme følelsen.

Han frydet seg over det som var av taktiske øvelser som igjen gjorde at han klarte å spille den ene oppdretteren ut mot den andre. At det var han som var drivkraften bak det de største av dem slik at de kunne sikte inn mot notering på børs.

I Brussel, i EUs hovedstad, var det et lite kontor som fulgte med i hvordan de forskjellige markeder utviklet seg. Det var ikke bare et slags konkurransetilsyn, men hadde som oppgave å beskytte EUs

egne oppdrettere.

Dette var kontoret som kunne foreslå at land eller bedrifter ble ilagt forskjellige former for begrensninger i deres handel med EU.

Straffetoll var den vanligste formen. I tillegg kunne det lille kontoret bruke sitt omfattende register av veterinærbestemmelser for å hindre at fisk og fiskeprodukter kom inn i EU.

Hadde Reidar Duun vært en liten lakseprodusent, hadde saken stilt seg annerledes. Men det lille kontoret i Brussel hadde allerede fått øynene opp for at han var i ferd med å vokse seg stor, på bekostning av sine konkurrenter. Totalt produserte Norge over en halv million tonn laks i året, og for å oppnå kontroll, handlet det om prosenter.

Duun hadde, sammen med en knippe andre oppdrettere, som alle hadde verv i Havbrukslaget, kontroll med langt over seksti prosent av det som ble produsert av laks i Norge.

Til sammen utgjorde hele den norske lakseproduksjonen over én milliard middager, og sytti prosent av dette havnet på middagsbordene rundt om i Europa. I tillegg måtte den norske laksen konkurrere med fisk fra alle verdens hjørne, og med villaks fra Alaska og oppdrettslaks fra Chile.

EU-landene, USA og Japan var de markedene som betalte best, og det gjorde at de virket som magneter på verdens fiskeeksportører.

Laksen som ble solgt til flere av de tidligere østblokklandene, som nå også var underlagt EU sitt kontrollverk, ble lastet om, og fant også veien til den sentrale deler av Europa.

Fra det lille kontoret i Brussel satt saksbehandleren Maurice Bertrand som førte kontroll med alt som var av import av fisk og fiskeprodukter til EU. Han hadde bitt seg merke i at Reidar Duun var begynt å tårne opp som en av de største eksportørene av laks. Han hadde også bitt seg merke i navnet Jonas Kvalvig, men ikke som noe annet enn at mannen var en mindre eksportør i Ytrevik. Også han var i ferd med å bli stor.

Problemet til Maurice Bertrand var at Norge ikke bare var storeksportør av laks, men mengdene var så store at de påvirket markedet for andre matvarer. I tillegg konkurrerte norsk laks beinhardt med laks som ble produsert i Skottland og Irland, som begge var med-

lemmer av EU.

- Dette kan ikke fortsette, sa Maurice Bertrand.

En ting var å være flink til å produsere laks, men de behøvde ikke å sende alt til Europa. Nå gikk det også rykter om at nordmennene produserte så mye laks at de måtte fryse den inn, for å holde prisene oppe.

- Dette kan ikke fortsette, sukket han for annen gang, og gravde seg dypere ned i papirbunkene som lå i pene stabler på skrivebordet.

Innfrysing av store mengder med laks hadde nordmennene prøvd tidligere, og dersom prisene ikke gikk opp, kunne han forvente en flom av billig laks nedover kontinentet.

Dengang kalte de det for lakseberget.

Det hadde altså skjedd før, og det kunne skje igjen.

Å samle statistikker var et nitidig arbeid som Bertrand likte. Og nå var det tydelig at prisene var på vei ned, samtidig som eksporten bare økte og økte.

Mens Maurice Bertrand satt med sine tolldokumenter og regneark og laget analyser slik at han kunne å danne seg et fullstendig bilde av hvordan den norske laksenæringen utviklet seg, satt Reidar Duun sammen med sine venner på Solbjørgs Kafé.

Også Olav Sand var der.

- Vi skal ta kontroll over markedet, sa Duun selvsikkert.

- Ingen kan kontrollere markedet, sa Charles Fasmer, som hadde sin egen forståelse av hvordan ting virket. Han kom fra shippingfamilie, og var vant til å forstå dette med tilbud og etterspørsel. Så lenge det var fortjeneste å hente, var det også andre som ville inn. Prisene fikk så en lei tendens til å falle, og fortjenesten forsvinne.

- Uansett hvordan vi ser på det, så produserer vi for mye laks, sa han.

- Vi har jo nærmest et monopol, sa Duun.

- Monopol!? fnyste Fasmer. - Vi produserer to prosent av fisken i verden, og du påstår at vi har monopol.

-Når det gjelder laks, ja, svarte Duun

- Vi tror at vi er verdensmestre her, som så mange andre steder, sa Fasmer lett sarkastisk.

- Se på alle pengene vi tjener! svarte Duun og reiste seg halvt opp i stolen. - Totalt gjelder det milliarder; og bare jeg alene omsetter for hundrevis av millioner.

- Men du går fortsatt ikke med overskudd, sa Fasmer.

- Vel, vel, sukket Duun og satte seg igjen og fortsatte: - Se hvordan vi har vokst, og nå skal vi på børs! Jeg startet med to tomme hender og ett anlegg. Nå har jeg nærmer tretti anlegg. I tillegg har jeg allianser med andre oppdrettere, som også ønsker å bli store. Vi kan kontrollere både fôrfabrikkene og pakkeriene, for ikke å snakke om alle transportselskapene som frakter laksen vår. Jeg har til og med min egen eksportør, som selger laksen min.

- Du mener Kvalvig, han som selger fisken for deg!

- Du kan se det slik, svarte Duun.

- Du eier ikke Kvalvig, konstaterte Fasmer flatt.

Om det var en mann en ikke kunne styre, var det Jonas Kvalvig.

- Men Kalle Ringrov og ordfører Ljosnes er mine allierte. Til sammen kan vi kontrollere Kvalvig! utbrøt han.

- Fantasispinn, sa Fasmer.

- Jeg har snakket med Toinen, som eier fryselageret. Også han er villig.

- Også han er i lommene på Kvalvig.

- Der tar du feil, sa Duun. - Jeg kontrollerer Kvalvig. Jeg har eksportløyvene og Kvalvig eksporterer laksen i mitt navn. Han er ikke annet enn en agent!

- Men det er han som har kundene, sa Olav Sand kaldt og undret seg i det stille over hvor mye av Kvalvig sin eksport som egentlig figurerte i statistikkene.

- ... men jeg har laksen!

Duun verket også å fortelle om at fiskeriministeren var blant hans allierte, men der sluttet åpenheten.

I tillegg til prisene på fisk og laks, fulgte Maurice Bertrand også med i prisene på kjøtt av storfe, svin, fjærkre i tillegg til prisene på egg og noen få eksotiske landbruksprodukter som fasan og hjort. Det gjaldt å kartlegge hvor mye biff, svin, kylling og fårekjøtt som ble solgt. Deretter å sette det opp som ryddige statistikker slik at til

og med byråkratene kunne lese dem.

Når alt var ferdig, skrev han dem ut som sirlige diagrammer og stiftet dem sammen i tykke rapporter. Disse ble levert hver eneste uke. Helst på fredag.

- Dette går aldri bra, gjentok han hver morgen han mottok de siste lakserapportene, så på prisene og hvordan mengdene med laks som var på vei inn i Europa bare økte. Det bekymringsverdige var at prisene bare sank og sank.

- Folk kan ikke bare spise fisk! sa han til seg selv og begynte å bekymre seg over at salget av andre typer jordbruksprodukter viste en tydelig nedadgående trend.

Lakseflommen gikk definitivt utover hvor mye kylling, svin, biff og egg som ble solgt, konkluderte han.

Verre var det at det var begynt å bygge seg opp mindre lagre av både kylling og storfekjøtt rundt om i de forskjellige medlemsland, og dette skapte et ekstra press på det lille kontoret hans.

Noen skyldte på usikkerheten hos forbrukeren når det gjaldt kugalskap og munn- og klauvsjuka. Andre uttrykte bekymring for det som skjedde av dyremishandling, mens atter andre mente at det skyldes avisskriveriene og salmonella i flere av de store slakteriene.

Bertrand var imidlertid sikker. Svikten i salget skyldes flommen av billig laks som rant inn på markedet.

Nå kom den også fra Chile, hvilket gjorde saken enda vanskeligere.

Kommisjonen ville ha stadig nye rapporter, og det plaget ham.

I tillegg var det faktisk en del grisefarmere som var i ferd med å gå konkurs, og det kunne man heller ikke tillate.

Tallene til Bertrand dannet også grunnlaget for hvor mye som ble betalt i subsidier til bønder rundt om i Europa. I hans lille verden hadde alt vært så nøye avstemt, men var det plutselig ikke det lenger.

Laks fra Norge holdt på å ødelette alt. Budsjettet var satt opp ut fra forbruket av høns, kyr, melk, ost og fisk. Han hadde ikke anledning til å skille mellom mellom torsk, laks, sild og makrell.

Han hadde også hørt rykter om at det skulle produseres flere millioner tonn blåskjell i Norge, noe som ville gjøre saken verre.

Til og med EUs egne fiskere, både danske, spanske, engelske og

franske, fikk ikke de prisene de trengte, og hadde dermed problemer med å sikre levebrødet sitt. Hundrevis av fiskebåter var allerede sendt til opphugging.

Europa hadde et gedigent underskudd på fisk, og import kostet dyrt. Han var oppmerksom på det, men akkurat den delen av statistikkontoret sorterte ikke under hans avdeling.

Det kontoret ble ledet av skotten Harold MacEntyre.

Han misunte sin kollega som jobbet med levende ting som natur, miljø og at han fikk påvirke verden til et reinere og bedre sted.

Harold MacEntyre leverte også innstillingene om hvem som skulle få EU-støtte til miljøtiltak, og da spesielt i Skottland.

Maurice Bertrand, på sin side, følte det nedverdiggende at en så stor del av hans arbeid gikk ut på å passe på eksporten fra grådige oppdrettere, og fiskere, og at han måtte bruke store statistikker til å avdekke snusk og fanteri når det gjaldt importen av sjømat.

Dessuten likte han ikke hverken oppdrettsfisk eller villfanget fisk. Den ene var full av medisinerester mens den andre ble avlivet på lite humane måter.

Den eneste sjømaten Maurice Bertrand spiste, var østers.

Han spiste heller ikke vanlig kjøtt, hverken svin, biff eller kylling.

Han var en østerspisende vegetarianer.

For Maurice Bertrand var helgen en hellig ting, da krøp han inn i sitt fristed for å la livet få utfolde seg slik det selv hadde bestemt.

- Skjebnens valg, som han likte å si det.

Helgene var det han levde for, og alt annet kunne vente til mandag. Etter en hel uke nærmest innelåst på det lille kontoret, kunne han endelig være seg selv.

Hver fredag, nøyaktig en time før arbeidstidens slutt, hadde han ryddet pulten, og gjort seg klar. Han hadde også opparbeidet så mange timer, at han kunne gå tidlig. Da han forlot kontoret sitt, var det ikke et papir å se. Alt var stablet i fine bunker i arkivskapet, nummerert og alfabetisert.

Rapportene var allerede på vei til posthyllene til delegatene.

Den siste dagen i hver måned, bar han nesten alt som var av papir ned i det store arkivet i kjelleren.

Klokken var to idet Bertrand gikk ut gjennom hoveddøren på kontorbygningen. Også dette var programmert. Med sakte, andektige skritt krysset han Grand Palace, betraktet de ruvende og monumentale bygningene som omkranset torget midt i Brussel. De var som en magnet på turistene, og sto som et minne over en tid som var forsvunnet for alltid. Bertrand ergret seg over hvor lite stil det var over det moderne samfunn.

Han satte seg heller aldri ned ved ett av utestedene rundt Grand Palace. Det var for dumt, det var dyrt og han bodde i Brussel.

Bertrand satte i stedet kursen ned mot strøket der alle sjømatrestaurantene lå. Der gikk han til slutt inn i en liten bar i en av de trange sidegatene hvor han bestilte en cognac og en café express.

Dette var noe han gjorde hver fredag.

Han leste en avis, så på de forbigående og kjente etter hvordan roen ség over ham. Stresset han hadde opparbeidet gjennom uken løsnet over skulderbladene og pulsen senket seg. Til slutt betalte han regningen og fortsatte opp mot jernbanestasjonen, for rekke et tog som gikk fem på fire.

Det var fredag.

Togene i Brussel var presise, og Maurice Bertrand hadde alltid god tid.

Det var helg.

Maurice Bertrand kunne godt tenke seg å ha bodd i en av de gamle idylliske leilighetene midt i sentrum av Brussel, men husleien ville ha knekket hele økonomien hans.

Han hadde andre interesser i livet enn akkurat hvor mange broilere og svinekoteletter som ble spist rundt om i Europa.

Endelig hjemme, i en av forstedene til Brussel, begynte forvandlingen. Først var det den møysommelige prosessen med å organisere seg. Deretter å gjøre seg klar.

Bertrand trakk ut av dusjen, fant frem antrekket han skulle bruke, og hang det på en knagg på skapdøren inne på soverommet. Deretter stilte han seg opp foran speilet mens han fortsatte å tørke seg.

Speilet gikk fra gulv til tak.

Han hadde også fått montert et speil i taket over den digre dobbelsengen.

Antrekket var en tettsittende drakt i sort lateks. Fargen var glinsende sort og den var prydet med nagler. Rundt livet heftet han en kjetting i rustfritt stål og så tredde han skjorten over hodet. Den var sort, av silke og var åpen helt ned til navelen. Så, som kronen på verket, tok han på seg en skyggelue, også i sort lateks, og trakk den godt ned i pannen. Undertøy var noe han ikke brukte.

Til slutt, rett før han skulle gå, stilte Maurice seg opp foran speilet i gangen og betraktet seg selv i helfigur. Han sjekket utseende og tok en ekstra treningsrunde på kveldens kroppspråk. Han lot hendene skli nedover den flate magen, presset dem ned i skrittet og så flyttet han dem nedover lårene. Hele tiden masserte han seg i myke, rytmiske bevegelser, som om han holdt takten til en melodi som spilte inne i hodet hans. Idet han strøk hendene opp på innsiden av lårene vrikket frem og tilbake med baken samtidig som han knep leppene sammen i en trutmunn.

Han var klar.

På «BielzePub» var kroppspråket viktig.

Fiskeriminister Eivind Ballestad hadde begynt å finne frem til egne tanker og fant at flere gikk på tvers av måten ting ble gjort på. Derfor hadde han brukt hele dagen på telefonen med formennene i de forskjellige organisasjonene, for å forsøkt å få klarhet i hvordan han kunne få tanker omsatt i handling.

Han hadde nok politisk intuisjon til å klare akkurat det.

Blant de ting han jobbet med var tildelingen av nye konsesjoner for oppdrett av laks, og spesielt her var kabalen vanskelig å få til.

Det var for mange som ville ha og for få som kunne få.

Han hadde sikret flere av kommunene i sin egen landsdel, og var i ferd med å fordele resten.

Han visste at det ville bli bråk.

Hvem skal få! skrev han øverst på en lang liste som lå foran ham på skrivebordet. Fra forværelset kom det et evige mas om hvem som ville ha, og hvem som burde få. Hver konsesjon var verdt millioner av kroner, og alle ventet at Staten skulle dele dem ut - gratis.

Men, nå var det allerede bestemt at konsesjonene skulle selges, og selges dyrt. Dermed ble det til at de som hadde mye fra før skulle få mer - da de var de eneste som hadde anledning til å betale. Resultatet ville bli at flere ville få sine hovedkontorer i Oslo eller i utlandet og

at kommunene ikke ville få full del av skatteinntektene.

- Det hadde vært bedre om kommunene kunne eie konsesjonene og leide dem ut, tenkte han.

Dette var blant hans nye tanker og han syntes at den hadde en smak av statsmannsskap. Dermed kunne han sikre både bosetting og løpende inntekter til kystkommunene, såfremt de ville ha denne type næringsdrift innenfor sine grenser.

- Dette liker jeg, sa han til seg selv.

I hodet hadde han også utarbeidet et nytt sett forskrifter for kystfiskeflåten. Det var allerede slik at kombinasjonsbåter, de mellomstore fartøyene som kunne fiske med flere typer redskap, kom særdeles fordelaktig ut.

Fiskeriminister Ballestad hadde tre slike båter selv, med gode kvoter og var eiet av ham selv, to brødre og en svoger. Han hadde lagt sin private lille kabal, og han visste at han ville få problemer uansett hvordan han tildelte resten.

- Hvorfor ikke, tenkte han og innså at dersom kommunene fikk en slags råderett over fiskeressursene som var rett utenfor kaikanten ville det bidra til å sikre såvel bosetting som inntekter.

- Jeg tror at jeg tar helg, sa han til seg selv, og bestemte seg for å reise hjem. Han hadde akkurat tid og vei til å rekke et fly til Bodø.

Ballestad reiste seg, slukket lyset på kontoret, og gikk ut.

Det var helg!

Han hadde en kabinkoffert, det slaget med to håndtak og som var forsterket. Den var fylt til randen med papir, rapporter, budsjetter og høringsnotater, og han pleide å dra den med seg hvorhen han gikk.

Den veide faktisk nesten femten kilo.

Idet han rykket den opp av gulvet lurte han egentlig på hvorfor han slepte på den. Han visste at han ikke ville få tid til å åpne den engang. Med det samme han kom hjem aktet han å dra ut med sjarken for å fiske. Det beste han likte var å være på havet.

- Kanskje jeg får et nytt sett med tanker, tenkte han idet han gikk inn i heisen.

Heisen slakket på farten, stanset og dørene gled opp. Ballestad fortsatte bort til hoveddøren, ut forbi vekten, ut gjennom kontrollen og videre ut på gaten. Han kikket opp på gateskiltet, leste «Grubegaten» for n'te gang, og reflekterte over at gaten burde ha fått

seg et noe mer klingende navn, som «Fiskeriminister Eivind Ballestadsgata», eller noe lignende.

Det var nok av drosjer, men han hadde god tid.

Han bestemte seg for å gå.

Det var rake veien fra Grubbegaten og ned til Sentralbane-stasjonen, for så å ta flytoget ut til Gardermoen. Han var nå booket på en flight, og hadde planlagt å rekke Widerøe maskin derfra, som ville bringe ham rett hjem.

- Er det en ting med Norge, så er det at kommunikasjonene er fantastiske, reflekterte han mens han gikk nedover mot Sentralbanestasjonen.

Fiskeriminister Ballestad var kommet halveis til jernbane-stasjonen da han slakket litt på farten. Kvinnen som kom mot ham gjorde inntrykk.

- For en spenst, tenkte han.

Hun var kledd i en grå tettsittende drakt og bar en nett liten stresskoffert i en rem over den ene skulderen. Han bet seg også merke i de lange beina og hvordan stillethælene boret seg ned i fortauet for hvert skritt hun tok.

Det var noe effektivt og vakkert over henne.

Hoftene hennes løftet og senket seg i takt med gangen.

- Ai, ai! mumlet Ballestad.

Kvinnen var ikke oppmerksom på Ballestad. Hun så seg både til høyre og venstre, akkurat som om hun var på utkikk etter noe, men fremdriften var slik at hun neppe kunne stoppe.

Hun kom bare nærmere. Det sorte, halvlange håret, danset i takt med hvert skritt.

Han var selv litt over seksti, og en slik kvinne hadde han aldri sett hverken på hjemstedet eller i hovedstaden; så mye var sikkert.

Nå hadde Eivind Ballestad stanset helt opp. Hans egen stresskoffert hadde mistet sin vekt og i et brøkdel av et sekund var også han i en form for vektløs tilstand. Det var da at han oppdaget at hun kom rett mot ham. Han var tilbake i virkeligheten, måtte rygge ett skritt og så ett til for å hindre at de kolliderte.

Hun hadde hodet vendt inn mot butikkvinduene, og kunne ikke se ham. Ballestad tok enda ett skritt tilbake, men skjønte fort at kollisjonen var uunngåelig.

Da han trodde at hun ville passere dreide hun av for å passere på

hans høyre side, på utsiden av fortauet.

- Unnskyld! sa Ballestad idet den ene skulderen hennes braste rett inn i brystkassen hans.

Instinktivt løftet hun en hånd og støttet seg til armen hans.

- Beklager, sa hun mildt, med en aksent som var utenlandsk.

Ballestad merket ikke at hånden hennes forlot støtten den fant i armen hans og beveget seg rundt og oppover ryggen hans i inntil den hvilte på nakkeroten.

Det eneste Eivind Ballestad kjente var et stikk i nakken. Han rykket til, gjorde et kast med hodet og snudde seg etter henne.

Hun var allerede på full fart oppover fortauet. Ballestad som nå hadde dreid helt rundt, betraktet de vuggende hoftene som holdt det grå skjørtet utspent.

Han ristet lett på hodet.

- Develen! sa han høyt, men bare halve ordet krysset leppene. Han ble slått av en plutselig kvalme og kjente at han ble svimmel og fikk åndenød.

- Jeg trenger virkelig en pause hjemme i helgen, var tanken som spratt frem i pannelappen.

- Jeg har en avtale med Birger om å fiske. Det blir på lørdag.

Svimmelheten gjorde at han ikke klarte å samle tankene sine. Ham grep seg til brystet og kjente at han var i ferd med å svime av.

- Hjertet! tenkte han.

Han slapp den tunge kabinkofferten, ble svak i knærene og seg sakte sammen. Så vippet han fremover, falt langstrak, og ble liggende.

Fiskeriminister Eivind Ballestad var død innen ambulansen kom.

Maurice Bertrand gikk ned de mørke trappene og inn i lokalet som var kjent som BielzePub. Belysningen var dunkel og det luktet svette. Rundt ham sto de, kraftige menn kledd som ham selv, i skinn, lateks eller syntetisk gummi. Midt i lokalet var det ryddet til et dansegulv, og lyskasterne og blinkende strober fikk de dansende til å sprette spasmisk fra sted til sted.

- Hei, Bertrand, sa en. Han var stor og kraftig, men stemmen var høy og lys.

- Hei, Rafael, svarte Bertrand, og trakk videre inn i lokalet og

bort til baren. Den siste han ønsket å komme på tomannshold med, var akkurat Rafael. Bertrand gjorde tegn til bartenderen om at han ville ha en øl, og så begynte han å kikke febrilsk rundt etter den han egentlig var kommet for å treffe.

Han hadde en avtale.

Musikken var en blanding av hvinende gitar, taktfaste trommeslag og en ulende saksofon. Lydbildet ble forsterket av synthfioliner som strøk med en eggende undertone. En som ikke visste bedre ville ha kalt det for beinhard rock, i mangel av et bedre uttrykk.

Maurice kjente at de taktfaste rytmene dirret gjennom hele kroppen.

Så, midt gulvet, sto en diger mann i kilt og vest.

- Hei, Mackki, ropte Maurice som reiste seg opp på tå og vinket febrilsk.

- Hei, Maurice, ropte han tilbake og satte kursen for baren.

Harold MacEntyre var uten skjorte og hadde rikelig med rødt, kruset hår på brystet.

Da Maurice Bertrand endelig våknet var det langt ute på lørdagen, og han led. Det var ingen anger, bare den mørbankete følelsen han hadde av å ha vært på rangel. Han rullet over på siden, og Harold MacEntyre lå ved siden av ham.

En av de få tingene Maurice Bertrand innrømmet overfor seg selv, var at han hadde et svakt punkt for rødt kruset hår og store skotter.

- Hei, Mackki, hvisket han.

Hans faste overbevisning var at når skottene var i hjemlandet, hadde de ikke noe på seg under kilten. Og det satte hans fantasibilder i helspinn. I tillegg gjorde de hårete leggene akkurat denne skotten uimotståelige.

Det var annerledes med nordmenn. De var bare noen ukultiverte vikinger, og han hadde lite til overs for hele folkeslaget. De hadde også så mange meninger om så mye rart, og det meste hva folk foretok seg, var galt. I sum, at han egentlig ikke likte dem.

Men, folk som bodde så langt ute i villmarken visste vel bedre. Det var noe primitivt over dem, som han kunne hatt en viss sans for, hadde det ikke vært for all den laksen de sendte nedover.

- For noen vemmelige bøller, sa han lavt, og det overrasket at

han plutselig kjente en iling spre seg ned i underlivet.

Kanskje det var derfor, på en sen lørdags morgen, at Maurice Bertrand bestemte seg for at den norske laksenæring skulle taes bakfra. Han rullet over på rygg og ristet i den digre manns kroppen som lå ved siden av ham, men der var det nesten ikke liv.

Nå hadde han hisset seg slik opp at han ikke fikk sjelefred.

- Dette går ikke, pep han. Stemmen var forholdsvis høy.

- Legg deg! gryntet Harold MacEntyre bryskt.

- Laks både fra Skottland og Irland er bedre og mer eksklusiv. Denne norske etterligningen kan ikke konkurrere, hevdet Bertrand, som nå satt i sengen, og mente at han var spesialist på kvaliteter på fisk.

- Ikke nå! sa Harold. Denne gang mer utålmodig.

- Disse nordmennene forstyrrer regnearket mitt. Jeg får både egg og bacon til overs, og det er billig laks som er årsaken. Snart kommer det til å gå ut over melk og ost, for ikke å snakke om kylling. Dette kommer til å koste en liten formue i subsidier, og er noe som må stoppes, snakket han videre.

Maurice Bertrand hadde allerede innledet sitt private lille korstog mot norsk laks, og i korridorene i Brussel var det nok av dem som ville lytte.

I statistikkbyrået var man fullt klar over at det var grenser for hvor mye hvert enkelt menneske kunne spise, og at produksjons-kvotene mellom kylling, biff og svinefilet hang i en hårfin balanse som helst ikke måtte forrykkes. Ikke bare var jordbrukssubsidiene nøye avpasset dette for å holde inntektene til bønder oppe, men Europa måtte også importere store mengder fisk. Dette siste skapte en gedigen underbalanse mot utenverden, og den gikk i milliardklassen.

- Vi kan ikke tillate det! freste Bertrand.

Han hadde klart å hisse seg slik opp at han nå sto i sengen. Han var til og med blitt mussrød i huden slik han pleide å bli når han ble opphisset.

Det var da Harold MacEntyre rakte opp en hånd, grep tak i den eneste legemsdel som stakk frem, og halte ham med i sengen igjen.

Bertrand pep høylydt idet han braste ned i sengetøyet igjen.

Senere, søndag formiddag, da de satt og spiste frokost:

- Vet du hva du må betale for en norsk tomat i Norge? spurte Bertrand.

- Like mye som for indrefilet i Danmark, lo MacEntyre.

- Dessuten hevder disse nordmennene at EUs jordbruksprodukter er helsefarlige, full av allslags salmonella og dritt!

- For ikke å snakke om kugalskap!

- De har jo sauer med skrapesyke.

- ... og beskylder oss for å innføre det.

- Smugle gjør de også.

- Det har med avgiftene å gjøre.

- For ikke å snakke om subsidiene.

- De lever som i en lukket avdeling, er ikke villig til å erkjenne at det finnes noe som heter markedskrefter. At det egentlige demokrati bygger på fri bevegelse av kapital, arbeidskraft og varer, mumlet MacEntyre.

Det at Norge sto utenfor, ikke ville være med i fellesskapet, gjorde det ikke lettere. Nordmennene trodde de kunne hovre over alt som gikk galt i resten av verden. Dessuten var de så ustyrtelig rike, og det gjorde Bertrand enda mindre forståelsesfull.

Det var blitt tidlig mandag morgen, og Bertrand og MacEntyre satt inne på kontoret til Bertrand med sin kopp kaffe.

- Hva skal vi gjøre?

- Vi kan lage rapporter om det.

- Der sa du noe, Mackki!

Bertrand løftet så hånden sin, med handflaten frem, og studerte neglene sine. Samtidig smilte den kraftige skotten bredt. Han var mussrød i huden, hadde et kraftig rødt skjegg, og det lyserøde håret han hadde på brystet tøv opp bak slipsknuten.

Stemmen til Harold MacEntyre var fast.

- Hva slags rapporter?

- Det er vi som har tallene. Vi som lager rapportene.

- Jeg har tall som vil vise at nordmennene ødelegger for skotsk og irsk oppdrett. De er litt gamle, men glir rett inn i systemet ditt, sa MacEntyre.

Maurice Bertrand likte tanken.

Lenger ned i byråkratiet i Brussel kom man ikke. Jobben til MacKentyre var, i tillegg til overvåking av antallet fiskebåter, å føre kontroll med subsidiene til utkantstrøkene i nord, spesielt til Skottland, Herbridene, Shetland og Irland.

Det var også her EU produserte sin laks, og det var ikke få subsidieEuro som ble overført til akkurat disse områdene.

- Hva vil du foreslå? spurte MacEntyre.

Bertrand viftet lett med hånden og konstaterte at billig laks flommet innover grensene.

- Det bør inn i statistikkene.

- Vi trenger bare å skrive noen notater, snakke litt i korridorene og driver litt lobbyvirksomhet, sa MacEntyre og smilte.

De trakk stolene nærmere hverandre.

- Vi har jo alltid kantinen!

Guttorm Rambelsrud jobbet i et lite eksportfirma, som holdt til midt i sentrum av Ålesund. Akkurat nå hadde han tatt helg, og satt med en pose chips i fanget, og så på TV.

Telefonen ringte.

- Guttorm Rambelsrud? spurte stemmen i den andre enden.

- Ja.

- Ett øyeblikk. Statsministeren vil snakke med deg.

- ... og jeg heter Olav Brum!

- Ett øyeblikk.

- Du koddet, ... sa Rambelsrud,

- Guttorm Rambelsrud?

- Hør her ...,

- Dette er statsminister Klepp, jeg håper ikke at jeg forstyrrer.

Rambelsrud gjenkjente stemmen og kjente hvordan mellomgulvet løftet seg oppunder brystkassen og ble tungt. Knærne hans begynte å sige.

- Ja, svarte han forsiktig.

- Som du vet, døde fiskeriminister Ballestad at et hjerteinfarkt og vi har vurdert deg til stillingen.

- Dere har hva ...?

Rambelsrud var blitt tørr i munnen.

- Vi har vurdert deg til stillingen.

- Som fiskeriminister?
- Ja.
- Hvorfor meg, klarte han å harke frem.
- Du kommer utenfra, har den nødvendige utdanning og vi ville se det som en fordel. Dessuten er det en rekke vanskelig saker som står på agendaen med Europa.
- ... jeg er ikke medlem av ...
- Det ordner vi.
- Hvor lang betenkningstid får jeg?
- Egentlig haster det.
- Må du ha svar med det samme?
- Helst.
- Dere mener at ...?
- Ellers ville jeg ikke ha ringt, svarte Klepp.
- Da sier jeg ja.
- Du kan møte på kontoret allerede i morgen. Der vil både statssekretæren og de forskjellige byråsjefene gi deg en rask orientering, avsluttet statsministeren, og linjen ble brutt.

Rambelsrud satt tilbake med en halvtom pose med chips og visste ikke helt hvordan han skulle forholde seg.

Han ringte sin mor.

Klokka var knapt åtte da Rambelsrud møtte opp til sin første dag som fiskeriminister. Kontorbygningen lå på baksiden av Stortinget, var anonym nok, og hadde Grubbegaten 1 som adresse.

Han var ventet.

Normalt ville det ha vært en hel liten seremoni rundt overlevering av kort og nøkkler, men dette var ikke et regjeringsskifte. Det var en nødløsning, og det var slik de fleste oppfattet det.

Hans stab sto i resepsjonen, på geledd, og ventet på ham.

Bak resepsjonsdisken var det ett skrivebord som sto som en sperre inn til de øvrige kontorene.

Foran skrivebordet sto Mimmi Stokk.

Det måtte være hans sekretær, var tanken som slo ham.

Der og da visste Rambelsrud at det som oppsto av tabber ville tilhøre ham og ham alene. Det var som å ha dårlig ånde, ingen sa noe, men alle visste om det.

Rambelsrud håndhilste på sin byråsjef, informasjonsleder, og en

etter en tok han resten av staben i hånda.

Den siste i rekken var, som han hadde antatt, hans kontorleder og forværelsesdame, Mimmi Stokk.

- Den jenta har aldri vært vakker, tenkte Rambelsrud og visste med ett at om det var en han måtte vokte seg for var det henne.

- Jeg gleder meg virkelig, sa Rambelsrud som struttet av selvsikkerhet idet han tok henne i hånden.

- Jeg også, sa Mimmi, som neide svakt.

Hans kontor lå inne bak forværelset og inn til venstre.

- Skal vi komme i gang, sa Rambelsrud. Var det en ting han ønsket å gi et inntrykk av, var det effektivitet.

Rambelsrud hadde akkurat satt seg bak sitt nye skrivebord da telefonen ringte. Det var formannen i Havbrukslaget, Kalle Ringrov. Han forlangte et møte. Det gjaldt trusselen om økte avgifter og tollsatser på laks. De nye signalene fra EU hadde skapt så mye røre i foreningen, at han så seg nødt til å be om et møte.

Rambelsrud var blitt overrumplet. Her visste han ikke nok og følte at han ikke kunne gi et direkte «ja».

Møtet skulle finne sted allerede neste dag. Han sa at departementet ville stille, la på telefonrøret og kalte inn sin sekretær Mimmi Stokk og byråsjef Øyvind Riisnes.

- Dette møtet ..., sa han.

- Det var avtalt med Ballestad og er et helt vanlig møte, sa Stokk.

- Dette er min første arbeidsdag, sa Rambelsrud, lett unnskyldende.

- Du må begynne ett sted, svarte hun nesten nedlatende.

- Pleier slike telefoner å settes rett inn? spurte han.

Mimmi Stokk så ham dypt inn i øynene.

- Fiskeriminster Ballestad ville ha det slik, sa hun.

- Var det han som la møtene til et sted lengst inne i Grodalen, i det tykkeste ingenting?

- Det har alltid vært slik, sa Stokk.

- ... og det er satt av en hel dag!

- To dager. Du skal også overnatte!

- Hvorfor overnatting?

- Det har alltid vært slik.

- Dere får koordinere det? sa han irritert.

Hun merket irritasjonen.

- Det er slik ting virker her på kontoret, sa Stokk biskp, og det var med ett tydelig at hun hadde fått et problem med den nye fiskeriministeren.

- Fra nå av, dersom dere booker et møte og det ikke passer, sender dere en annen. Slik blir det, sa Rambelsrud.

- Hvem skulle det være?

- Der er vel en politisk sekretær eller noe.

- Du er nødt til å utnevne en ny. Den forrige forsvant sammen med fiskeriministeren.

- Send en byråsjef eller noe, sa Rambelsrud bestemt.

- Ingen andre fiskeriministere har gjort det slik, sa Stokk.

- Jeg er ikke en av de andre fiskeriministrene, sa Rambelsrud og pekte på døren.

Det var tydelig at møtet var over.

Akkurat da banket det på døren igjen og byråsjef Øyvind Riisnes kom inn med en diger bunke papir under armen.

- Du blir nok nødt til å se gjennom disse, sa han forsiktig.

- Jeg ordner møtet, sa Mimmi Stokk og begynte å rygge ut gjennom døren.

- Greit, sa Rambelsrud, som nå angret på at han hadde vært så brysk med henne.

Han innså også at rutiner var noe man ikke måtte gå på tvers av, selv om man var minister.

På slutten av sin første arbeidsdag kunne ikke Rambelsrud annet enn å stirre matt på bunken med rapporter, innstillinger og høringsnotater som lå foran ham. Riisnes hadde forlatt kontoret i hælene på Stokk.

Rambelsrud reiste seg, gikk rundt det digre skrivebordet og fant frem til toalettet. Da han kom tilbake syntes han at papirbunken hadde vokst.

Øverst lå en liste over hvem som hadde fått konsesjon.

Neste dag skulle han treffe oppdretterne.

- Er dette hva jeg virkelig ønsker? spurte han seg selv, men visste at det var for sent. Løpet var lagt.

Drosjen kjørte opp mot inngangen på ett av de mer kjente fjordhoteller på Vestlandet, og Guttorm Rambelsrud steg ut. Han skulle

i sitt første offisielle møte med næringen. Utenfor sto det en hel liten delegasjon på tre mann for å ta imot ham. Det var formannen i Havbrukslaget, oppdretteren Reidar Duun, og en tredje mann som så absolutt ikke var oppdretter. Han ble presentert som nestleder.

- Vi starter med lunsj, sa Ringrov idet Rambelsrud tok ham i hånden.

- Greit, svarte Rambelsrud, som innså at han var i ferd med å bli trukket inn i et opplegg der han ikke hadde kontroll. Han var et gissel i et system, og det var lite han kunne gjøre - der og da.

- Er listen over nye konsesjoner klar? spurte Ringrov.

- Jobber med saken, var det eneste fiskeriministeren fant å si.

- Det var hardt å miste din forgjenger.

- En fin mann, sa Rambelsrud.

- Han forsto seg på næringen, sa Duun nesten nedlatende.

Rambelsrud følte en undertone av aggresjon.

- ... vi starter med lunsj.

- Mat i godt lag gjør hjertet lettere, sa Rambelsrud og befant seg plutselig med en man på hver side slik at han nærmest ble marsjert inn i hotellet.

Kapittel 5

Fra gammelt av var det en innarbeidet praksis at hedersgjesten ble satt ved bordhodet. Dette var ikke den eneste grunnen til at Rambelsrud ble henvist til å sitte ved bordhodet. Skikken ble også utnyttet til å føre kontroll med hva gjesten fikk vite.

Det var også derfor Rambelsrud ble kilt inn mellom Reidar Duun og Kalle Ringrov, og var dermed avskåret fra å snakke med noen av de andre oppdretterne som hadde møtt frem til årsmøtet.

Rambelsrud lot seg imidlertid merke ved tausheten blant de andre oppdretterne.

- Dette har også noe med måten slike organisasjoner blir drevet på, tenkte han og så på dette som årsaken til at såvel fiskeri- som oppdrettsorganisasjonene alltid talte med en stemme. Her var det Kalle Ringrov, formannen i Havbrukslaget, som førte ordet.

Etter at de hadde satt seg, reiste Ringrov seg, kakket på glasset. Etter en kort velkomsthilsen startet han en lengre tale der han roste det gode samarbeidet mellom oppdretternes organisasjoner og myndighetene.

- Det er spesielt tungt å oppleve at en av fiskerinæringens høvding er gått bort, men forholdet mellom organisasjonene og den sentrale ledelse vil sementeres i våre felles mål, sa han og understreket betydningen av at det gikk en åpen linje rett inn til fiskeriministerens kontor.

- Det er de små ting, det å få ting gjort både hurtig og ekspeditivt som styrker forholdet mellom myndighet og næringen, og jeg håper at den nye ledelsen vil fortsette langs denne linje.

- Administrasjonen er nervesystemet i oppdrettsnæringens evne til å skape suksess og derfor viktig.

Rambelsrud forsto med ett at det var samarbeidet med Fiskeriministerens forværelse han siktet til, og at han siktet til ingen ringere enn hans egen Øyvind Riisnes.

Talen fortsatte:

- Det gjelder spesielt at fôrkvotene burde være lempeligere og at myndighetenes krav til miljøsikring er for strenge. Næringen er fortsatt i vekst og vi trenger å kunne møte konkurransen utenfra med gode priser på laksen vår.

- Også kystplanene som legges ser vi som viktige for næringen, men også disse burde være lempeligere slik at vi fikk utnytte sjøarealene langs kysten.

Til slutt brukte Kalle Ringrov nesten femten minutter på å snakke om tilgangen på midler til forskning, markesanalyser, markedsføring og teknologisk utvikling, som burde være større.

Helt til slutt listet han opp hva de skulle spise:

- Og Statsråden vil glede seg til at vi har skinke melon til forret, innbakt svinesteik av villsvin til hovedrett, og multekrem til dessert. Om det noensinne har vært et måltid verdig en statsråd, er det dette, sa han.

- Spiser dere ikke fisk? spurte Rambelsrud naivt.

Rambelsrud tenkte på et gammelt kinesisk ordtak: «... spiser man ikke maten man lager, burde det ikke serveres til andre».

- Jeg hadde ventet laks på menyen, sa Rambelsrud forsiktig og begynte å reise seg for å holde sin del av bordtalen.

Det hadde med politiske signaler å gjøre.

- Dette er ekte villsvin, mumlet Ringrov og så forbauset på ministeren.

Det var et dårlig tegn at gjesten våget å kritisere vertskapet.

Statsråd Rambelsrud kremptet lett og så nedover langbordet. Det lå forventninger i luften.

- Jeg er spent, sa Rambelsrud, og smilte varmt.

Deretter lot han setningen henge i luften.

Han hadde også innsett at han ikke ville få anledning til å snakke med noen av de fremmøtte oppdrettere innen møtene skulle starte, slik det ikke ville være mulig å lodde stemningen.

Han bestemte seg for å være kort - uhyre kort.

- Det er en ære for meg å være her blant gründerne i fremtidens Norge. Dere snakker om behov. Jeg ser bare utfordringer. Jeg ser en lysende fremtid og er innforstått med at det er dere som skal skape den. Jeg er også innforstått med at den dyktighet dere har vist vil smitte over på kommende generasjoner, og dere er grunnpilarene i kystens fremvekst.

Så satte han seg.

- Du sa jo ingenting, mumlet Ringrov tydelig skuffet over at det ikke ble lovet et noe som helst, hverken av midler eller forordninger.

- Jo, jeg sa at næringen skulle vokse, sa Rambelsrud unnvikende, og lot det skinne igjennom at han var så ny i stillingen at han ikke kjente alt som het hverken protokoll eller saker.

- Hadde ventet noe mere spesifikt! sa Ringrov knapt hørbart, og vaiet med den ene hånden, for liksom å vise at han snakket for alle.

Rambelsrud innså at de andre oppdretterne stort sett var trauste og ærlige sjeler som hadde valgt sin formann og som gjorde sitt for å være profesjonelle.

Han innså også at flere av dem ikke hadde ambisjoner om å vokse. De hadde ikke til hensikt hverken å la andre diktere hvordan de drev anleggene sine, eller å la seg notere på børsen.

Det alt overskyggende problem var imidlertid at oppdretterne var for flinke til å produsere laks, og dette skapte problemer for eksporten nedover til Europa.

Det hadde Statsråden allerede fått signaler på, fra et lite kontor i Brussel.

Norge var ikke medlem av EU, og det var noe som var til konstant ergrelse hos noen. Det ble truet med sanksjoner, økte tollsatser og andre straffetiltak dersom ikke de norske oppdretterne fikk dempet flommen av laks nedover kontinentet; og det var derfor det ble innkalt til møte.

Etter lunsjen samlet Havbrukslaget seg i hotellets største og fineste møterom. Delegationene satte seg langs den ene langsiden av bordet, mens Rambelsrud ble henvist til å sitte på den andre, alene.

Der og da kjente Rambelsrud hvordan lunsjen begynte å tyngje. Han fikk en fornemmelse av at den store lunsjen var en del av en taktikk, å sløve ham ned. I tillegg opplevde han rommet som varmt, og fattet mistanke til at varmen var skrudd opp av samme grunn.

- Første kurs i forhandlingsteknikk, tenkte han med seg selv.

Der og da bestemte Rambelsrud seg for å si så lite som mulig. Han var ny, og de var drevne. De kjente næringen. Han gjorde det ikke. I tillegg til å si minimalt, måtte han være både fast og bestemt.

- Velkommen Herr Statsråd, sa Ringrov.

Rambelsrud hadde ikke før kommet ned i stolen enn at han kjente spenningen. Det var som om den oppsto av intet. Kalle Ringrov var tydelig preget av forventingene til den nye lederen av Fiskeridepartementet.

- Hvem var han? Hvor ettergiven var han? Hvor forståelsesfull ville han være?

Rambelsrud visste at Ringrov hadde til og med tatt Mimmi Stokk med seg ut en kveld, hvor de hadde danset, drukket og snakket om løst og fast, og at begge hadde våknet med blytunge hoder dagen derpå.

Det var det hans mor som hadde fortalt ham - i en melding.

Hvor hun hadde det fra, våget han ikke å spørre.

Det som var klart at Mimmi Stokk visste absolutt ingenting om den nye fiskeriministeren, heller ikke om hvorfor han ble utnevnt.

Guttorm Rambelsrud var et ubeskrevet blad.

Ringrov målte fiskeriministeren både opp og ned, og holdt samtidig avstand nok til at han kunne lese mimikken i ansiktet hans. Rambelsrud forsto fort at i forhold til EU, ventet de at han skulle hive seg på første fly til Brussel og be for deres sak. De mente, sikkert av gammel vane, at han holdt deres skjebne in sine hender.

- Vel møtt, sa han og la den tykke avtaleboken midt på bordet.

- Vi har et problem, innledet Ringrov med å si.

- Det gjelder straffetoll fra EU, innskjøt Reidar Duun.

- Og problemet?

- Vi produserer for mye laks.

Guttorm Rambelsrud lente seg tilbake og la begge hendene på bordet, en på hver side av avtaleboken.

- Dette har dere visst om i en årrekke, sa han. - Jeg kan ikke se at det er et problem for Regjeringen.

- Dere har alltid stått bak oss tidligere, avbrøt Ringrov. - Er dette en endring i holdningen!

Rambelsrud visste godt hva Ringrov siktet til. I alle år hadde Fiskeridepartementet vært deres forlengede arm, og det var stort sett å rydde opp i det de skapte av konflikter. Distriktsfondet var som en slags bank, og virket som et sikkerhetsnett. Gjaldt det nye arter, var Distriktsfondet der for å begrense risk. Gang på gang hadde oppdretterne hatt suksess, og samtidig lovet at de skulle begrense sin lakseproduksjon, uten at det skjedde.

Oppdretterne hadde klart å opprettholde en vekst på ti prosent i året siden begynnelsen på 1970-tallet, og det var få eller ingen industrier som kunne vise til det samme.

Også dette bekymret byråkratene i EU.

Ingenting kunne være så vellykket.

Det at Staten, gjennom Distriktsfondet hadde gitt lempelige finansieringsordninger helt siden starten, var noe som Brüssel heller ikke likte.

For Rambelsrud hadde dette vært det offentliges bidrag til å få næringen på beina. Nå var det næringen selv som måtte forsvare sin vekst, men han ville ikke si det.

Rambelsrud anså det ikke som en oppgave for Staten å fortsette med lempelige finansieringsordninger. Dessuten var det allerede innført en rekke reguleringer som skulle begrense produksjonen, og likevel fortsatte laksenæringen å vokse.

- Vi har fôrkvoter, tetthetsbestemmelser, minstepriser og begrensninger i størrelsen på anleggene, innledet han.

- Hvordan kan volumet bare øke og øke, med både med ti og femten prosent hvert eneste år? spurte han, og visste at han var på trygg grunn. Dette var noe oppdretterne var stolte av.

- Vi er blitt så mye flinkere, svarte Duun.

- Og så klager dere over at det blir for mye fisk!

- Vi er markedstilpasset, sa Ringrov og løftet på et øyebryn.

Det virket nærmest som «markestilpasset» var et fremmedord han hadde lært seg utenat.

All produksjon var, til enhver tid, markedstilpasset.

Flere av oppdretterne i Havbrukslaget, hadde nå blitt så store at de var begynt å få panikk. Bare en liten endring i lakseprisene kunne

få dramatiske følger. Ryktene om at det skulle legges nye tollsatser på laks inn i Europa gjorde at de hadde samlet seg i møte etter møte for å finne nye veier rundt problemet.

Verre var at det skulle innføres EU-toll og nye avgifter på laksen som ble eksportert til markedene i de tidligere Østblokklandene.

Det var først da de kom på tanken om å fryse inn laksen, og å legge den på lager, at de hadde klart å minske presset på markedet.

Nå begynte lagrene å bli fulle, de trengte penger og billig laks fra Chile var begynt å dukke opp på det europeiske marked.

- Vi får kutte i førkvotene og stramme inn på tetthets-bestemmelsene, foreslo Rambelsrud.

- Det kan du ikke gjøre! utbrøt samtlige, nesten i kor.

- Hvorfor ikke?

- Det går ikke, sa Duun. - Vi trenger alt vi kan produsere for å få regnestykket til å gå i hop. Om vi produserer mindre, er det alltid noen som produserer mer.

- Hva vil dere? sa han.

- Du kan sende en delegasjon til Brüssel, sa Ringrov.

- Og hva gjør dere i mellomtiden, for å øke salget på laks? Tross alt, er det noen som må kjøpe det dere produserer.

- Vi betaler både skatter og avgifter og da er det Staten som må rydde opp.

- Hva har Fiskeridepartementet med det å gjøre?

- Markedsadgang er en politisk ting.

- Avgiftene vi betaler brukes til markedsføring. De brukes til å lage reklamekampanjer over hele verden, for at folk skal spise mer laks. Prisene fortsetter å synke. Da dette er Statens løsning, er det Staten som har ansvaret.

- Er det ikke markedsføringen god nok?

- Det er akkurat hva det ikke er, sa Ringrov. - Staten må erkjenne sitt ansvar.

- Kongen i Statsråd har bestemt avgiften, innskjøtt Duun som hadde sin siste samtale med Kvalvig i friskt minne. Om det var noen som skulle betale for markedsføring, var det ikke ham.

Rambelsrud kjente spenningen stige. Var det en ting oppdretterne ikke ville, var det å bruke penger på markedsføring. Han så det som et krumspring i logikken, og likte ikke holdningen.

- Man må bruke penger for å tjene penger, sa han forsiktig.

Utover dette visste ikke Rambelsrud helt hvordan han skulle formulere seg. Han kastet et blikk ut gjennom de store panorama-vinduene som kledde den ene siden på møtelokalet.

Han kjente at han ble svett.

Den irrgroenne plenen som lå som en innbydende løper nedover mot fjorden fanget hans oppmerksomhet.

- Vi tar en halvtimes pause slik at jeg får tenkt meg om, sa han og skjøv stolen tilbake og reiste seg. - Dere kan bli sittende. Lunsjen tynger, og jeg kunne trenge meg litt frisk luft.

De andre nikket.

Rambelsrud gikk ut i hagen. Han åndet inn. Luften gjorde godt og han trengte et øyeblikk alene. Han sørget også for at de så hvordan han spaserte frem og tilbake, med lutet rygg og hodet bøyd. Han holdt seg til et lite område rett utenfor vinduene, slik at de til enhver tid, kunne holde et øye med ham. Det de ikke så var at han gikk med en liten propp i øret. Den var koblet til en mikrofon som var sydd inn i ryggen på avtaleboken.

Avtaleboken lå igjen på bordet.

De så på ham, og studerte hans gange. Rambelsrud gikk med sakte, avveidde skritt.

- Den gutten er ingen «-turbo», så mye er sikkert, sa Duun.
- Blir han med på det? spurte Ringrov.
- Klart, sa Duun. - ... for næringen kan ikke gå under.
- Staten er jo medeier, gjennom Distriktsfondet.
- ... som et slags gissel, flirte Duun.
- ... og det vil koste! repliserte Ringrov.
- Atter en minister som må lære sitt eget beste, sa en annen av oppdretterne rundt bordet.
- ... noen hundre millioner? sa Duun.
- ... og resten senene, flirte Ringrov.
- Det er noe alvorlig med penger!
- Vi driver en alvorlig næring!
- Og vi har erfaring med å bruke statens penger, flirte den første.
- Godtar han det - godtar han alt!
- Hans forgjengere har gjort det, satt presidents.
- Hva ville Ballestad ha gjort?

- Lirket pengene på plass, på en eller annen måte.
- Han var jo involvert. Han hadde både anlegg og fiskebåter, og forlangte at konsesjonene var tilpasset tidens krav.
- Vi hadde kontroll og det blir det samme her; at det ordnes gjennom Distriktsfondet, konkluderte Ringrov.
- Det er mye fisk på lager.
- Det nærmer seg tretti tusen tonn.
- Regjeringen må ordne opp. Det gjelder å redde næringen!
- ... og skattebetaleren betaler.
- Det gjelder distriktene!
- Bare vi får det som vi vil, sa Duun som fortsatte med å fortelle om en rekke nye anlegg han skulle overta.

- Hvordan er det med deg?

- Jeg også, sa Ringrov.

- Og Distriktsfondet betaler, lo Duun.

Akkurat da kom Rambelsrud inn i møterommet igjen. Han hadde et alvorstynget drag som maskerte ansiktet.

- Har du tenkt?

- Ja.

- Hva gjør vi nå? spurte Ringrov.

- Jeg foreslår at det sendes en delegasjon til Brüssel, svarte han.

Samtlige rundt bordet gliste.

- Det er dere som skal sende delegasjonen, uten vår hjelp!

Smilene forvandlet seg til et sett fårete uttrykk.

- Hva mener du? spurte Ringrov. Vanntro hang på hver bokstav

- Dere har skapt problemet, så får dere løse det, sa han konsist.

- Og fisken vi har på lager? spurte Duun.

- Den er en utfordring! konstaterte ministeren unnvikende.

- Næringen trenger penger for å finansiere dette!

- Da får dere selge fisken.

- Vi står alle bak kravet!

- Dere er ikke hele næringen, repliserte ministeren.

- Det er nedfelt i praksis at alle skal behandles likt. Slik er det.

- Alle har aldri vært behandlet likt! Fiskeriministeren var fast i stemmen.

- ... men dette kommer til å skape krise nedover i Europa.

- En rekke anlegg kommer til å gå konkurs! utbrøt en annen av

styremedlemmene.

- Vi handler frem betingelsene, og da burde dere holde dere innenfor rammeverket, slik at jobben vår blir lettere!

- Men all denne fisken?

- Det er fortsatt et problem dere må finne en løsning på. Fiske-ridepartementet selger ikke fisk!

- Men vi har aldri gjort dette tidligere!

- Da kan dere begynne med å invitere eksportørene til disse møtene og gjøre felles sak. Dere kan også begynne å foredle fisken, og hente hjem en økt fortjeneste på den måten.

- Hel laks er allerede en høyforedlet vare, sa Duun.

- Og hver person dere sysselsetter i Norge, gir arbeid til tre i Danmark eller andre steder i Europa.

- Ja, og nå eksporteres laksen til kina, der arbeidskraften er enda rimeligere.

- Vi må kunne gjøre alt i Norge!

- Men det er ikke vi som skal gjøre det. Vi skal ikke lage ferdigretter og heller ikke drive storkjøkken.

- Da får dere starte, da Rambelsrud skarpt.

- Hva vet vi hva de spiser?

- Dersom dere ikke vet hva folk spiser i de forskjellige land, får dere lære det!

- Jeg er ingen kinesisk kokk! kom det kverulerende fra et styremedlem.

- Da kan dere heller ikke levere de produkter de ønsker.

- De spiser jo laksen vår!

- Men kjenner dere til spisevaner nedover i Europa?

- Det spiller mindre rolle, så lenge det er fisk vi selger!

- Dessuten er det de som bestemmer, innskjøtt Duun.

- Hvordan kan dere vite hva folk vil ha når dere ikke vet hvordan den tilberedes rundt om i verden? Det er ikke Regjeringen som har ansvaret for markedsføring og salg av laks ut av landet.

- Mener du at ...?

- At dere oppretter en delegasjon i Brüssel, en lobby. At dere lærer dere til å snakke med gutta der nede. De fleste andre, fra Coca Cola til United Fruit og obskure små produsenter verden over har sine representanter i EUs navle. Hvorfor ikke dere?

- Hva skal vi med det. Det er bare utgifter til en rekke folk med stresskoffert som liker å gå på kafé.

- Det handler om å være i fiendens leir, og EU er vinden. Og de kjøper for milliarder, konstaterte Rambelsrud bryskt.

Samme ettermiddag gikk det en telefaks fra Havbrukslaget til statistikkontoret i Brussel. Den var adressert til Maurice Bertrand og der lovet Ringrov at de skulle begrense mengden laks til det europeiske markedet. Han lovet også at lageret med frossenfisk skulle selges utenfor EU.

Bertrand, som mottok telefaksen et par minutter etterpå, nærmest sprang inn på kontoret til MacEntyre.

- Se her!

- En telefaks fra Norge?

- Ja, fra sjefen for Havbrukslaget.

- Ikke fra Fiskeriministeren?

- Nei, det ser ikke slik ut!

- Kanskje de ikke tar oss på alvor!

- Du tror vel aldri at de oppretter en fast delegasjon her nede?

- De tenker ikke så langt, sa Bertrand.

- Det er sikkert et triks for å avlede oppmerksomheten.

- De lurar ikke meg, sa Bertrand, og klappet den digre skotten på kneet. - Vi har tid. Spørsmålet er om de har det.

Duun var kommet i en situasjon der han ikke kunne begrense produksjonen. Laksen vokste som aldri før. Han hadde derfor fortsatt med å fryse inn laks men fikk et problem da Kvalvig forlangte en krone ekstra i lagerleie, for hver eneste fisk.

- Ingen grunn til panikk, tenkte han.

Han hadde klart å sikre seg oppbacking fra banken og Distriktsfondet. Og verdensmarkedet var, tross alt, på nesten to millioner tonn! Da hadde han også regnet med villaks både fra Alaska og Russland.

Norsk laks kunne ta kontroll med verdensmarkedet! Prisene ville oppdretterne kunne bestemme selv.

- Akkurat som OPEC, tenkte han videre, idet han slengte noen fôrpellets over rekkverket.

Reidar Duun ønsket å se utover vannet mens fiskefôret sank ned i det blåsvarte havet og oppleve hvordan de stålblanke fiskene løftet seg opp fra dypet for å spise.

Duun hadde ikke bare sine kongstanker, han hadde også nettverket som ville tillate ham å realisere dem. Nå eide han enda et anlegg og var i ferd med å kjøpe to til.

Om noen skulle få fisk, var det Jonas Kvalvig.

Det kunne straks bli flere. Doblet han mengden, kunne han mangedoble inntektene.

Det var ikke bare Duun som sto ved rekkverket og slengte pellets etter pellets utover et blåsvart hav og beundret laksen sin. Det samme gjorde Kalle Ringrov, formannen i Havbrukslaget. Også han hadde sine kongstanker og takket seg selv for at han hadde vært forutseende nok til å innlede et samarbeid med Duun.

Da Duun hadde nærmere tre tusen tonn laks på lager, begynte Kvalvig å bli urolig. Dette ble forverret av at flere oppdrettere var begynt å fryse inn fisk, og at de gjorde det til gangs.

Nå bestemte Kvalvig seg for å gjøre det motsatte. Han begynte å selge laksen han hadde på lager, og det fort. Myndighetene i Brussel ville ikke sitte passivt å se på mens det bygget seg opp til det reneste lakseberg i Norge. Demningen kunne bryte og flommen ville resultere i en matkrig. Prisene på kylling og biff ville utsettes for et press og det ville undergrave hele subsidieordningen.

Kvalvig innså at til slutt ville bønder over hele EU tape penger, og de enkelte medlemsland ville kreve at det ble gitt enda mer i subsidier, og det var noe sentralmyndighetene i Brussel ikke ville akseptere.

- Best å selge først som sist, sa han til seg selv.

Kvalvig var fornøyd. Et salg ville frigi både kapital og kapasitet, og det ville bli enda mer penger å tjene.

Avtalen med Günther Meinhoft ville bli hans redning.

Kapittel 6

På den andre siden av kloden, i Tokyo, hadde Kaimoto Okomo gjort seg ferdig med arbeidsdagen. Det var natt til søndag da han endelig kunne løsrive seg fra papirarbeidet, pulten, og det lille kontoret sitt som lå i nærheten av fiskemarkedet. Han var både trett og sliten.

Han hadde for vane å arbeide seksten til atten timer i døgnet.

Fritid hadde han ikke.

Da han kom ut på gaten trakk han inn den rene sjøluften som han hadde lært seg til å elske.

Hver dag, ved arbeidstidens slutt, forundret det ham like mye at det ikke luktet fisk av markedet, men bare av ren sjø.

Han tenkte med gru på stanken fra noen av de andre fiskemarkedene han hadde besøkt opp gjennom årene.

Normalt bodde Kaimoto Okomo på sin eiendom et godt stykke utenfor Tokyo, men dette var natt til søndag. Det var en kort spasertur opp til den lille leiligheten han holdt midt i Tokyo, i Ginza, i den mest fasjonable del av byen.

Kaimoto Okomo var utgift, og han hadde penger. Egentlig hatet han det digre huset i utkanten av Tokyo, men han var nødt til å ha det. Hans stilling fordret det.

Han brukte det bare til å overnatte.

Natt til søndag hadde privatsjåføren fri.

Den lille leiligheten han holdt i nærheten av fiskemarkedet kunne også ha vært større, mer luksuriøs, men Kaimoto var på mange måter en nøysom mann.

Til og med kontoret hans var lite, sparsommelig innredet og ga ikke det minste tegn til at han eide flere gasstankere.

Han hadde et titalls ansatte og de hadde han plassert i en lukseriøs kontorbygning midt i sentrum av Tokyo. De sørget for at såvel rederivirksomheten som hans interesser i forskjellige fiskeflåter ble ivaretatt. Der hadde han også et gedigent kontor, i øverste etasje, men brukte det skjeldent.

Arbeidet var enkelt. Han fikk sine rapporter, øvde en nitidig kontroll og hadde respekt. Samtlige av gasstankerne var leid ut på langtidskontrakter og det eneste han hadde å gjøre var å fakturere og å sørge for at finansene gikk som de skulle. At betalinger skjedde prompte og at bankene fikk sitt.

Teamet gjorde at resten gikk av seg selv.

Det ga ham tid til andre ting, blant annet å investere i fisk. Nå importerte han laks både fra Norge, Chile og Kanada, og hadde en egen avdeling for det. I tillegg var han nylig blitt deleier i en større del av tunfiskflåten som opererte utenfor Australia kyster. Siste uke hadde han investert i et tilvekstanlegg for tunfisk i det vestlige Australia, og hadde aldri tjent så bra på fisk som dette.

Kaimoto Okomo var fornøyd med måten ting utviklet seg på.

Det han hadde å forholde seg til var at det var ingen som var så kresen på fisken de spiste som akkurat japanerne.

Han solgte på kvalitet.

I fangenskap og med god tilvekst var tunfisken blitt så attraktiv at den ble brukt til sushi i de beste restaurantene, og ble betalt deretter.

Resten av fisken, både tunfisk og laks, ble solgt på auksjon i fiskemarkedet, som igjen lå rett overfor gaten fra kontoret hans. Dette alene ga følelsen av at han deltok i det pulserende liv som kom med å drive handel i et konkurranseutsatt marked.

Hans handelspartner i Norge var Jonas Kvalvig.

Og han respekterte mannen for å være et råskinn. Han var ikke bare et råskinn men var et oppkomme av ideer. Det siste påfunnet hans, «Refreshed salmon» hadde åpnet for et helt nytt marked, ved at det ga tilgang på fersk laks til enhver tid.

Kaimoto hadde en kunde som drev en lavpris kjede med sushi-restauranter, og den var i vekst.

Den kunne bli det japanske svar på McDonalds.

Kjeden het «Sushisan».

For å sikre sine kunder hadde han en egen avdeling som passet på at kvaliteten han fikk av Kvalvig holdt mål.

Men, det var natt til søndag og akkurat nå var alt dette lagt bak ham. Dette var den ene kvelden han brukte på å pleie seg selv. Dessuten skulle han, neste dag, spille golf på den mest eksklusive golfbanen i Tokyo, hvilket han gjorde hver søndag.

Om det var noe som kostet penger, var det dette, men han aksepterte det, da det hadde noe med nettverk å gjøre.

Det han nå gikk til, var ukens høydepunkt. Mens de fleste japanske forretningsmennene han kjente gikk på bar, drakk seg fulle og sang karaoke, pleide han sin private lille verden.

Det var med lette ben Kaimoto Okomo gikk opp fire sett med trapper, ned en mørk gang for så å stanse utenfor en sortmalt dør. Der satte han nøkkelen i låsen, åpnet og gikk inn.

Kaimoto Okomo var ikke blant dem som hadde funnet tid til seg selv, eller å stifte familie. Han hadde sin jobb, og der hentet han både belønning og mening med livet.

Han var arbeidsnarkoman.

Kaimoto Okomo levde til tider et fattigslig liv, syntes han selv. Han var til gjengjeld drevet av en indre kraft han ikke hadde kontroll med, og når han tenkte over det, var han en av de mest ensporete menneskene han kjente.

Til tider kjedet han til og med seg selv.

Etter å ha lukket døren bak seg sto Kaimoto Okomo i en mellomgang og to geisha tok imot ham. Hver var kledd i tradisjonelle kimonoer. Håret var satt opp og dannet en knute på toppen av hodet. De var prydet med blomster og holdt på plass av noe som lignet spisepinner. Ansiktene var pudret hvite og leppene var malt knallrøde.

Kvinnen var satt i en ramme Kaimoto Okomo forsto, og var et spillbilde av en tid han savnet.

Kaimoto Okomo hadde sterke bånd til tradisjoner.

- Okomosan, sa de begge idet han kom inn gjennom døren.

Begge holdt hendene foran seg og bukket dypt.

Den ene, Mikki, holdt samtidig frem en liten bunke rene klær, som var en sort kimono av silke og tøffler.

Kaimoto sparket av seg skoene, tok av seg den sorte dressjakken

som var en slags uniform, og så fortsatte han med å ta av seg både slips, skjorte, bukse og sokker.

Til slutt sto han splitter naken i den lille gangen.

Mens han kledde av seg tok den ene av de to geishaene imot klærene, brettet dem pent, mens den andre hjalp ham på med kimonoen.

Ingen av dem hevet hodet eller løftet blikket.

Når han var ferdig, rygget de begge inn gjennom en dør og inn i et annet rom.

Døren var hans barriere mot verden utenfor.

Rakrygget og med spent brystkasse fulgte han etter.

Dette var hans verden.

Blant de ting som bekymret Kaimoto mest, var hvordan den ene etter den andre av tusenårgamle tradisjoner var i ferd med å uthules, og så forsvinne.

Det var akkurat som ingen brydde seg lenger.

Kaimoto Okomo var av samurai ætt, og han klarte ikke å forsone meg med hvordan Japan fraskrev seg sin historie. Innerst inne hadde Kaimoto Okomo også utviklet en dyp forakt for hvordan landet ble styrt. Det hadde vært korrupsjonsskandale på korrupsjonsskandale etterfulgt av en serie regjeringsskriser de siste årene, og det så ut som om ingen egentlig brydde seg.

Han hadde lukket seg mer og mer inn i seg selv.

Det som hadde begynt som en liten seremoniell avslutning på uken, hadde utviklet seg til et ritual.

Han hadde holdt på med det i snart tyve år og hver helg var det de samme to jentene som pleiet ham.

I begynnelsen hadde han hyret dem inn for å gjøre en jobb, nærmest som en adspredelse.

Nå var dette blitt Kaimoto Okomos måte å spasere fra en hektisk hverdag, etter vestlig mønster, og inn i en historisk tid som tilhørte bare ham og ham alene.

I århundreder hadde hans forfedre hentet sitt levebrød fra havet og dette var hans måte å hedre deres minne.

Da han var av samurai ætt så han på sitt ritual som en måte å vinne balanse i kroppens sjelelige motsetninger.

Det var måten det gode satte seg opp mot det vonde, hans Yin

og Yang og måten han kontrollerte dem på.

Disiplin var nøkkelen.

Hans private øyeblikk, med sine to geisha, var blitt til en del av hans bestebelser på å utøve kontroll med seg selv. Han søkte å forbedre styrken i sitt eget sinn. Han var, i sin forestillingsverden om det å være samurai, en ensom kriger.

Det å være en moderne forretningsmann kom ikke av seg selv.

Det var også andre som var av samurai ætt, men de kom fra mer sentrale områder i Japan, hadde bånd til Solguden, og hadde høyere rang. Status var alt. Det var også derfor han måtte bestrebe seg hardere på å bli akseptert.

Nå hadde han fulgt sine kvinner inn gjennom den lille stuen og ut på badet, der vannet allerede var trukket, og badekaret sto klart. I overflaten fløt det med blomsterblader og hele rommet luktet av esoterisk oljer.

Hans kropp skulle renses. Hans sjel skulle gjenvinne sin balanse.

Da han trakk inn over dørterskelen og inn på badet, knelte Jokko, ved enden av karet og satte seg til å vente, med hodet bøyd. Hun ventet tålmodig mens Mikki bøyde seg, tok av ham tøfflene og løftet kimonoen av de brede skuldrene hans.

Av fasong var han liten og tett.

Han var heller ikke en vakker mann.

Mikki sto stille og ventet mens han steg opp i karet. Vannet var kokvarmt, og Kaimoto Okomo brukte tid på å senke seg ned i badevannet.

Han kjente hvordan knute etter knute løsnet og hvordan hver muskel mistet spensten den hadde opparbeidet seg gjennom uken. Til slutt satt han med øynene igjen og hodet knapt over vannflaten.

- Er vi klar? Okomosan, spurte Jokko.

Kaimoto Okomo nikket og gryntet «Hai!».

Dermed løftet hun hendene, la dem på hver side av tinningen hans og begynte å massere. Hendene hennes beveget seg i sakte roterende bevetelser.

Da Mikki kom inn igjen, etter å ha båret ut kimonoen, spurte også hun om han var klar.

- Hai! svarte Kaimoto Okomo.

Det kom som et signal, og Mikki løftet en liten flaske opp fra gulvet, fylte hånden med en blanding av esoterisk oljer, gnidde dem utover håndflatene og begynte å massere ham. Kaimoto Okomo løftet seg halveis opp av badevannet slik at hun kunne kna de inn i skuldrene hans. Deretter satte han seg opp slik at hun kunne arbeide seg nedover brystet og så ryggen, alt i sakte og rytmiske bevegelser., Til slutt sukket han tungt og gled ned i badevannet igjen, slik at han kunne løfte først en fot, så den neste, opp av vannet slik at hun kunne kna også disse.

Til slutt trimmet hun neglene på hender og tær.

- Og Okomsan har det bra, spurte Mikki av og til.

- Hai! var det eneste svaret hun fikk, og det kom nærmest som et grynt av velvære.

Muskel etter muskel mistet sin spenst.

Til slutt reiste begge kvinnene seg, og bukket dypt.

Denne del av ritualet var ferdig.

Kaimoto Okomo steg opp av badet. Mikki forsvant ut, mens Jokko ble tilbake. Hun tok frem et digert, mykt hånkle, la det over skulderen hans. Hun fant frem et nytt, og knyttet det rundt livet hans. Deretter begynte hun å tørke ham.

Kaimoto Okomo kjente behag og likte lukten av sin nye kropp.

Endelig tørr, holdt Jokko frem en helt ny og ren kimono. Dette var heller ingen vanlig kimono, men den var rikt smykket med brokade.

- Har herren det bra? spurte Jokko.

- Hai!

Kaimoto Okomo hadde heller ikke et mykt ganglag, og han nærmest marsjerte ut av badet og tilbake til det lille rommet. Der, i ett hjørne, sto det noe som var hans private lille alter. Det luktet av røkelse og på alteret lå det et rikt utsmykket sverd. Det var et samurai sverd, hadde et langt skaft, og var buet.

Kaimoto gikk frem til alteret, satte seg på huk og holdt seg for øynene. Deretter vippet han seg bakover, og satte seg til med beina i kors.

Det var tid til å la tankene arbeide for ham.

Med øynene igjen lot han tankene folde seg inn, nærmest som i en bønn.

Også her hadde rituallet funnet et mønster. Først lot han tankene arbeide bakover i tid.

Han var for kald og kynisk til at han forsøkte å nå kontakt med sine forfedre, men han brukte tid på å forestille seg hvilke følelser de hadde hatt og hvilke liv de hadde ført.

Dette bidro til å skape sjelefred, og å fokusere tankene.

Hva holdt han på med, og hvorfor.

Han brukte denne stunden til å tenkte igjennom sitt eget liv og om det han gjorde var korrekt, for ham.

Deretter skiftet han fokus og arbeidet seg igjennom uken som var gått. Han tenkte på hva han hadde gjort, og hvordan han hadde gjennomført det. Slik analyserte han hver eneste handel og hvert eneste møte og samtale. Han regnet igjennom hva han hadde tjent og hvor mye han hadde brukt. Slik vurderte han hver eneste handling, og han lette etter måter han kunne ha gjort ting annerledes på.

Det handlet om finne frem til en balanse mellom styrke og svakhet, hans egen og den til andre.

Han hadde en spesiell forakt for vestlige forretningsmenn. De var så forutsigbare, drevet av grådighet. Alt hastet for dem, de manglet tålmodighet.

Dette var egenskapen han mislikte mest. De tjente ingen andre enn seg selv. Han var fortsatt en samurai, tjente veiene til sine forfedre, bare at det ikke var sverdbladet som var hans våpen.

Denne del av det lille rituallet gjorde at han holdt fokus på sine egentlige oppgaver.

For Kaimoto Okomo handlet det ikke bare om kontroll, men om å få tilfredsstilt en erobringstrang. En vanlig samurai var en kriger, en som tjente sin herre.

Han ville erobre.

Han innså at det hadde noe med å hevde seg å gjøre, men så ikke på det som noe negativt.

Det var et virkemiddel. Det var hans måte å få andre til å underkaste seg.

Penger var hans våpen.

Den av sine forretningsforbindelser han brukte mest tid på å analysere, var Jonas Kvalvig. Han ante en råhet hos nordmanen som måtte nedstamme fra en rekke høvdinger av viking ætt. Også Kvalvig hadde lært det å skjule sine egentlige hensikter.

Men fellesnevneren var der også, han arbeidet for å vinne.

Kaimoto Okomo var fornøyd med ukens forløp. Det var visse småting som ergret ham, men i det store og hele passet det inn i mønsteret han hadde i sitt hode. Der hvor han mente at han hadde vist dårlig dømmekraft, var det rom for forbedring.

Han ville gjøre det bedre neste gang.

- Hai! gryntet han, og reiste seg.

Med ansiktet mot alteret bukket han dypt og ærbødig. Dette var egentlig det eneste tegnet til ydmykhet Kaimoto evnet å vise. Da han rettet seg opp igjen, snudde han seg og gikk bort og satte seg ved et lavt bord som var dekket til en.

Også dette var en del av mønsteret som hadde utviklet seg.

Først kom Mikki inn med et lite beger med den tradisjonelle japanske risvinen, sake, som Okomo andektig tok imot. Med øynene igjen løftet han det lille kruset til sine lepper og drakk. Dernest satte han seg til å vente. Det som fulgte var et måltid med fem retter, som også tilhørte ritualet. Rettene og rekkefølgen var lik, slik det hadde vært, år inn og år ut i nærmere tyve år.

Han skulle vinne skjelefred og han skulle bygge styrke.

Det første som ble satt på bordet, var en liten skål haifinnesuppe, tilberedt av Mikki, og hun satte den foran ham med den største andektighet.

Atter en gang lukket Kaimoto øynene.

I det ene hjørnet på det lille rommet hadde Jokko satt seg på gulvet og tatt frem et stort, langflatt instrument, en koto.

Jokko begynte å plukke rytmisk på strengene.

Lyden fra den kunne minne om en harpe.

Mens Kaimoto spiste haifinnesuppen gikk Mikki bort og satte seg ved siden av Jokko. Til tider, da harpestrengene hvilte, løftet Mikki en fløyte til leppene og fylte tomrommet. Fløyten var av bambus og ble kalt for shakuhachi.

Til sammen søkte musikken å beskrive kraften i hvithaiens hjerte.

- Haien vil du mestre, og selv om du er ensom og alene, vil du være en fryktet jeger, sang hun. Dine venner og fiender vil vise deg respekt og andektighet.

- Hai! sa Kaimoto Okomo.

Hver av rettene var valgt for rollen den skulle spille i scenene som nå ville utspille seg mellom dem.

Den neste som kom på bordet var skilpaddesuppe, og nå skiftet rytmen i melodiene som ble spilt av Jokko. Nå ble melodien mindre streng og det ble større avstand mellom hver tone. Det var havskilpaddens vesen som nå skulle føres til uttrykk, og her måtte Okomo hente valørene i musikken selv.

Igjen var det Mikki som sang, men denne gang kom det ikke som ord, men heller som melodiose lyder det var opp til Kaimoto Okomo å tolke.

Det gjorde han denne gang som hver gang.

Han lukke øynene og forestilte seg havskillpadden som en grasiøs skapning som svømte ute på de største hav. Den var langsom og sindig på land, men når den kom ut i vannet, ble den grasiøs og viste en seig utholdenhet.

Kaimoto Okomo løftet skålen med havskilpaddesuppe som var halvfull med nuddler og tok et par sjeer og satte den fra seg igjen.

Å spise opp, var noe Okomo aldri gjorde.

Så kom det et par retter som var mer av et måltid. Det var blekksprut, der fangarmene skulle gi Okomo det nødvendige grep på hverdagen, og så ris til kongekrabben og tang som var ristet og stekt i grønnsaker.

- Denne skal også gi deg kraft, sa hun. Den intense rødfargen på de store bena var også med på å stimulere hans erotiske selvbilde.

Den nest siste retten på menyen var rogn av sjøpinnsvin.

Det han fikk satt foran seg var et sort lite sjøpinnsvin som var kløyvd slik at han kunne få tak i de røde rognstrengene som hang pent og symmetrisk nedover innsiden på skallet.

- Du skal vite å vise pigger når det er nødvendig og du skal bevege deg fritt over havets bunn, sang Mikki.

Samtidig med at Mikki sang, endret også stemningen i det lille rommet seg. Nå hadde Kaimoto lagt fra seg enhver spenning han kom med, og nye følelser begynte å arbeide i kroppen hans.

Han var begynt å få sensuelle lyster, som også var en del av ritualet.

Det siste, som skulle være det endelige budskap, var laks.

Både Jokko og Mikki hadde fullført sin skolering som geisha, og

var selskapsdamer. Begge hadde gått i lang lære, og det å tilberede sushi var normalt noe som var forbeholdt mannlige kokker, men det var nå også en kunst de begge behersket.

Laks ble valgt fordi at den var en spenstig sølvfarget fisk, som kunne søke seg inn fra de fjerneste hav. Med kraft og utholdenhet forserte den stryk og fossefall for å nå sitt mål for å gyte.

Med den lange arbeidsuken Kaimoto hadde, hadde de to geishaene lagt inn en rytme for at hans seksuelle lyster skulle komme på plass igjen.

- Laks var derfor et naturlige valg, da rød sjømat var viktig.

Ritualet definerte også rollene til de to geishaene.

Deres oppførsel og adferd endret seg ettersom måltidet skred frem. Da de tok imot Kaimoto da han først kom inn i leiligheten, var de kalde og foretningmessige.

Det var liksom en jobb som skulle gjøres.

Nå var de begge blitt mer ydmyk, og de beveget seg med rolige og sensuelle bevegelser.

Ettersom ritualet skred frem kjente Kaimoto Okomo hvordan energistrømmene endret retning. Stresset han hadde bygget opp i løpet av uken var begynt å avta. Hele kroppen hans var begynt å endre karakter. Samtidig med at stresset avtok, fant han et harmonisk velvære. Velværet gled over i noe som nesten var sensuelt. Han kjente en kribling i underlivet, også et tegn på at alt virket som det skulle.

- Se det, Okomotosan, sa Mikki, som merket endringen og reiste seg for å hente sushien.

Jokko, som hadde satt fra seg harpen, krøp bort til bordet og la en hånd forsiktig på låret hans.

Da Mikki kom inn, var hun mer enn ydmyk i sitt kroppspråk. Hun så ikke opp, så han kunne ikke lese noe som helst i øynene hennes, men en ting var han sikker på, at noe var galt.

Hun holdt et delikat lite fat med sushien foran seg.

- Sikkert noe med laksen, tenkte Okomo.

Jokko holdt det lille fatet oppe over hodet hans innen hun satte det på bordet foran ham.

Laksen var skåret i papirtynne skiver og pakket rundt en kjerne med ris. Problemet var at laksen var blek og misfarget. Den var

faktisk grå.

- Hva er dette? spurte han bryskt.

- Jeg vet ikke, herre, sa Jokko. Stemmen var mer enn ydmyk. - Jeg åpnet laksen, som vi pleier, men det var en grå hinne som dekket det hele. Da jeg skar i den, var den fargeløs, som her.

- Og smaken, spurte Okomo.

- Den smaker fersk, men du får selv bedømme, sa hun.

Okomo tok spisepinnene, løftet et stykke laks, badet det i en liten skål med soyasaus som sto på bordet og så førte han det mot munnen. Med øynene igjen la han sushistykket på tungen. Han lukket munnen, gren på nesen og spyttet det ut igjen.

- Hva er dette! utbrøt han.

Det han hadde ventet var at laksens smaksstoffer ville slå ut i en sensuell eksplosjon, som han hadde arbeidet seg opp til, nesten som et klimaks, men det kom ikke.

Tvert imot.

Laksen hadde en tydelig bismak av soyamel og grønnsak.

- Men dette ...! sa Okomo og pekte på laksen.

- Vi har vært ulydige og trosset dine befalinger, sa Jokko. Mikki reiste seg og gikk ut på det lille kjøkkenet og kom ut med et nytt fat.

- Denne vil gi deg den nødvendige styrke, sa Jokko.

Sjøpølsen som opprinnelig var lang, knallrød og knudret, var skåret i syltynne skiver som så var lagt i delikate rekker bortover et langstrakt fat. Hver av ringene var fylt med ris.

- Dette, herre og mester, er til deg.

Så tok hun et nytt sett med spisepinner, tok et stykke, løftet det opp og dyppet den i en liten skål med soya saus. Deretter løftet hun den slik at den fikk rent av seg, og førte det mot munnen hans.

Okomo gapte og hun førte skiven med sjøpølse slik at den la seg på tungen hans.

Han lukket munnen.

- Du må tygge sakte for at kraften skal trekke inn i deg. Stemmen hennes var lav og eggende.

Kaimoto så ned på ringene med sjøpølse som lå på tallerkenen. I midten, innfelt i ris, var det laget profil at hver av fiskene fra suppen og rettene han allerede hadde spist. Det var omrisset av en

hai i den første og en havskillpadde i den andre. Også blekkspruten og laksen var der.

Der og da beundret han de to geishaene noe grenseløst. Det tar fire år å bli en fullkvalifisert sushikokk, og dette overgikk alt hva han tidligere hadde sett av denne kunstformen. Han syntes til og med at de små figurene var laget i relieff. Hvordan de fikk det til, var utenfor hans fatteevne.

- Er herren tilfreds? spurte Mikki.

- Hai! gryntet han.

Kaimoto tygget langsomt, for å få med seg hele smaksopplevelsen. Han kjente ikke bare smaken av friskt hav fra sjøpølser, men også hvordan kraften fra haien i midten ga ham et helt nytt sett med krefter. Han følte hvordan det var å være en ensom jeger som krysset store strekninger med åpent hav.

- Vi har vært dine geisha i tyve år, sa Jokko, og aldri har du stilt andre krav enn de som er passende for en herre av din rang, fortsatte hun og løftet blikket. For første gang på tyve år, så hun ham rett inn i øynene.

- Visse vestlige skikker kan det være verdt å ta med seg. En av dem er å vise mer åpenhet og følelser, fortsatte Jokko.

Nå holdt hun Kaimoto med blikket. De kullsorte øyene hennes boret seg inn i hans.

- I løpet av disse tyve årene har du alltid holdt på formene. Derfor respekterer vi deg. Nå har vi tenkt å vise våre følelser for deg, og det er en gave fra oss.

Kaimoto visste at han hadde mistet kontroll, men var ute av stand til å gjøre noe.

Jokko fortsatte:

- Når det først gikk så galt at laksen ikke nådde opp til herrens standard, ble vi tvunget til å avbryte vårt ritualet. Nå det først måtte skje, bestemte vi oss for å gjøre det grundig.

- Hva mener du!?! klarte han å si, i en stemme som var spak.

- Vi våget å trosse herrens vilje.

Nå hadde Mikki glidd opp ved siden av ham og sakte trakk hun de to pinnene som holdt håret samlet i en bunt på toppen av hodet, og lot det falle, sort og mykt nedover skuldrene. Med sin frie hånd gjorde Jokko det samme.

- Hva er dette!? brummet han, men stemmen krysset knapt stemmebåndet.

- Vi ønsker å pleie deg som vi ikke har gjort tidligere, fordi at du er vår venn, sa Jokko videre.

Imens hadde Mikki løsnet beltet på kimonoen sin, og reist seg opp.

- Kom, sa hun og rakte ham en hånd.

Mer eller mindre forvirret over utviklingen, tok Okomo tak i hånden hennes og reiste seg fra gulvet.

Da også han var kommet opp grep Jokko tak i beltet som holdt kimonoen hennes og løsnet knuten. Også den gled åpen. Den falt fra skuldrene hennes og gled langsam videre ned på gulvet. Gyllen brun sto hun foran ham:

For Kaimoto Okomo var en grense plutselig flyttet.

- Kom, sa også hun og rakte ham hånden.

Nå holdt Kaimoto Okomo dem begge i hendene. De hadde tatt føringen, og det var noe han aldri tidligere hadde opplevd.

I hans verden var det menn som holdt føringen.

Mikki og Jokko leide Okomo. De gikk foran og han bak, og de førte ham inn i den lille sovealkoven inne bak stuen der de hadde sittet.

- Nå skal vi se om sjøpølsen virker, sa Mikki.

- Hvor fikk du den fra, spurte Okomo.

- Det er geisha hemmelighet, svarte Jokko.

Neste morgen lå Okomo alene midt i den store dobbelsengen. Han hørte lyden av små føtter ute i stuen og på kjøkkenet, og følte sitt eget velvære.

- Dersom ikke norske oppdrettere kan lage bedre laks enn det jeg fikk i går, har de et problem, tenkte han og bestemte seg for å engasjere seg.

- Med eget oppdrettsanlegg kan jeg lage den beste fisken i hele verden.

Okomo visste at det også var et stort og godt betalt marked for rå laks i Japan. Sushi var blitt en motesak, og man hadde problemer med å skaffe nok. Kunne han levere en skikkelig råvare, var det et nytt forretningsområde som åpnet seg.

- Vi gjør det selv, var konklusjonen hans.

Aldri skulle Mikki og Jokko gjenoppleve nedverdigelsen av å servere laks som ikke var av ypperste kvalitet.

Han hadde bestemt seg.

Han skulle kjøpe seg opp i den norske laksenæring for på den måten å sikre kvalitet på laksen han kjøpte. Han skulle gi sine kunder tilgang på den beste laksen som var, slik at de igjen kunne tilfredsstille sine kunder.

Kvalitet skulle sikre vekst.

Han bestemte seg for allerede neste dag å kjøpe seg kraftig opp i den nye sushikjeden Sushisan og gi sitt bidrag til at de erobret stadig nye markeder.

Sushi var i fremvekst verden over.

- Dette kan bli stort! bekreftet han overfor seg selv.

Han hadde allerede kontroll med det beste i tunfisk og en rekke andre fiskeslag gjennom fiskeflåten sin.

- Å utfordre den mektige hamburgerkjeden McDonalds var en oppgave det smakte av, gryntet han.

Det ville sette japansk kultur på verdenskartet.

Nå handlet det om å kjøpe seg noen anlegg og selv sørge for eksporten.

Han bestemte seg for å ringe til Fasmer og å få ham til å kjøpe anlegget der den siste laksen kom fra.

Også sjøpølser skulle være en del av spydspissen som gjorde at sushikjeden Sushisan klarte å hevde seg.

Det skulle ikke stå på penger når han først gikk inn i næringen.

Kapittel 7

Charles Fasmer satt på flyet på vei til Oslo. Han hadde fått to ting å tenke på. Først hadde han fått en telefaks fra sin mest prestisjetunge kunde i Japan, Kaimoto Okomo. Han klaget på kvaliteten på det siste partiet laksen han hadde motatt. Han skrev at den smakte av soya og grønnsaker.

Okomo hadde bedt Fasmer å se seg om etter et oppdrettsanlegg, da han ønsket å kjøpe seg noen eierandeler i denne nye vekstnæringen. I tillegg ønsket han selv å bestemme kvaliteten på laksen han fikk tilsendt.

- Var det en som hadde pengene til det, var det Kaimoto Okomo, tenkte Fasmer.

Det som fikk Fasmer til å stusse var at Okomo, som en del av neste forsendelse, ønsket å få tilsendt et halvt dusin røde sjøpølser. Kravet var, som vanlig, at de måtte være ferskere enn fersk.

Fasmer hadde det travelt. Han skulle i møte med en av de mektigste finansmennene i landet. Han hadde håpet på akkurat dette møte i en årrekke og endelig skulle det skje.

Et møte hos Osvald Klinkenberg var jevngodt med å få audiens på Slottet.

Klinkenberg hadde bedt spesielt om et prospekt for investering i oppdrettsnæringen, og det var akkurat det Fasmer hadde med seg, prospekter på flere veldrevne oppdrettsanlegg, og en investeringsplan.

Finansmannen Osvald Klinkenberg hadde antydnet at han kunne

få flere oppdrettsselskap opp på børsen, og derfra hente inn enda mer kapital.

Kalkylene viste at næringen, totalt sett, gikk med overskudd. Det eneste den trengte var en innsprøyting av ny, frisk kapital, slik at den fikk en ny base for videre vekst. For flere oppdrettere handlet det nå om å komme seg opp og ut i verden.

- Dette er en «vinn-vinn» -situasjon, trente Fasmer seg på å si, da han visste at han måtte være overbevisende.

Det eneste svake punkt i Fasmers portefølje var de tre skarve aksjene han eide i anlegget til Olav Sand.

For å pynte på profilen, var dette den eneste aksjeposten han overveide å selge. Her, som for de andre anleggene, hadde han plukket regnskapene fra hverandre og satt dem sammen igjen, på sin måte. Konklusjonen var at Olav Sand aldri ville tjene penger. Økologisk biodynamisk laks var Sands private besettelse, ikke et produkt med markedspotensialet. Til det var etterspørselen for liten.

Fasmers analyser viste at det oppdretterne trengte, var en profesjonell administrasjon. Det hadde igjen noe med stresskofferter, slips og flyreiser å gjøre. Man trengte en annen type menneske for å få finansfolk til å satse.

Fasmer hadde med seg prospekter på nesten hundre oppdrettsanlegg, og han var småaksjonær i samtlige.

Det skal gå greit å selge dette, tenkte han, for han hadde en plan.

I bakhodet fantaserte han om å skape den største gruppering av oppdrettere i hele verden. Med Klinkenberg og Distriktsfondet sammen med sitt eget nettverk, ville han bli uslåelig. Til og med Duun ville bli smågutt i den sammenheng.

Osvald Klinkenberg var nøkkelen.

Det eneste Fasmer trengte var nok oppdrettere som sa seg villige til å selge.

Flytoget fra Gardermoen brukte bare tyve minutter fra flyplassen, gjennom Romeriksporten, og inn til midten av hovedstaden. Fasmer gikk av ved Nasjonalteateret.

På vei opp fra undergrunnen, tok han frem mobiltelefonen. Der var det en tekstmelding fra Kaimoto Okomo som beskrev laksen han hadde mottatt.

Den var uspiselig og han var forbanna.

- Kjøp ut oppdretteren, sto det.

Fasmer ringte til Duun.

Idet telefonen ble løftet av i den andre enden, kokte Fasmer allerede over av raseri.

- Hvordan kunne du! nærmest ropte han inn i røret mens han gikk nedover mot Aker Brygge.

- Hvordan kunne jeg hva? spurte Duun.

- Selge meg annen rangs fisk!

- Jeg sendte det beste jeg hadde! sa Duun.

- Det gjorde du ikke. Jeg sitter her med en tekstmelding der laksen beskrives som blek og misfarget. At den smakte av soya og grønnsaker.

- Han har sikkert ikke behandlet den korrekt, sa Duun.

- Kaimoto Okomo har kjøpt laks av meg i ti år, er den mest kresne kunden jeg har, og det vet du!

Da kom Duun til å tenke på det nye fôret han hadde brukt. Det måtte være de nye fettsyrene. Det var billigere, bedre og mer effektivt. Forskjellen var bare at vanlig fiskeolje var byttet ut med mer avanserte planteoljer og grakse fra soya.

- ... kanskje den, av en eller annen grunn, har sluppet fargen, sa Duun forsiktig.

- Du har brukt soyafôr på min laks! ropte Fasmer og klemte rundt mobiltelefonen så han ble hvit på knokene.

- På noe av fisken, svarte Duun spakt.

- Du har vel også brukt syntetiske proteiner!

- På noe av fisken, sa Duun mer bestemt.

Fasmer ble så fortvilet at han brøt forbindelsen. Han måtte samle sine tanker.

- Jævla idiot!

Men han klarte ikke å holde på raseriet. Det var sensommer og folk satt ute på de forskjellige uterestaurantene med et kaldt glass øl mellom hendene. De var lett-kledde, vakre mennesker som satt og trakk av varmen fra solen. Han kjente hvordan roen senket seg. Det var et utall restauranter, pubber og utesteder som var reist på ruinene av det gamle skipsverftet, Aker Mek. Verksted.

Atter et tegn på at tid ikke sto stille.

- Her, Charles! hørte han en som ropte.

Det var Osvald Klinkenberg.

- Der er du!

Fasmer skrudde på et smil og viste hele tanngården.

Dette var forskjellig fra Ytre Vik. Plutselig følte han seg så uhyre hjemme blant høye, moderne kontorbygninger som raget mot en knallblå himmel og det yrende folkelivet på utestedene langs kai-promenaden.

Fasmer kastet et blick oppover den ene bygningen. Der sto det Aker-RGI på skiltet, preget i gull.

Med ett følte Fasmer et stikk av andektighet. Hvem hadde ikke hørt om taperen som ble fisker og milliardær i løpet av noen korte år. Dette var kontorbygget til mannen som hadde utfordret industri-Norge, og vunnet.

- Vi tar møtet over en bit mat, sa Klinkenberg og grep Fasmer i armen. Bestemt førte han Fasmer inn i mellom bygningene og videre inn en av gågatene og bort til Køltsow, den mest kjente fiskerestauranten i Oslo.

Charles Fasmer flirte med seg selv. På venstre jakkeslag hadde Klinkenberg svømmeknappen sin. Den var en stående vits i finans- og shippingmiljøet, og det frydet Fasmer å se den på nært hold. Skal man være stolt over noe, burde man ha valgt noe annet, tenkte Fasmer.

- Skal vi snakke om laks, må vi spise laks. Vi tar lunsj her borte, sa han og geleidet Fasmer inn mellom de høye fasadene av glass, stål og betong.

- Det gjelder å komme i den rette stemningen!

Fasmer var tilbakeholden av natur. Han hadde foretrukket å ha møte på de elegante kontorene til Olje-Ro-Tankers, rederiet til familien Klinkenberg. Det var en verden der man gikk i dress, av ekte thaisilke. Det var noe majestetisk over det. Han hadde også sett frem til å se forværelsesdamen Miranda. Hun var kjent for at hun gikk i miniskjørt og for sin kløkt.

- Jeg trodde ...?

- Kom igjen, sa Klinkenberg.

Han behøvde ikke å fortelle Fasmer at Køltsow hadde en av de mest delikate fiskedisker i hele Norden. Restauranten, som lå midt

på Aker Brygge, var delt i to. I den ene delen, som åpnet ut mot gaten, var det en eksklusiv liten restaurant. Resten, og som hadde egen inngang, var delt av med en fiskedisk, og den hadde ett av de største utvalg av sjømat Fasmer hadde sett. Det var hummer, krabbe, skjell, et utall eksotiske fiskearter og laks.

De fant seg et bord.

- Det finnes ikke kapital eller investeringslyst, åpnet han med å si.

- Med lave priser og de hopp vi har hatt på renten ...

Han slapp å fullføre setningen. Var det en som visste at det var mange som har fått problemer med å betjene sine lån, var det Klinkenberg. Han kjente også til at dette med kvoter på fiskefôr la en demper på mulighetene til å vokse, og tærte stygt på investeringslysten.

- Hvordan går det med dine anlegg? spurte han innledningsvis.

- Flere snakker om å selge, men de lever i en fantasiverden når det gjelder hva de kan oppnå. De siste anleggene som ble omsatt, gikk for over mange millioner hver.

- Slike priser kan neppe forventes nå.

- Jeg har hørt at noen av de helt store oppdrettsanleggene er også for salg.

- «The big kill»? Det Klinkenberg siktet til var en underhåndsavtale om å samle en rekke oppdrettsanlegg i en gruppe. Teknikken gikk ut på å skrive anleggene ned i verdi, så å slå dem sammen, få en ny takst og skape en ny kapitalbase. Herfra var ikke veien til Distriktsfondet lang. Hadde du anleggene, stilte de med resten.

Han hadde også hørt at EU hadde bevilget millioner av kroner inn i både anlegg og foredlingsanlegg i Skottland, da dette var jevngodt med distriktsutbygging.

- Vi bør begynne.

- Og penger?

- Det å skaffe kapital er det minste blant våre problemer, sa han.

Klinkenberg var profesjonell investor. Han hadde sine kontakter og de hadde penger. Resten handlet om rentabilitet.

- Hva med anledningen til å drive?

Bare tanken på at det offentlige hadde en finger med på laget ga

Klinkenberg gåsehud.

- Den gang oppdett var en attåtnering er forlengst forbi, sa han.
- Jeg har vært med i nærigen i en mannsalder, og er således en av dem. Det blir ikke spørsmål.

- Med bare en til to aksjer i hver.

- Ingen kan stoppe dette, dersom man vil, sa Fasmer.

- Hva med markedet? Jeg vet ikke hvordan man selger laks.

- Et par telefonselgere, og resten handler om pris.

Klikenberg hevet et øyenbryn. Han ville ikke gå for dypt i detaljer, da penger var det han forsto.

- Vi ønsker bare å sikre oss, sa han.

- Det ligger i kortene. Det blir mindre og mindre fisk i havet og etterspørselen bare øker. Laks er alternativet! sa Fasmer.

- Det er et spørsmål om å velge det rette tidspunkt. Det handler om å kjøpe seg inn i bunn og å bli med på oppturen, mumlet Klinkenberg som om han tenkte høyt.

- Tiden er nå! sa Fasmer ivrig.

Klinkenberg var ikke helt overbevist om at lakseoppdrett hadde en fremtid, men han var investor og Fasmer hadde nevnt at de skulle på børs. Resten handlet om å skaffe allianser.

Også pengemakt styres av allianser, og Klinkenberg hadde sine ordre. Det handlet om troverdighet, så han trengte Fasmer, nærmest som et gissel.

Bare at Fasmer ikke visste det.

Dessuten var prosessen allerede i gang. Til og med nå, mens de snakket, satt banksjefen i Knakvik Privatbank i et møte med Ona Fiskeoppdrett der de hadde fått avslag på sin søknad om å heve grensen på kassakreditten. De hadde også fått avslag på refinansiering av en rekke lån. Onarsen, som eide oppdrettsanlegget, var nærmest desperat, og ville gjøre hva som helst for å skaffe penger.

- Du må nok hente kapital inn utenfra, sa banksjefen.

- Hvordan det, spurte Onarsen heller lavmælt. Han hadde søkt Distriktsfondet, men også de forlangte en større andel egenkapital.

- Det er en som kan være interessert i å gå inn, sa han.

- Hvem? spurte Onarsen som plutselig følte seg lettet. Oppdrettsanlegget var, tross alt, hans livsverk.

- Klinkenberg Invest, foreslo banksjefen. - De eier Olje-ro-Tankers, og slik det har vært med oljeprisene, har de penger til overs.
- Kan du hjelpe?
- Penger er det vi driver med, svarte banksjefen.

Klinkenberg arbeidet fortsatt med å få Fasmer til å fortelle om oppdretterne rundt om i Ytrevik da kelneren kom bort til bordet. Begge så fort nedover menyen, og det var en ting som begge feste seg ved: *Laks med villsmak*, servert med tyttebær og creme frêsche.

- Jeg har en god følelse for dette, sa Klinkenberg.
- Begge valgte *Laks med villsmak* og hvert sitt glass rødvin.
- Av og til fiklet Klinkenberg med svømmeknappen.

Charles Fasmer gjorde det han kunne for å kvele en latter.

- Tollsatsene må ikke økelegges for oss! Det Klinkenberg siktet til var den stadige trusselen om straffetoll på norsk laks. I første omgang måtte han finne ut om hvem som mente hva i Brüssel. Så kunne han bruke sitt nettverk til å prøve å stoppe det.

- Vi kan sende en delegasjon eller to, foreslo Fasmer spakt.
- Det er ting vi kan ta oss av, sa Klinkenberg.

Charles Fasmer visste at Klinkenberg hadde kontakter både i Distriktsfondet og blant Norges rikeste menn. En del kunne gjøres gjennom ambassaden og noe gjennom utsendingene til Brüssel. Poenget for Fasmer var å bygge sitt lakseimperium. Det andre var av mindre betydning.

- Her er en liste over noen veldrevne anlegg, sa Fasmer, og la et papir på bordet.

Øverst på listen sto Reidar Duun. Rett under sto Olav Sand Fisk, men Olav Sand sitt navn var strøket over.

- Hvorfor ikke ham?
- Han driver etter gamlemåten og kommer aldri til å tjene penger.

- Vi kan vel kjøpe ham for det?

- Egentlig ikke, sa Fasmer i full visshet om at Olav aldri kom til å selge. Dessuten trengte han Olav for sine leveranser av eksklusiv laks til sine forbindelser i Japan.

- De andre, er de modne for oppkjøp?
- Ja.

- Vi skal ta noen telefoner, svarte Klinkenberg. Han hadde sine kontakter i bankene og kunne øve et økonomisk press på flere måter.

- Setter du i gang? spurte Fasmer, som nå var tydelig ivrig.

- Vi er heller ikke alene i dette, og vi har våre forbindelser. Pengene er der, og det er nok av dem som ønsker å plassere dem. Poenget må være at de er trygge på avkastningen. Også penger har en pris.

- Hvor lang tid vil det ta?

- Trykker vi på de rette knappene, vil du merke det går raskt. Du må også regne med at vi går internasjonalt, og at det blir stort.

- Tror du virkelig det? spurte Fasmer. Det var som musikk i hans ører.

- Det blir eventuelt oppkjøp av oppdrettsanlegg både i Skottland og i Chile. Irland og Canada blir også aktuelle. Når vi først gjør ting, gjøres det effektivt og stort!

Charles Fasmer kjente lukten av penger, og lente seg tilbake. Han følte at han endelig var kommet innenfor den lukkede krets, og at han skulle få tilgang til midlene som ville gjøre ham stor.

- Nå, hvordan smakte laksen? spurte Klinkenberg. Det var tydelig at samtalen var over.

Blant de ting Fasmer ikke hadde nevnt var at det siste tiåret hadde de største oppdrettsselskapene ikke hatt overskudd, men faktisk tapt penger. For noen var det akkumulerte underskudd kommet opp i flere hundre millioner kroner.

Hvorfor oppdrettsnæringen plutselig skulle gå med store overskudd, bare fordi Klinkenberg og hans kapitalsterke venner ble eiere, var et tema som ikke ble berørt.

- Folk med slips og stresskoffert tjener ikke penger i denne næringen, tenkte Klinkenberg som hadde forstått at det å administrere en rekke oppdrettsanlegg ville bli kostbart.

En elendig røkter på rett plass, og millionene ville rase.

Når dette ble koblet opp mot det han oppfattet som en sterk grad av egenrådighet blant oppdrettere, fant han ikke den helt store iveren.

Det var imidlertid ikke hans plass å bestemme. Han hadde sine russiske oppdragsgivere å forholde seg til, og de var fast bestemt

på å komme seg inn i den norske oppdrettsnæring.

De reiste seg. Klinkenberg gjorde et tegn til at regningen skulle settes på hans konto, og så fulgte han Fasmer ut mot selve bryggen.

Ett klapp på skulderen, og han var borte.

Det Charles Fasmer ikke så var at Osvald Klinkenberg stakk hånden innenfor jakken, opp bak jakkeslaget, og skrudde av en liten bryter. Svømmeknappen skjulte en liten mikrofon med radiosender. Samtalen var blitt overført til en båndopptaker på kontoret til Klinkenberg.

Umiddelbart etter at opptaket var ferdig ble det oversatt av en av Klinkenbergs mest betrodde ssekretærer og sendt som e-post til en mottaker i Tyskland.

Om kvelden, da Klinkenberg kom hjem, lå det allerede et svar på PC'en.

- Vi er interessert, hold oss orientert.

E-posten var fra Günther Meinhoft.

På veien tilbake til flytoget hadde Fasmer funnet løsningen for Kaimoto Okomo og laksen hans. Han fant frem mobiltelefonen og ringte Olav Sand og ba ham besørge to hele sider med fersk laks, flybårne til Tokyo, og at den skulle være der innen fredag.

- Jo, den skulle brukes til sushi.

- Jo, han skulle selv hente og ekspedere den.

- Om han kunne legge ved et halvt dusin med røde sjøpølser?

- Jo, han fikk dem i trålen sin hele tiden.

- Så klart!

- Men det ville koste å sende bare to laksefileter og seks sjøpølser helt til Tokyo.

- Det betyr mindre, sa Fasmer.

I sitt stille sinn lurte han på hvordan han skulle få Olav til å selge anlegget sitt til en japaner; men fant en løsning på dette også. Han skulle selge sin post på tre aksjer til Okomo, og da kunne han forhandle med Sand direkte.

- Det er ikke plass til å tenke smått når en må tenke stort, konkluderte han.

Kapittel 8

Jonas Kvalvig fløy direkte fra Gardermoen til Ytrevik i et av disse mindre flyene med vingene på oppsiden av taket. Det gynget som en lettboat i dårlig vær. Og det var det mye av på kysten. Han hatet det men var nødt til å møte traderne sine. De gjennomførte salget og betjente nettverket Kvalvig hadde bygget opp. De holdt kontakten med markedet og hadde som oppgave å skaffe fisk. En like stor del av jobben var å ordne med transport, og finne den raskeste veien til markedet. Enkelte av de langsiktige avtalene ble likevel håndtert direkte av Kvalvig. Av og til måtte han trå til for å øve et ekstra press der det var nødvendig.

Nå var Kvalvig på vei til Ytrevik Maritim Hotell. Han gikk inn i baren, som også var salong. Reidar Duun reiste seg idet han kom inn gjennom den doble glassdøren.

- Ett glass is-te, sa han til bartenderen idet han gikk forbi med lange, bestemte skritt.

Reidar Duun gjorde tegn til at han ønsket seg en ny halvliter.

- Hei, sa han, rakte frem en hånd, som Duun tok. Deretter satte han seg.

- Litt business, sa Duun.

- Kan trenges, svarte Kvalvig, som hadde oppdaget at Duun var på jakt etter en partner som kunne hjelpe ham med å finansiere veksten han holdt på med.

Kvalvig var vant til å tenke i store tall og forlengst hadde han innsett at Duun tenkte for smått.

Han visste også hva som kom, og da Duun foreslo at han ønsket faste leveranser på en del av fisken, og at resten skulle selges i

spottmarkedet, var han forberedt.

- Dette er for dumt, tenkte Kvalvig, som hadde solgt fisk for Duun i en årrekke. I tillegg hadde han bygget ham opp, og bidratt til å gjøre ham til en av landets største oppdrettere.

Det eneste Kvalvig trengte var sikre leveranser.

I tillegg til å gjøre Duun stor, hadde han ordnet med en innfrysingsordning som sikret ham løpende avsetning på fisken.

- Hva Duun ville, tenkte Kvalvig var å ha ham som et gissel.

Ved å selge ham noen aksjer i forskjellige anlegg, ønsket Duun å komme Kvalvig nærmere inn på livet, og det uten å gi fra seg et eneste gram med makt.

Det Duun ikke fattet var at Kvalvig egentlig hadde full kontroll, gjennom markedet. At han solgte fisken til Duun gjennom et stråsel-skap, var bare en formalitet.

Han førte faktisk kontroll med hele Duuns lille verden.

Det siste Kvalvig ville, var å bli oppdretter. Han var fornøyd med å ta sine provisjoner, legge til noen gebyrer og å bruke omsetningen til å innhente sin agio, differansen mellom en valutakurs og en annen.

Derfor tok han seg tid til å lytte.

- Når man tenker tusenlapper, blir det knapt til kronestykker, sa Duun.

Han så Kvalvig dypt inn i øynene, og fortsatte:

- Jeg snakker om millioner som kan bli til milliarder.

Jonas Kvalvig nikket.

Reidar Duun var ikke den ensete som snakket slik.

Poenget for ham var at Duun trodde fullt og fast på sin dyktighet som oppdretter, og var stadig på jakt etter nye penger for å kunne vokse.

Duun likte imidlertid ikke å handle med Kvalvig. Mannen hadde et godt hode for tall og hadde en misunnelsesverdig teft når det gjaldt å gjøre tap om til seier.

Det var nok av dem som hadde handlet med Kvalvig, og tapt mer enn de vant.

Det eneste han ville innse var at han var avhengig av Kvalvig sitt kontaktnett. Ved å komme tettere innpå ham, og få tilgang til kontaktene hans, kunne han komme seirende ut.

- Vi omsetter for hundrevis av millioner, og du er den eneste som

kan håndtere det, sa Duun forsiktig.

Kvalvig hadde avtaler med store kjeder både i Tyskland, Frankrike og i Storbritannia. Han eksporterte også fisk til Danmark, hvor den så ble eksportert videre.

Hvordan Kvalvig hadde skaffet seg kontakter i de tidligere Øst-blokklandene, forsto han ingenting av, men han konstaterte at de var der.

Blant Duuns problemer var EUs-regelverk når det gjaldt import av laks fra Norge og noen paragrafridende byråkrater som ikke tok hensyn. Det var også en rekke andre forskrifter han måtte forholde seg til, blant dem veterinærbestemmelsene. Alt dette gjorde ham nærmest handlingslammet.

Det var akkurat som om disse reglene egentlig ikke gjaldt for Kvalvig. Ryktet var at han evnet å omgå det ene regelverket etter det andre, og ingen visste hvordan.

Det Kvalvig egentlig gjorde, var å kjøpe fisk av Reidar Duun, og ved hjelp av et system med mellomregning og en liten skog av stråselskaper ble det som så ut som et tap på papiret til en god liten fortjeneste. Små tillegg ble tatt igjen gjennom hele verdikjeden. Noe kom fra slakteriene, fra foredlingsfabrikkene, fryseriene, transport-selskapene og røkeriene.

Beløpene var små, men satt sammen slik at han ikke kunne tape. Men opplegget medførte at han trengte store mengder med fisk, og den måtte være billig.

- Skal vi selge unna noe av frossenfisken din? spurte han lunt.
- Ikke nå, sa Duun.

Duun hadde for mye fisk som allerede sto i merdene og måtte opp av sjøen til at han våget å sette mer til innfrysing. Fisken hadde han tenkt å selge som fersk, direkte.

Han hadde etterhvert oppdaget at innfrysing kostet noe alvorlig med penger og hadde nok fisk på lager, mer enn nok.

Det hele var begynt å tære tungt på kassakreditten.

Kvalvig sitt glass med is-te var kommet, og sto urørt på bordet. Reidar Duun hadde fått seg en ny halvliter, og det var tydelig at den var mer enn nummer to.

- Hør her, sa han.

Kvalvig så blankt på ham.

Reidar Duun reiste seg halvt opp, lente seg frem, rakte fram en hånd, løftet glasset sitt med den andre, og fikk et lurt glimt i øyet.

- Jeg tenkte at vi kunne bli partnere, sa han.

Det gikk kaldt nedover ryggen på Kvalvig.

Duun var flink nok, men der stoppet det.

Var det en ting mannen ikke hadde greie på, var det finanser. Han var for opptatt av å bli stor til at han brydde seg om lønnsomheten. I øyeblikket satt han med flerfoldige tonn laks i merdene, og mere var på vei.

- Desto større vi er jo lettere blir det, sa Duun med overbevisning. Det eneste som nå betydde noe var at Jonas Kvalvig hadde penger.

Den eneste ressursen Duun egentlig representerte, var at han hadde bygda, ordføreren og Distriktsfondet i ryggen. Der var han blant kaksene, og hadde gode kontakter langt inn i formannskapet i Ytrevik. Penger, i form av bevilgninger og støtte, hadde en grei tendens til å dukke opp når han mest trengte dem.

Men konkurransen var blitt hardere.

For å selge laks i spottmarkedet trengte man bare et skrivebord, en telefon og en telefaks. En liste over kjøpere var heller ikke vanskelig å få tak i. Resten gikk på pris.

I det som kunne minne om en evighet, hadde EU, Norges største marked, fra et lite kontor i Brussel forsøkt å demme opp for flommen av norsk laks nedover til kontinentet. Europa hadde sine egne lakseoppdrettere i Skottland og Irland. Både Finland og Danmark hadde også klaget over flommen av laks fra Norge, da de ikke tjente penger på det lille oppdrettet de hadde.

- Jeg bryr meg ikke om hvordan du selger laksen videre, bare du får den solgt, sa Duun, som plutselig mente at Kvalvig kunne like godt selge litt fersk laks i markedet, på spott.

Reidar Duun var til tider så presset på likviditeten at han kunne skipe hele trailerlass med fersk, nyslaktet laks ut til de viktigste fiskemarkedene, uten av den engang var forhåndssolgt. Det Duun satset på var at det plutselig kunne oppstå et behov for fersk laks mens fiskepartiet var på veien, og da var han meget leveringsdyktig.

Problemet for Duun var at alle visste at han hadde trailerlass på

trailerlass på veiene, og prisene ble deretter.

Laksen var heller ikke alltid fersk.

Han mente også at det var flest av kjøperne som ville betale minst, og at de aksepterte en kvalitet som var deretter.

Dessuten var det krevende å bedømme kvaliteten på en fisk. Det enkleste var billig fisk og ditto kvalitet.

Jonas Kvalvig smilte varmt.

Til tider hadde Duun solgt laks så billig at han faktisk var blitt svartelistet på grunn av dumpinganklager.

Det å være utestengt fra ett av verdens største laksemarkeder hadde sin pris. De økonomiske krisene i Den fjerne Østen og i Russland gjorde det ikke lettere for mannen.

Atter en grunn til at han trengte Jonas Kvalvig.

Duun satte fra seg ølglasset, tok fram et ark og la det på bordet mellom dem.

Kvalvig så hva det var.

Det var et regnskap.

Kvalvig trengte ikke en gang å se på tallene. Han visste at de som var sorte, egentlig var røde og skjulte et gedigent underskudd.

- Jeg er låst, står med ryggen opp etter veggen, sukket Duun.

«Du har alltid vært opp etter en vegg», tenkte Kvalvig.

- Jeg skal se hva jeg kan gjøre, sa Kvalvig. Han kjente at hjerte banket fortere, men våget ikke vise det.

Günther Meinhoft hadde gitt klare direktiver.

Det var en trend å betale en liten formue for et anlegg, beholde eierne som daglig ledere og å drive videre.

Kvalvig var prinsippfast. Det var nok fisk og resten handlet om å vise kløkt.

«Think smart» gjentok han overfor seg selv.

Duun var heller ikke blant dem som investerte i kunnskap. Han hadde en klokke tro på at erfaring var veien til rikdom. Han var heller ikke blant dem som innså at verden var i forvandling, og at kløkt hadde større gjennomslagskraft enn slit.

Jonas Kvalvig hadde befestet sin tro på at kløkt kunne gjøre at penger kunne forvandles til enda mer penger. Duun, på sin side, hadde ikke forstått at det ikke handlet ikke om salg av fisk, men om

økonomisk krigføring.

Denne manglende forståelse kunne lett gjøre Duun til husmann i sitt eget imperium.

Kvalvig hadde også en mistanke om at Meinhoft ville investere i Duun sine anlegg og bli partseier. Opplegget var enkelt. Det var bare å få Duun til å ekspandere så mye at han stadig måtte investere. Det handlet om å låne og atter en gang låne slik at han, til slutt, ikke klarte sine forpliktelser. Deretter var veien til overtagelse åpen.

Meinhoft hadde kapitalen.

Men nå handlet det om at Duun var i en økonomisk knipe og måtte slakte ut for å betjene sine lån.

- Hvor mye? spurte Kvalvig.

- Seks tusen tonn totalt.

En rask hoderegning og Kvalvig kom til at han trengte over hundre millioner kroner.

Kvalvig kastet et nytt blick på oppstillingen Duun hadde lagt på bordet.

- Hvor hardt er du presset? spurte han.

- Trenger femti millioner.

- Hvor mye fisk er i faresonen?

Kvalvig siktet til at det var sensommer, og dette var tiden da laks ble kjønnsmoden. Ble den ikke solgt, ble den nedklasset eller måtte vrakes. Kvalvig hadde mistanke om at det var sykdom i flere av anleggene, og at smittepresset ville øke utover høsten. Dersom ikke Duun gjorde noe, kunne det gå galt.

- Cirka tre tusen tonn.

- Hvor mye kan du ta?

- Alt.

- Og prisen?

- Knappe tieren.

Reidar Duun fikk et fåret uttrykk i ansiktet. Hvor billig han kunne produsere for var hans hemmelighet og angikk ikke Kvalvig. Men ti kroner kiloet lå fremdeles et lite stykke over selvkost.

Han ville gå i null.

Samtidig produserte de fleste oppdretterne til en langt høyere pris. Han var blant de beste, og visste det.

Det at Reidar Duun var svartlistet betydde heller ikke noe særlig.

Til hans priser var det alltid et marked.

Men akkurat denne gangen hadde Duun gått runden. Han hadde prøvd å selge fisk gjennom andre eksportører, uten å lykkes. Det var ikke bare den økonomiske krisen i Den fjerne Østen, men også andre markeder var presset.

Prisene var presset i hele næringen.

Flere av eksportørene var bundet opp til sine faste kunder, og det var vanskelig å oppdrive nye. Dessuten var flere av eksportørene blitt nervøse når det gjaldt EU.

Å eksportere for en som var svartlistet, var nå jevngodt med konkurs.

- Jeg skal ordne dette for deg, sa Jonas Kvalvig. - Jeg kjøper to tusen tonn på rot og du får halvparten av pengene nå.

- På rot?

- At jeg eier fisken frem til at den er solgt.

- ... og?

- og resten av pengene får du ved salg.

- Til ti kroner kiloet?

Kvalvig visste at han hadde truffet smertegrensen, og fortsatte.

- Slaktet, sløyd, iset og pakket.

- Det er to prosent ekstra! utbrøt Duun som kjapt regnet ut at det ville bli til selvkost.

- Ja, og det er tretti millioner, hvorav halvparten nå! Sa Kvalvig.

I tillegg til faren for kjønnsmodning på laksen, var problemet for Duun at han hadde strukket sine førkreditter i det lengste, og banken ikke ville tåle et mislighold. Forfall var om tyve dager. Dessuten var det årets settefisk som skulle i sjøen, og også den skulle betales.

- Vel, sa Kvalvig, og reiste seg halvt opp.

- Greit, hvisket Duun. Han visste at han ikke kunne skaffe annen finansiering slik ting var. Han manglet den nødvendige likviditet.

Bare han seilte klar denne ene gangen, ville alt gå greit.

Når det gjaldt Distriktsfondet, kunne de vente. Når det gjaldt gründere, oppdrettere og høvdinger i distriktene var Staten en tålmodig kapitaleier, som ikke stilte så strenge krav.

- Nå? sa Kvalvig som satte fra seg glasset.

Duun nikket.

Kvalvig tok frem at papir, rabblet ned en avtale og ba Duun

sette navnetrekket sitt nederst på papiret. Deretter reiste han seg og rakte frem hånden. Duun grep den ivrig mens han løftet arket med regnskapstallene på, og holdt det frem for at Kvalvig skulle ta det.

- Ta det med deg, ba han.

Kvalvig bare nikket.

Nå eide han tre tusen tonn av Duun sin fisk. Fisken var allerede solgt, og det handlet bare om å slakte og å få den fraktet nedover til kunden.

Dermed kunne Duun fortsette å betale leie for fisken han hadde på fryselageret.

Det var slik livsverk hadde en tendens til å smuldre bort.

For Duun var Kvalvig halmstrået som han kunne redde seg på.

Dersom han ikke klarte å snu trenden, å tjene penger, ville det snart komme nye eiere inn i anleggene hans.

Men, gjennom sine politiske forbindelser ville han nok klare å skaffe flere midler, og det ville skje gjennom videre vekst.

- Jeg trenger det ikke, sa Kvalvig og så ned på arket.

- Da snakkes vi.

Kvalvig nikket, reiste seg og gikk.

Da Kvalvig hadde forsvunnet ut gjennom døren tok Duun frem mobiltelefonen og ringte Kalle Grom, formannen sin.

Kvalvig hadde ikke spurt verken om størrelse eller tilstand på fisken. Han må ha antatt at fisken var Superior, av beste kvalitet, for det var bare Superior som ble solgt. Fisk som hadde vintersår og andre merker ble nedklasset til produksjonsfisk, og var rett og slett billig.

- Jeg har solgt noen tusen tonn til Kvalvig, sa han inn i røret.

- Hvilken pris, spurte Grom.

Han kunne dette med kalkyler, prissetting og hadde tidligere jobbet som fiskekjøper for Kvalvig.

Var det en ting han visste var det at mannen var et råskinn på pris.

- Ikke noe å skryte av, sa Duun unnvikende.

Dermed forsonte Grom seg med at han hadde solgt med tap.

- Skal jeg bestille slakting? spurte han.

Duun hadde flere anlegg som hadde hatt sykdom, der fisken var både skrinnet og skral.

- Kvalvig sa ikke hva slags fisk han ville ha, mumlet Duun. - Til den prisen bør han få 2. sortering.

Ingenting er egentlig avtalt, sa Duun.

I tillegg hadde han enda ett tusen tonn, som måtte opp av sjøen og Kvalvig var ikke akkurat den han foretrakk å selge til.

- Kanskje noe av fisken kan selges til norske supermarkeder?

- Vi gjør heller det, sa Grom. Han var vant til å selge den verste fisken til norske kjeder.

Ut fra desperasjonen i Duun sin stemme, der han fortalte at han så seg nødt til å tvangsslakte, og det med tap, forsto Kvalvig at han sto overfor en større omveltning. Det at flere snakket om notering på børs var bare et tegn på at næringen trengte kapital, og at den måtte komme utenfra. På grunn av at Distriktsfondet var så tungt involvert i Duun sine anlegg, ville han skape størst mulig avstand mellom seg selv og Reidar Duun.

Kvalvig hadde også forstått at Distriktsfondet nå viste en heller lunken holdning til fortsatt å pøse nye millioner inn i laksenæringen og det gikk faktisk rykter om at de ønsket å selge seg ut.

Derfor fløy Kvalvig inn til hovedstaden. Han hadde klart å få til et raskt møte med fiskeriministeren, under påskudd av at han ønsket en avklaringsrunde, og at det handlet om notering på Oslo Børs.

Han visste at han ble oppfattet som den som ville på børs, og ville klargjøre at han ikke var i markedet for oppdrettsanlegg. Han var bare en eksportør, og at det å selge fisk var jobben hans. Andre fikk drive med oppdrett.

Charles Fasmer fikk en telefon, og han likte den heller dårlig. Det var Kaimoto Okomo.

- Jeg beklager dette med fisken, var det første Fasmer sa, og sto faktisk og bukket for hver setning som ble sagt i telefonen. Kaimoto Okomo snakket et bredt og heller dårlig engelsk, og det var nesten umulig å skjelve ordene.

- Om han kunne kjøpe anlegget til Olav Sand?

- Olav Sand ville neppe selge.

- Jo, han eide aksjer i Sand sitt anlegg.

- Om han kunne kjøpe dem?

- Selvfølgelig!
- Om han kunne skaffe flere?
- Neppe.
- Hva mener du at du kommer til Norge?
- Du er i Norge!
- Hvor?
- På Gardermoen flyplass.
- Du vil ha et møte?
- Selvfølgelig kan jeg stille.
- Du vil treffe Olav Sand?
- Det kan jeg ordne!
- Privatfly?
- Til Ytrevik?
- Selvfølgelig!
- Når?
- Med en gang!
- OK!

Fasmer løftet mobilen fra øret og stirret blankt på den. Han hadde lovet å selge mannen tre skarve aksjer, og for det hadde han fløyet helt til Norge. Og nå ville han leie et fly!

- Ett amfibiefly?
- Javel!

Charles Fasmer hadde en knapp time på å kontakte Olav Sand, avtale et møte, og å komme seg ned til havna i Ytrevik.

Etter sitt korte møte med fiskeriministeren tok Kvalvig flytoget tilbake til Gardermoen og satte han seg på et nytt fly, til København.

Det å vertikalintegre næringen var på mote, og han visste at den nye fiskeriministeren, Guttorm Rambelsrud, var begynt å vise interesse for hans plass i systemet.

Det var allerede en rekke vertikalintegreerte selskaper, men flere av disse var eid av utlendinger.

Rambelsrud hadde gitt uttrykk for at Distriktsfondet måtte ut av oppdrett samtidig som han ønsket å beholde næringen som en distriktsnæring.

- Greit å berolige ham, tenkte Kvalvig og var tilfreds med at han ikke var en del av kabalen som nå ble lagt i Regjeringskvartalet. Det

siste han trengte, var myndighetenes innsyn.

Etter at Kvalvig var gått, kalte fiskeriministeren inn sin byråsjef, Øyvind Riisnes:

- Driftig kar, sa han.

- Han er stor på eksport, mest laks, sa Riisnes. - Din forgjenger, Ballestad, likte ham ikke.

- Hvorfor det?

- Han er ikke av fiskarslekt, sa Riisnes og la spesielt trykk på «a»-en i fiskar.

- Du mener at han kommer utenfra.

- Ja, og vi har ikke kontroll over mannen.

- ... kontroll?

- Han kommer ikke fra noe utpreget fiskeristed og har heller ingen familie knyttet til fiskerinæringen. Stort sett, vi stoler ikke på ham.

Det var altså nærmest en forbrytelse å være utenfor systemet. Det var også en holdning som holdt næringen samlet, og gjorde den utilgjengelig for dem som ikke var oppflasket med den.

- Men han har kontakter over hele verden.

- Ja, men vi liker det ikke.

- Det er markedet som bestemmer, innskjøt Rambelsrud.

- Vi liker ikke det heller! sa byråsjefen.

Rambelsrud kjente til Kvalvig siden han selv hadde jobbet med eksport av fisk. Mannen var beinhard, og han hadde oppdaget at han likte ham. Mannen var også tøff nok til å gå i vadmeldress, og det sto det respekt av.

Rambelsrud, ut fra sitt kjennskap til eksportnæringen, gjorde en rask hoderegning og fant fort ut at Kvalvig eksporterte for flere milliarder. Han hadde hørt rykter om at Kvalvig hadde sitt eget fly, og visste at han fikk innpass i markeder der ingen andre gjorde.

- Hva vet vi om ham? spurte han byråsjefen.

- Nesten ingenting!

- Norge er et lite og gjennomskiktig land, så noe vet man.

- Ikke annet enn det som er å hente fra enhetsregisteret i Brønnøysund.

- Og det er ...?

- At han omsetter for noen milliarder og går så vidt med overskudd.

Øyvind Riisnes virket slukøret.

- Hva mer?

- Vi tror at han har en rekke stråselkaper rundt om i verden, men klarer ikke å få sjekket det.

- Er det en del av jobben vår?

- Som departement er det vår jobb å vite mer!

- ... og det gjør vi ikke?

- Vi vet hvor mye fisk han selger, og vi får våre statistikker.

- ... vi vet altså ikke hvem kundene hans er!

- Nettopp! Det lyste en slags begjær av øynene til byråsjefen.

- Skal vi vite det da?

- Vi må jo ha kontroll, sa Riisnes.

Ut av øyekroken kunne Rambelsrud se at Mimmi Stokk satt med halvåpen munn og nikket bekreftende.

- Hvem har vi i styret hans? spurte Rambelsrud delvis oppgitt. Han likte ikke vendingen samtalen hadde tatt.

- Ingen.

- Alle som får distriktsstøtte har en av våre representanter i styret!

- Han får ikke statsstøtte.

- Ikke ett øre?

- Nei! Fortvilelsen til byråsjefen hang på hver bokstav.

- Da har vi heller ikke mulighet til å få noen inn i styret hans.

- Ikke en sjel.

- Det var som fa´en, sa ministeren som nå forsto at Kvalvig var et stort og ubeskrevet blad. At de ikke hadde tilgang til mer enn det som lå i et vanlig regnskap.

- Kan du sørge for at han får seg noen distriktsmidler?

- Det må i så fall skje gjennom Reidar Duun. Er det ett sted vi har kontroll, er det der.

- Du mener at det er vi som baner vei for Duun og hans notering på børs.

- Det var Ballestad som startet det.

- Jo, men når Kvalvig ikke søker om statsmidler.

- Da vet vi fortsatt ingenting.

- Vi kan ikke ha eksportører i den størrelsen uten at vi vet hva de holder på med, sa ministeren. For alt vi vet driver han storstilt som aksje- eller valutaspekulant.

- Neppe det, sa byråsjef Riisnes. Han steller jo med fisk.

- Ja, sa ministeren. Han steller jo med fisk.

- Det er ikke alt, sa Riisnes.

- Noe mer?

Byråsjefen stilte seg tett inntil Rambelsrud og ga ham en mappe.

- Dette er vanskelig, sa han videre, og åpnet den. Inni lå det to ark.

- Det ser ut til at Kvalvig er blant dem som har overført midler til en konto i skatteparadiset de Nederlandske Antiller.

- Alle eksportører bruker utenlandske banker, sa Rambelsrud.

- Dette er midler som er gått direkte inn på en konto som tilhørte din forgjenger.

- Mener du ...?

- Det ble oppdaget under avvikling av boet.

- ... og det var?

- At Ballestad har mottatt penger av Kvalvig.

- Mye?

- En kvart million.

- ... og?

- Vi vet ikke helt hvordan vi skal håndtere det, men det blir med den største diskresjon. Dette er en meget kjedelig affære for oss.

- Hvem andre vet?

- Ingen!

Mimmi Stokk nikket igjen.

- Den ble oversendt oss fra økokrim. Ellers er det bare du, jeg, Mimmi og Riksrevisjonen som vet. Vi forsøker å holde et lokk på det.

- Hva med Kvalvig?

- Vi vet ikke hva pengene skulle brukes til.

- Er noen andre involvert?

- Formannen i Havbrukslaget, ordføreren i Ytrevik og Reidar Duun.

- De fikk også penger av Kvalvig?

- Nei, de har betalt inn en kvart million hver, på kontoen til Bal-
lestad.

- Svarte fa'en! utbrøt fiskeriminister Rambelsrud.

Da SAS-maskinen landet på Kastrup, gikk Kvalvig rett ut gjennom passkontrollen, igjennom tollen på grønt og inn i avgangshallen til innenlandsrutene. Der, ved et lite bord på en halvfull kafé og godt unna folk, satt det en mann og ventet på ham.

Kvalvig hadde bare med seg en liten stresskoffert.

Mannen hadde grå dress og hadde også med seg en liten stresskoffert.

Uten å nøle gikk Kvalvig bort. De håndhilste og satte seg.

Mannen het Mogens Nærdrup og var finansanalytiker i Den danske bank.

- Skal vi ta det med en gang? spurte Nærdrup.

- Ja, sa Kvalvig.

Nærdrup fant frem et ark som var dekket med kolonner med tall, prognoser for valutakursene fremover. De var tilrettelagt slik at Kvalvig, med et øyekast, kunne danne seg et inntrykk av trendene. Han hadde også tatt med en siste oppdatering på kurser og indekser fra børsene rundt om i verden.

Trenden var klar.

Det hastet for Kvalvig å utnytte at kursforskjellen mellom den norske krone og Euro, da den var i ferd med å endre seg, og det fort. Kronen hadde styrket seg betraktelig, og derfor måtte Kvalvig binde sine salg på fisk, og det raskt. Renten ville nok også falle, og det kunne skje uten forvarsel.

- En kopp kaffe? spurte Nærdrup.

Begge mennene satt med hodene tatt sammen i nærmere en halv time. Bortsett fra dette ene arket var det ikke et eneste papir som lå fremme. De snakket bare tall. For en som sto utenfor, var det nærmest umulig å få tak i tråden i samtalen.

På en måte var det som om tanker ble overført fra den ene til den andre.

De likte godt hver andres selskap og for Nærdrup, som satt på et lite kontor lengst inne i banken, kom det som en befrielse at det var noen som forsto ham.

Han elsket å jobbe for Jonas Kvalvig.

De to mennene reiste seg, avsluttet samtalen med et håndtrykk og et kort nikk.

Kvalvig hadde et nytt fly å rekke. Han skulle til London.

Charles Fasmer sto nede på havna i Ytrevik da et lite amfibiefly fra FonnaFly landet i utkanten av havnebassenget. Han merket seg at en liten yacht sto klar, og med det samme flyet stanset, startet den opp og kjørte i retning flyet.

Døren gikk opp, og en tett liten mann og to kvinner, begge i kimono, steg ut.

På veien tilbake, gjennom avgangshallen, gikk Kvalvig forbi skranken der de solgte levende hummer.

Jeg fortjener dette, tenkte Kvalvig og stoppet, gikk bort til akvariet, pekte ut den han ville ha.

Damen bak disken, som var kledd i en snerten rød jakke og skjørt i koksgrått.

- Farger er også noe du vet å bruke, tenkte Kvalvig og studerte henne mens hun tok at par klyper, bøyde seg over akvariet og grep den ene hummeren over ryggen.

Kvalvig betraktet måten hun beveget seg på, idet hun løftet den ut av akvariet. Han smilte lunt. Akkurat da visste han at det var en rekke nytelser han ikke fant tid til, men holdt sine tanker for seg selv.

Hummeren ble lagt opp i en eske av isopor, tilført is, og det hele ble pakket inn. Han betalte, tok pakken under armen, og fortsatte helt bort til enden av den store hallen og ut i en egen korridor - som førte til et spesialområde for privatfly.

Det eneste Kvalvig hadde med seg var stresskofferten og esken som inneholdt hummeren. Papir bar han sjeldent på, da det meste lå inne på den bærbare PC'en hans.

Akkurat idet Kvalvig skulle dreie inn i korridoren som førte ut til småflyene, hørte han en som ropte:

- Hei, Jonas!

Jonas Kvalvig trengte ikke snu seg en gang. Det var stemmen til Günther Meinhoft, hans helt nye forretningsforbindelse fra Tysk-

land.

- Skal du til London?

- Ja, svarte Kvalvig nølende.

Kvalvig trodde ikke på tilfeldigheter og han lurte på hvordan mannen visste at han var på Kastrup, og at han skulle til London.

- Får jeg sitte på?

- Ja, svarte Kvalvig avmålt.

Møtet kunne ikke være en tilfeldighet, men hvordan kunne Meinhoft vite at han vara på Kastrup?

De to mennene hadde egentlig nok å snakke om. De hadde tidlige avtalt å sortere ut en del løse tråder i et nytt møte, og Meinhoft hadde sagt at han skulle ta kontakt. Men at han skulle bli med på turen over til London nå, var ikke en del av avtalen, og for Kvalvig kom den heller ubeleilig.

Jonas Kvalvig levde et slags dobbeltliv, og han mislikte at andre fikk innsyn i det. I Norge var han fiskeeksportør. I utlandet var han finansmann.

Sist de kommuniserte hadde Kvalvig sendt Günther Meinhoft et notat der han skisserte mulighetene til å kjøpe seg inn hos Reidar Duun og om muligheten for notering på Oslo Børs.

Jonas Kvalvig og Günther følte ikke behov for lange, utfyllende samtaler. De var forretningsfolk av få ord. Dette lå som en stilltiende pakt mellom dem, som en tillitserklæring.

Hver arbeidet med sitt, ingen av dem spurte for mye. Kjøp og salg av oppdrettslaks var fellesnevneren.

Forskjellen var at Meinhoft ønsket å kjøpe hele oppdrettsanlegg mens Kvalvig var bare opptatt av å selge fisk.

Kvalvig så seg tjent med å ha Meinhoft som forretnings-forbindelse.

Det Kvalvig hadde forstått var at Günther Meinhoft ledet en høyrisiko avdeling i ett av Tysklands største investeringsselskaper. Det eneste som overrasket var at mannen brukte penger på en måte som ikke var i tråd med hans oppfatning av hvordan ansatte i slike store selskaper brukte penger.

Pengene var tross alt ikke hans.

- Bli med, sa Kvalvig, og viste vei med hånden mot småfly-utgangen.

Meinhoft visste for mye!

Men det var visse ting en ikke trosset, og det var en overmakt. Jonas Kvalvig valgte å ikke si noe, late som om tilfeldighetene rådet. Han fikk det plutselig på følelsen at han ble overvåket, og at det ikke var norske myndigheter som sto for overvåkingen.

Utenfor sto det en snerten, hvit Leer Jet. Maskinen hadde to motorer som satt på hver sin side av haleroten. Den var ikke blant de nyeste, men hastigheten kom likevel opp i 800 km i timen, og kunne lett betjene de fleste byene i Europa. Rekkevidden var også nok til å krysse Atlanterhavet, men det ble fort dyrt.

Flyet tilhørte Cymex Charter, og Cymex Charter tilhørte Jonas Kvalvig.

Utenfor Norge følte Kvalvig at det var viktig å vise sin rikdom. Det inga tillit og åpnet dører. Det motsatte var tilfelle i Norge. Der hadde rikdom en tendens til å lukke de samme dørene. Det såfremt man ikke var styrtrik eller kom fra en familie med stamtavle.

- Derfor går jeg i vadmeldress hjemme, tenkte Kvalvig.

Det var få som visste at Kvalvig var hovedaksjonær i Cymex Charter. Det var ikke bare en del av hans dobbeltliv, men tillot ham å dekke et stort territorium raskt. Dessuten, en del av de menneskene Kvalvig omgikk var internasjonale fiskeoppkjøpere, som også omga seg med privatfly og store penger.

Meinhoft var den første om bord, og Kvalvig fulgte straks etter.

- Velkommen om bord, sa Natasja Torres, som ikke bare var flyvertinne, men også Kvalvigs personlige sekretær.

Han hadde nettopp ansatt henne.

Både Günther Meinhoft og Jonas Kvalvig nikket kort, slik som rikfolk gjør. Høflig, fast og uforpliktende.

Natasja Torres reagerte på den brennende intensiteten i øynene til Meinhoft. Det vekket noe i henne registrerte Kvalvig.

Den forrige sekretæren til Kvalvig hadde plutselig forsvunnet. Han hadde fått et brev om at hun var forelsket i en russer som bodde i Tyskland, skulle gifte seg; og det var det siste han hørte.

Like plutselig som hun forsvant, dukket Natasja Torres opp på dørterskelen hans. Hun hadde med et brev fra hans forrige sekretær, som beklaget det hele, og som ga ham hennes varmeste anbefalin-

ger.

Hun fikk jobben.

Natasja Torres viste seg å være svært dyktig. Hun hadde kunnskap om markedene og innsikt i fisk. Uten å nøle tok hun hånd om oppfølging av de mest problematiske områdene som regnskap, helseattester, tolldeklarasjoner, rapportering til myndighetene og logistikk.

Fisken skulle ikke bare selges, men den skulle også fraktes verden over og følges av et intrikat sett med papirer, attester og deklarasjoner.

I tillegg til å ha et ryddig forhold til papirarbeidet, kunne Natasja Torres komme med en rekke gode råd, som gjorde alt lettere.

Hun var den fødte administrator.

Nå, da de kom om bord i flyet, følte Kvalvig at interessen hun viste for Meinhoft kunne brukes til så mangt.

- Den gutten har ikke en sjanse, tenkte Kvalvig, og visste at dersom Meinhoft innlot seg med Natasja Torres, var han ute på dypt vann. Jenta var både gjerrig og aggressiv. Til og med Kvalvig visste ikke helt hvordan han skulle håndtere henne. Hennes lojalitet hadde han også dratt i tvil, men han visste ikke hvordan han skulle takle det heller.

Meinhofts blick gled bort fra øynene hennes. Det var som om hun så tvers igjennom ham. Likevel stoppet hans blick ved hennes akkurat lenge nok til at et feromon eller to ble utvekslet mellom dem. Deretter gikk Meinhoft inn og satte seg i en av de store skinnstolene og festet setebeltet.

Kvalvig på sin side, fortsatte bakover i flyet og inn i et lite soverom for å skifte. Dette var noe han alltid gjorde når han reiste til London.

Kvalvig skiftet alt. Skjorte, bukse, sko, og til og med klokke ble flekket av det tynne legemet hans og en helt ny garderobe tatt på. Stoffet i de nye klærene var lett, og nærmest fløt med kroppen, i takt med gangen inn i cabinen igjen. Han likte følelsen. Han hadde også på seg en Rolexklokke i gull.

Tilbake i kabinen satte Kvalvig seg godt til rette og bestemte seg for å fortelle Meinhoft om sitt møte med fiskeriministeren, at det var et

raskt møte for å understreke at han ikke ville inn i oppdrett, og for å be for Reidar Duun.

Han hadde også antydnet at det var kapitalsterke interessenter som kunne tenke seg inn i oppdrettsnæringen.

Han siktet til Duun sine anlegg.

- Er det en man du kan stole på, er det Reidar Duun, hadde Kvalvig sagt, og ment det. Han fortalte også at om det var ett sted Distriktsfondet burde satse, var det på Reidar Duun.

- Jeg skal se hva jeg kan gjøre, svarte Fiskeriministeren like unnvikende som han var i alt. Men Kvalvig leste det i øynene hans. Duun bodde i et distrikt der man hadde valgt å satse, og han følte at ministeren også så på Kvalvig som en av sliterne som holdt hjulene i kyst-Norge i sving.

- Det eneste ministeren så, var at jeg var et skatteobjekt, og at man kunne ta meg for mest mulig, fortalte han.

Meinhof smilte.

Var det noe han forsto, var det dette med å være et skatteobjekt.

- I Norge går jeg alltid i koksgrå vadmelsdress, av prinsipp, fortalte Kvalvig videre. - Den står nesten av seg selv, og det får en til å virke så traust.

- Jeg føler meg egentlig uvel i dressen, men den er som en uniform. Faktisk gikk fiskeriministeren i nøyaktig samme type, av samme merke, bare at hans var mørkere.

Kaimoto Okomo steg opp av båten som hadde hentet ham og hans følge og med utstrakt hånd marsjerte han rett bort til Fasmer og grep tak i hånden hans. I tillegg smilte han sitt bredeste smil.

Ut av øyekroken merket Fasmer at en sort limo kjørte frem og parkerte bak Okomo. En sjåfør, i full uniform, steg ut og åpnet en av dørene.

- Kom, sa Okomo.

De to kvinnen hadde allerede funnet plass i baksetet, det som vendte mot kjøreretningen.

- Hvor skal vi?

- Til Olav Sand sitt oppdrettsanlegg, sa Okomo.

Limosinen hadde ikke før begynt å kjøre enn at Okomo rakte

Fasmer en konvolutt.

- Den inneholder ett hundre tusen kroner, i dollar, for dine tre aksjer, sa han.

Deretter rakte han Fasmer et papir og en fyllepenn i gull.

- Din underskrift, sa han, i en stemme der ordene kom som små korte grynt.

Charles Fasmer åpnet konvolutten, og talte raskt over dollarsedd-lene. Uten et ord tok han fyllepennen og skrev under.

- Thank you, sa Kaimoto Okomo, og vinket til sjåføren.

- Stop here.

Limosinen stanset og Kaimoto Okomo gjorde tegn til at hans forretninger var fullført.

Charles Fasmer steg ut.

Han sto på en heller øde veistrekning, og så bare hvordan den sorte limosinen forsvant.

Olav Sand sto i oppkjørselen da Okomo ankom. Han var kledd i mørk dress og hadde på seg et slips.

Få, om ingen, hadde sett Olav Sand i dress.

Olga, kledd i bunad, sto ved siden av ham.

Kaimoto Okomo steg ut, ventet på at de to kvinnene steg ut og så gikk han frem for å presentere seg.

- Olav Sand? spurte han.

Olav Sand nikket og presenterte ham for Olga.

- Min kone, sa han.

- Mine sekretærer, sa Okomo og presenterte Olav og Olga for Mikki og Jokko.

Jokko bar på en liten kuffert.

- Kom, sa Olav Sand og førte dem nedover mot naustene og anlegget.

Få ord ble vekslet mellom medlemmene i den lille prosesjonen. Okomo snakket en heller dårlig engelsk og Olav Sand snakket bare norsk, og att-på-til et tungt bygdemål.

Nede ved naustene stilte de seg opp foran et bord, som var laget av en dør på to bukker og dekket med en hvit bordduk. På bordet sto det to små brett i tre og ett skjærebrett.

Olav Sand fortsatte ned forbi naustene, bort til den nærmeste av

merdene, og fant frem en håv.

Han hev noen fôrpellets utover vannflaten og ventet til laksen kom opp for å spise. Så tok han et godt grep om håven, bøyde seg over rekkverket og kjørte den ned i vannet.

Han rykket til.

Da håven brøt vannflaten igjen inneholdt den en sprellende laks som han løftet opp på bryggen.

Den veide ca åtte kilo og var skinnende blank.

Sand la den på en fjøl og holdt den nede. Med kyndig presisjon tok han tak i en kniv og kjørte den innunder gjellelokket. Hendene hans jobbet rutinert og på null komma null var fisken bløggjet, sløyd og filetert. Han lurte på om han skulle flekke den, men ombestemte seg.

Sand tok fileten og bar både den og fjølen opp til det lille selskapet som sto og ventet.

- Her! sa han.

Han visste at laksen var en av de fineste i hele merden.

- Hai! sa Kaimoto Okomo.

Jokko hadde allerede åpnet den lille kufferten som inneholdt en rad sylskarpe kniver.

Olav Sand flyttet fileten over på skjærebrettet og tok ett skritt tilbake.

Jokko løftet en av knivene og en liten skål i hvit porselen ut av den lille kufferten.

Hun holdt kniven opp for at Kaimoto Okomo skulle godkjenne den.

Han gryntet og nikket.

Deretter holdt hun den frem for at Sand skulle se den.

Den var så sylskarp at han ikke kunne se eggen.

- Hai! sa Okomo.

Jokko la bladet på fileten og førte den på skrå nedover det knallrøde kjøttet. Deretter skar hun en løvtynn skive, la den på skålen, og skar av en til.

Mikki holdt frem en liten matte i bambus der det lå to sett spisepinner.

Kaimoto tok det ene settet og med kyndige fingre løftet han den ene skiven med laks og la den på tungen. Deretter nikket han til

Sand for at han skulle gjøre det samme.

Olav Sand forsto hva det var. Han hadde hørt både om suschi og om sashimi, men aldri sett det. Rå laks hadde han heller ikke smakt. Sakte bøyde han seg frem, tok det løvtynne bladet med rå laks mellom to fingre, løftet det, og la det på tungen.

Så nikket han tilfreds.

Et smil krøp inn i munnvikene på Kaimoto Okomo.

- Hai! gryntet Kaimoto Okomo.

- Hei! sa Olav Sand.

Mens det løvtynne laksestykket formelig smeltet på tungen hans, arbeidet Jokko med kniven. Hun tok nye laksestykker. Noen la hun på toppen av små avlange biter med ris mens andre runnet hun inn i ris, pakket dem inn i noe som lignet sort tang slik at det lignet en sort pølse. Deretter skar hun dem i delikate snitter, og bød dem frem.

Olga tok et stykke og førte det inn i munnen.

Heller ikke hun hadde smakt rå laks.

- Hai, sa hun.

Mikke og Jokko smilte.

Et vennskapsbånd var knyttet mellom den.

- Du levere, jeg kjøpe, sa Okomo på norsk.

Der og da forsto Sand at Kaimoto Okomo aktet å selge løvtynne flak med laks. Den ene varianten kalte Kaimoto Okomo for suschi og den andre for sashimi.

- Japan McDonalds, sa Okomo.

Sand regnet fort igjennom og oppdaget at en eneste lakseside kunne dekke flere hundre porsjoner. Han innså samtidig at fortjenesten på en lakseside ville bli enorm, såfremt stykkprisen på sushibiten var høy nok.

Ett blick på Kaimoto Okomo, og han forsto at prisen ville bli høy nok.

- Dette kan jeg leve med, sa han til Olga, som sto ved hans side.

- This he can live with, oversatte Olga.

- Biodynamisk, sa Sand.

- Biodynamical, oversatte Olga.

- Big dollar, sa Kaimoto Okomo som nå smilte fra øre til øre.

Han hadde funnet en leverandør til sin sushikjede.

Kapittel 9

Günther Meinhoft hadde ikke problemer med å være rik, og han investerte normalt ikke i fisk. Det han gjorde var å kjøpe og selge selskaper. Noen stykket han opp i separate profittsentra, for så selge delene. Det var på grunn sine spekulasjoner i valuta at han hadde forbindelse til Jonas Kvalvig.

På bordet mellom dem sto det to glass is-te. Natasja Torres hadde lagt frem de siste avisene, Financial Times, Wall Street Journal, et par norske finansaviser og fagbladet Havbruk.

Kvalvig satte seg.

Meinhoft hadde allerede drøftet essensen i sitt første møte med Kvalvig med sine folk i Berlin, og de hadde gjort sine kalkyler. Det å kjøpe seg opp i oppdrettsnæringen kunne bli lukrativt, men de trengte en eksportør. Kvalvig var mannen.

Deretter hadde de kontaktet etterretningstjensten i Moskva, og iverksatt en overvåking og sporing på Jonas Kvalvig.

Kalin Orloff hadde sine forbindelser.

- Jeg kan tvinge frem et salg hos Duun, sa Kvalvig. Det er bare å øke omløpshastigheten på fisken i anleggene hans, sørge for at han produserer mer og mer laks, og dermed får økende krav om likvide midler.

- Og det vil han ikke klare, fortsatte Kvalvig.

- En grådig liten sjel, sa Meinhoft og siktet til at reell vekst var noe man ikke kunne kjøpe seg til. Et moment det sjeldent ble snakket om var at godt over halvparten av alle fusjoner havarerte. Om det ikke var at direktørene ikke kunne bli enige, var det mellomledelsen som ikke klarte å kvitte seg med gamle loyaliteter. Det

var derfor Meinhoft slaktet selskapene han kjøpte og solgte ut de enkelte komponentene. Det som var av profitt ble realisert med det samme, mens andre måtte leve med risikoen.

Statistisk sett, og med litt hjelp av Kvalvig, var Duun dømt til å mislykkes. Da ville Meinhoft være på plass, klar til å overta.

- En ting om gangen, sa Kvalvig.

Begge visste at for Duun gjaldt det å pynte på regnskapene. De visste at han hadde en egen teft når det gjaldt det å skape verdier på papiret, å skape aktiva som ikke var der.

Hans spesialitet var kunstige overskudd som igjen drev opp verdien på selskapene han kontrollerte.

På papiret var han formuende og alt var velstand. I virkeligheten var alt pill råttent og han var blakk.

Distriktsfondet, som var den største investor, var en ukritisk medeier. Det samme gjaldt banken, som hadde pant i omtrent alt det som var.

Duun kunne egentlig selge seg ut av hele oppdrettsnæringen og sitte tilbake med en pen fortjeneste, men han tenkte ikke slik.

- Jeg har en investor på plass, sa Meinhoft, og siktet til at de ønsket å overta virksomheten til Reidar Duun.

Kvalvig bare nikket.

For ham var det likegyldig hvem som eide anleggene, bare han var sikret løpende leveranser av fisk.

Setene på Leer Jet maskinen var ikke vanlige flyseter, men dype stoler som sto i en gruppe. En liten PC var felt ned i armlenet på hver av dem. Man løftet den opp slik at den gled på plass over setet. Også mobiltelefoner var montert. Det var både sofa og bord og teppene var dype.

- Nesten like elegant som dine? sa Kvalvig spøkefullt og ga dermed til kjenne at han visste at Meinhoft hadde vært involvert i stiftelsen av det luksuriøse «Tzarina Airlines», som hadde spesialisert seg på frakting av afrikanske statsoverhoder rundt om på det Sorte Kontinent.

Meinhoft nikket og smilte anerkjennende.

«Tzarina Airlines» var ett av hans mest lukrative prosjekter, og i finansverden hadde det satt navnet hans på kartet. Flyene ble leid

ut til afrikanske regjeringer, malt opp i de enkelte lands farger og bemannet med folk fra russiske spesialstyrker, som var gått over i det sivile.

Det hadde med sikkerhet å gjøre, noe enhver forsto.

Det Kvalvig ikke kunne vite var at «Tzarina Airlines» var eid av den samme gruppen som nå jaktet på Reidar Duun sine oppdrettsanlegg.

Mens de to mennene snakket taxet flyet til Jonas Kvalvig ut på rullebanen. Om en knapp time ville de lande på Heathrow, og det var en del papirarbeid han kunne få unnagjort på turen.

Kvalvig bodde store deler av året i London, noe som hadde med skatt og bevegelsesfrihet å gjøre.

I Norge var alt gjennomsiktig. I Storbritannia var det enkelt å være anonym. En var bare en av mange. I tillegg, som tidligere kolonimakt, var London blitt et slags fristed for folk med penger. Det var også her en av verdens mektigste børser lå.

Kvalvig koblet opp sin PC. Fra hovedmaskinen i London kunne han samtidig trekke vekslere på et helt nettverk inn i de tidligere koloniene, som også var markeder. Også her forsto Günther Meinhoft og Kvalvig hverandre, men ingen av dem snakket høyt om det. Som et prøveprosjekt hadde Meinhoft fått ta hånd om forvaltningen av en liten del av Kvalvigs formue i utlandet.

For Meinhoft var det påkrevd at han fikk innsikt i omsetning av fisk.

- Hvordan ser kronen ut? spurte Meinhoft.

- Fortsatt svak, men den er i ferd med å styrke seg, svarte Kvalvig.

- Jeg må nok låse kursene på en del av fisken jeg har ute, sa Kvalvig som, helt siden samtalen med Mogens Nærdrup, hadde verket etter å komme i nærheten av en PC. Samtidig plasserte han ordre for salg av tyve millioner Euro tre måneder frem i tid, og å kjøpe dollar for dem. Han regnet med at dollaren ville svekkes, og at han kunne hente inn differansen mellom den prisen han ville betale og kursen han bestilte etter.

- Godt, sa Meinhoft, men mente det ikke. Han hadde akkurat ordnet den samme plassering, bare at han skulle selge dollar og kjøpe Euro. Raskt tenkte han igjennom de prosesser som styrte verdiene på valutaer rundt om i verden, spesielt den norske krone. Også han

hadde større beløp som var avhengig av kursen.

- Hva mener du om kronen? spurte han.

Kvalvig så på ham. Den norske krone var en god og spekulativ valuta.

- Det har alltid vært lett å tjene penger på den norske krone, sukket Kvalvig, og lente seg tilbake i flysetet.

- Det enkleste ville være å stille med rimelige lån til et par kommuner. Om ikke fortjenesten ble stor, var risikoen liten. Det er flere kommuner som slet med gamle og dyre lån. Du kunne innløse et par av dem til en rimeligere rente.

Kvalvig mistenkte Meinhoft for å ha kontakter som ikke var helt stuerene. Han forsto at det gikk en forbindelse inn i Russland, og dette var noe Kvalvig mislikte. Men han innså samtidig at det var lite hjelp i å kutte forretningssamarbeidet av den grunn.

Meinhoft hadde allerede åpnet opp for markedene i flere av de gamle østblokklandene.

De var ikke før kommet i luften enn at Kvalvig fortsatte med sin lille datamaskinen.

- Vil du låne en? spurte han Meinhoft.

Günther Meinhoft smilte. Han visste fullgodt at en hvert tastetrykk han foretok seg på PC'en ville etterlate et spor, og det siste han ønsket var å ha den type informasjon liggende på en av Kvalvigs datamaskiner.

- Jeg kunne heller tenke meg en matbit, sa han.

- Hva med litt hummer? spurte Kvalvig og løftet fagbladet *Havbruk* opp av en sidelomme i setet og rakte det til ham.

- Artig, mumlet Meinhoft idet han tok imot bladet og satte seg til å se på bildene.

Kvalvig, på sin side, hadde forlenget oppdaget at bladet ga et tverrsnitt av det som skjedde innen den norske oppdrettsnæringen og at en del av prognosene stemte godt overens med hans egne oppfatninger av virkeligheten. Det ga også innsyn i hva en del av hovedaktørene holdt på med. Blant annet at Reidar Duun hadde kjøpt seg en ny brønnbåt.

Kvalvig ga tegn til Natasja Torres om å gjøre hummeren klar.

Meinhoft satt og betraktet et godt bilde av torskeyngel da han hørte et rabalder som kom fra pantryet. Det var etterfulgt av et lite

kvinnelig hyl.

Hummeren var kommet løs.

- Hun har nok ikke gjort dette før, smilte Kvalvig og reiste seg for å hjelpe henne.

- Siste gang jeg tar i en levende hummer, tenkte Natasja Torres da den var kommet opp i gryten med kokende vann og lokket lagt på plass. Hun husket at hun hadde sett noen hummere i den lille frysedisken der hun handlet proviant. De lå i hver sin plastpose og hver var på 300 gram, akkurat nok til to. Hun hadde også sett dem i frysedisken der hun handlet. De var fisket og pakket i Canada, var allerede kokt, og klar til servering.

Natasja Torres noterte seg at frosen hummer var et bedre alternativ enn levende, og skulle stå på listen til neste proviantering.

Mens flyet til Kvalvig forlot luftrommet over Jylland og satte kursen utover Nordsjøen, satt representanter for sentralbankene i fire av verdens rikeste land i møte. Det var USA, Storbritannia, Tyskland og Japan, og de var internert i Camp David, totalt avsondret fra resten av verden.

Tyskland var havnet i miskredit etter invasjonen i Irak, og det var så vidt at landet ble invitert til å delta. Problemet for USA var at den andre av de mektige stormaktene i Europa, Frankrike, ikke var til å stole på. Spania, den eneste andre allierte, var ingen pengemakt.

Sammen representerte det britiske pund, den europeiske Euro, Yen og den amerikanske dollar verdens økonomiske maktelite.

Gjennom sine respektive valutaer styrte de verdensøkonomien.

Møtet handlet om penger. Grunnen til at de satt der var at deres respektive sentralbanker var i ferd med å mistet taket på den nasjonale styringen. Det var spesielt svarte økonomier, med fotfeste i narkotika, som hadde vokst seg så sterke at det ga grunn til bekymring. I tillegg var det de store konsentrasjonene av penger i forskjellige fond, som gjorde det spesielt vanskelig å regulere pengemarkedsrenten.

Alle var enige om at noe måtte gjøres, bare at ingen visste helt hva. Det eneste som var sikkert, var at stabiliteten i verdens-økonomien måtte gjenvinnes.

Dette sprang igjen ut av at den vestlige verden var belemret med lav økonomisk vekst.

USA hadde håpet at krigen mot Irak ville tenne en gnist som ville få den amerikanske økonomien til å skyte fart, men virkningen hadde uteblitt.

Dermed var USA tilbake til det å bruke markedsrenten for å regulere økonomien sin, men heller ikke dette ga de helt store utslag.

USA var redd for at de kunne miste sin posisjon som verdensmakt, og dermed miste sin kontroll over store deler av verdensøkonomien.

Ved siste nedskrivning av renten hadde nedgangstidene bare fortsatte.

Alle de fire representantene hadde vært skolert i den klassiske skole, der det var Adam Smiths usynlige hånd som regulerte markedet. Hans logikk var såre enkel. Det var billigere å produsere tomater og appelsiner i Spania enn i Storbritannia, og dermed var det markedet som bestemte hva som skulle produseres hvor.

Det han forfektet var at bare ting ble overlatt til seg selv, ville internasjonal handel justere seg selv, og alt ville finne sin egen balanse.

Økonomen Meynard Keynes derimot ga logikk til at landene kunne satse på offentlige overføringer som en måte å skape sysselsetting på, og skapte dermed en motvekt til Adam Smith sine teorier.

De fleste land hadde derfor utviklet sine egne versjoner av blandingsøkonomier.

Noen land brukte en overvekt av offentlige overføringer for å holde hjulene i gang. Andre sverget til dogmet om fri bevegelse av kapital, arbeidskraft og teknologi.

Det paradoksale var at samtlige hadde høye tollmurer som beskyttet økonomiene deres.

Både USA og Storbritannia brukte opprustningen av forsvaret som en måte å foreta offentlige overføringer på.

Men nå var også denne mekanismen, som en måte å stimulere økonomien på, truet av billig arbeidskraft som tok jobbene til såvel engelskmenn som amerikanere.

Billig arbeidskraft var blitt drivkraften i den nye verdensøkonomien, og det var lite eller ingenting man kunne gjøre for å hindre det.

- Vi kan ikke konkurrere med lønningene i det nye Kina, sa Ronald Gallagher, for på den måte å antyde at Storbritannia fryktet at nedgangstidene ville bli langvarige.

Samtidig var en rekke av de store fondene, både hedge-, aksje- og pensjonsfond blitt så store at de faktisk konkurrerte med penge-reservene til noen av de største sentralbankene.

- De er utenfor nasjonalbankenes kontroll, minnet Gallagher.

- Verden er ikke som den var, sa den tyske representanten, Ribeltoff.

Underforstått viste han til at den finansielle makten som var konsentrert i visse sentra faktisk kunne hindre sentralbankene i å utøve den nødvendige kontroll. Reguleringer, som var nødvendig for å forsvare ett lands økonomi, hadde ikke lenger den samme effekt.

I tillegg var det noe alvorlig med penger som ble styrt av forskjellige karteller og andre kriminelle grupper. Det at de forskjellige landene måtte bruke så store penger på bekjempelse av terror, var også blitt til et problem.

- Vi må kunne samles om å vingeklippe de største finansselskaperne, mafian og visse multinasjonale selskaper, sa den amerikanske representanten Charles Ballard, og fortsatte,

Hvordan det gjøres, blir det vår oppgave å bestemme.

- Det må skje på et uortodokst vis og virker raskt, da den britiske representanten Ronald Gallagher.

- Det handler om beholder initiativet, sa Ballard, for å vise at den amerikanske og britiske regjering var samstemt, noe de hadde vært siden krigen mot Irak.

Nå lå også regningen for krigen på bordet, og den var høy.

- Spørsmålet er om vi ikke må søke sterkere allianser, eller om vi klarer dette alene, sa Yashiko, som var den Japanske representanten. Japan hadde allerede store problemer med økonomien, der flere ledende politikere og finansmenn hadde blandet kortene i en årrekke.

- ... og dere har heller ikke alltid spilt med åpne kort, sa Ballard bryskt, som innerst inne fryktet for en svekkelse av den amerikanske dollar.

- Flere ganger har vi kommet dere til unnsetning, uten at spillereglene er blitt fulgt.

Forsamlingen visste at også det Internasjonale Pengefond, IMF, hadde en anstrengt økonomi, noe som igjen hang sammen med redningsaksjonene i Russland, Syd Amerika og i Asia. De var blitt for mange og beløpene for store.

- La oss heller konsentrere oss om hva som må gjøres, sa Riebeltoff. - Vi kan ikke bare la ting rase utfor. Fallhøyden er for stor.

- Men hva? spurte Yashiko, som siktet til at de større selskapene og den japanske mafiaen allerede hadde så stor økonomisk innflytelse at de kontrollerte store og strategiske deler av den japanske økonomien.

- Siste skrekkscenarie var at den japanske mafia var i ferd med å vinne kontroll over mobiltelefonmarkedet i Japan.

- Fortsatte de å vokse, kunne det utvikles regelrette finanskriger verden over, understreket Gallager.

Storbritannia hadde lange erfaringer i at det britiske pundet ble brukt i spekulasjon. Til tider hadde de måttet gå til devaluering etter devaluering for å forsvare sin valuta.

Nå lå også deres del av regningen for krigen mot Irak på bordet.

- Vi har snakket om å danne en enkel verdensvaluta. Vi vet at det vil virke og vi vet at vi aldri vil oppnå enighet, sa Ballard.

- Det er ikke tema for dette møtet, sa Gallager.

- Å gå inn i markedet som spekulanter, er en del av møtet, sa Ballard.

- Å bli spillere i markedet, sa Gallager.

- Regjeringer og sentralbanker gjør egentlig ikke den slags, konstaterte Riebeltoff.

Ballard smilte.

- Akkurat derfor, repliserte Ballard. - Overraskelsesmomentet ville bli stort og dette kan være den eneste måten å gjenvinne kontroll på. Det ville gi finansfyrstene en smak av deres egen medisin.

- Vi kan sikte inn en valuta, og rasere den.

- Hva med den norske kronen?

- De har aldri vært spekulanter.

- Nei, men de har penger.

- Skal vi bestemme oss for å gjennomføre et stortilt oppkjøp av en eller annen valuta? foreslo Gallager.

- Det er egentlig en oppgave for samtlige av G-8 landene, sa

Riebeltoff.

- Inkludert Russland! understreket Yashiko.

Japan ventet mye av utviklingen i det nye Russland, og så på det som et marked som ville kompensere for nedgangen i det amerikanske og de europeiske markedene.

- De vil holdes orientert, sa Ballard knapt.

Også dette forholdet hadde kjølnet siden krigen i Irak.

- ... og da kommer omtrent det som er av mafia til å vite om det, påpekte Gallagher.

Alle visste at Russland ikke hadde penger, men betraktet seg fortsatt som stormakt.

- De vil bli fornærmet om de holdes utenfor, sa Riebeltoff..

- Vi kan gi en antydning, svarte Gallagher.

Stillheten senket seg over den lille forsamlingen.

Alle ventet på et utspill.

Man måtte velge valutaen som skulle destabiliseres. Det at valutaen stupte ville påvirke børsene verden over, og verdiene ville stupe. Deretter handlet det om å foreta nye skift, slik at man gjenvant balansen.

- Så var det å bestemme hvilken valuta, sa Ballard til slutt.

- Stakkars det landet dette går utover, sa Yashiko.

- Vi kan velge mellom Norge og Sveits? Den ene har jo dette oljefondet sitt og den andre har nok av penger i bankene sine. Det er vel det sted i verden der skadene blir minst.

- Dette kan rasere hele det norske oljefondet.

- Det er prisen.

- De kunne ha meldt seg inn i EU, blitt en del av Euro-samarbeidet og unngått hele problemet, sa Riebeltoff og skulte bort på sin britiske kollega.

Også pundet sto utenfor Eurosamarbeidet.

- Disse landene har hatt det for godt for lenge. Litt fra eller til spiller mindre rolle, sa Gallagher kynisk.

- Bruker Norge oljefondet til å forsvare sin valuta, og taper, kan vi senere oppnå bedre avtaler når det gjelder fisk. De blir også mer føyelig når det gjelder kvoter til andre land, sa Yashiko lett ironisk.

Både han og alle de andre var klar over at uten oljefondet å støtte

seg til, ble det ikke mye tilbake. Japan og Tyskland var blant dem som ønsket seg større fiskerettigheter i norsk sone.

- De har ikke så mange penger, sa Ballard, som dermed innrømmet at det var en reell mulighet for at presset på den norske økonomien kunne fremtvinge flere løsninger, også når det gjaldt utvinningstakten på olje og gass.

Mens representantene for tre av verdens sentralbanker satt i møte, var det langt på natt i Norge. Likevel brant det et lys på fiskeriministerens kontor. Alle var gått hjem, så Guttorm Rambelsrud hadde kontorbygget helt for seg selv. Han hadde hatt jobben i en måned. Nå hadde han tatt mål av seg til å gjøre seg bemerket allerede innen nitti dager var gått, og det så han på som en milepæl for seg selv og for regjeringen. Som nybakt minister hadde han to måneder igjen av sin fredingstid. Etter det ville både pressen og Stortinget granske enhver disposisjon på en annen måte.

Pressen var moden for en skandale.

Han måtte til bunns i pengeoverføringene til Ballestad. Han måtte skaffe seg en oversikt over hva hans forgjengere hadde gjort.

Det han fant var et eneste rot.

Men det var et system i det.

- At jeg vil meg selv så vondt, sa Rambelsrud til seg selv og løftet en ny bunke med papir opp av gulvet og la det midt på skrivebordet.

Det som gjorde oppgaven lettere, var at han så etter noe som knyttet Kvalvig, Duun, Ljosnes og Rigrov til Ballestad. Han jaktet på noe som var verdt en million og grunnen til at de var overført til en bank i et skatteparadis.

Etterhvert fikk Rambelsrud dannet seg et bilde av Ballestad. Mannen hadde det meste i sin hule hånd. Alt var låst i et overordnet system som gjorde det umulig å endre på noe som helst uten at det veltet en rekke kabaler rundt om i fiskeridistriktene. Var det ikke organisasjonene, var det foreningene, høvdingene i næringen og nettverket som var etablert flere generasjoner i forveien.

Det var ikke vanskelig å forestille seg at en million kroner kunne kortslutte en kabal så innfløkt som denne.

Rambelsrud reiste seg. Han gikk ut på forværelset og gikk raskt

igjennom pulten til Mimmi Stokk. Den var helt ryddet. Deretter tok han kortet sitt og begynte på de andre kontorene. Det første var det til byråsjef Targir Riisnes. Også der var skrivebordet ryddet.

Rambelsrud gikk bort i hyllene og begynte å åpne ringpermer.

Så vidt han kunne se, var kopier av alle sakspapirene han hadde mottatt den senere tid på plass. De var arkivert og alt lå på sin rette plass i systemet.

Rambelsrud bladde bakover i tid, og da slo det ham. Det var ikke et fingeravtrykk eller notat på ett eneste ett av dem.

Denne mannen gjør ikke annet enn å stappe papirer i ringpermer og så å sette permene i hyllene.

- Kanskje det ikke var Ballestad som hadde styringen, sa han til seg selv.

Han åpnet den øverste skuffen, og nederst lå det en rapport.

«Struktur og oppdrett» sto det tvers over permene. Den var skrevet av sjefen for Distriktsfondet.

Rambelsrud satte seg bak skrivebordet, ség ned i stolen til sin byråsjef, og begynte å bla. Etterhvert fikk han dannet seg et bilde av maktspillet bak politikken. Det gikk det opp for ham at han ikke bare var uenig med innholdet, men også med hvordan Staten hadde en rolle i det hele.

Noe plaget ham, men han klarte ikke helt å sette fingeren på det.

Deretter lurte han på hvorfor han ikke hadde sett rapporten.

- Stor, større, størst, sa han halvt til seg selv, og kjente at han ble kald nedover ryggen. Ble pengene store nok, var alt mulig. Den eneste løsningen så ut til å være at man fikk store og slagkraftige enheter. Eneste hull var at markedet hadde en lei tendens til å bestemme prisene selv.

Ballestad hadde sett det som sin rolle å sørge for at noen ble store, mens andre mer eller mindre forsvant.

Han hadde også helgardert seg selv.

- Stor, større, best, konkluderte Rambelsrud, og var slett ikke enig i tankegangen.

Bakerst i rapporten, i en del som var stemplet «Hemmelig», var det en liste med navn, som i prinsippet var et Hvem-Hva-Hvor over hvem som skulle få statsstøtte, lempelige lån og tilskudd.

Øverst på listen sto Reidar Duun, og han var medlem av styret i

Distriktsfondet.

Nestemann på listen var Kalle Ringrov, formannen i Havbrukslaget.

Også han satt i styret.

Anbefalingen var gjort av ordfører Arthur Ljosnes i Ytrevik.

- Hvem i helvete er denne Arthur Ljosnes? mumlet Rambelsrud for seg selv.

Rapporten så også ut som den eneste som var blitt brukt til noe. Det var kråketegn i marginen og skriften tilhørte Øyvind Riisnes.

Også Riisnes hadde en styreplass i Distriktsfondet.

Rambelsrud fattet mistanke om at disse menneskene bevilget lån og støtte til seg selv, og at det var derfor de ivret slik etter å holde alt under lås og slå, omgitt av et slør av hemmelighets-kremmeri. Han så også at det var et mønster i det å kjøpe seg opp i andres anlegg.

Det eneste navn som ikke sto på noen liste, var det til Jonas Kvalvig. Mest påfallende var at han var den eneste som ikke mottok ett øre i statsstøtte. Han var likevel den desidert største eksportøren. Det viste seg å være alvorlige mengder med fisk som fant veien inn i systemet han kontrollerte.

Det var en egen mappe på Kvalvig, og han oppdaget at mannen ikke eide et noe som helst. Omsetningen var, totalt sett, formidabel, men han tjente nesten ikke penger.

- Betaler den mannen egentlig skatt? sto det med rødt i marginen.

Nå var Rambelsrud også kommet til et punkt der han satte et stort spørsmålsteget ved pengeoverføringene til Ballestad.

En mann som Ballestad opprettet ikke kontoer i skatteparadiser som de Nederlandske Antiller. Det var ikke behov for det. Han utøvde sin kontroll direkte, og ingen våget å motsi ham. Å få overført rentene fra pengeplasseringene rett inn på egen lønnskonto ville være det rene idioti.

Eivind Ballestad var alt annet enn idiot.

- Han var et maktmenneske?

- Ja.

- Var han dum?

- Nei.

Noe var ikke som det burde være, konkluderte Guttorm Ram-

belsrud.

Fra sin PC ombord i flyet kunne Jonas Kvalvig følge med på fiskeprisene fra de forskjellige auksjonene rundt om i verden, enten det var fra Tokyo, Sidney, Billingsgate og Rungis. I tillegg var fiskeprisene indeksert opp mot de viktigste råvareprisene, deriblant olje.

Markedene var urolige, men det hadde de vært lenge. Børsen i Tokyo var fortsatt på vei ned, om enn bare noen prosentpoeng. Dow Jones-indeksen hadde vunnet noe poeng og New York børsen var i bevegelse oppover.

- Tokyo kommer til å bedre seg, sa Kvalvig.

- Hva akter du å gjøre? spurte Meinhof.

- Plasser en ordre for salg av dollar for så å føre dem over i Yen, sa han.

- Hva med Sør-Korea?

- For tidlig, sa Kvalvig. Han solgte både makrell og laks i denne del av verden, og han hadde en viss føling med dynamikken i økonomien. For ham var prisene på fisk som et slags barometer, og han visste å dra nytte av det.

Etter at ordren var plassert, hentet Kvalvig inn sine e-post. Etter å ha skimmet igjennom dem sendte han de nødvendige beskjeder til selgerne sine i Ytrevik. Blant beskjedene var at han hadde kjøpt et større parti laks hos Duun - på rot. Samtidig sendte Kvalvig forespørselen videre til sine tradere i London, som hadde med de mer utradisjonelle markedene å gjøre.

Like raskt mottok Kvalvig svar:

«Flyktningerådet kjøper kriseproviant for Irak og Sudan og det forventes bestillinger på større partier til Afghanistan og Iran. Prisen er USD 1,- pr. enhet.»

Dermed hadde Kvalvig en kjøper for laksen han nettopp hadde kjøpt av Reidar Duun.

«Få de pakket og bruk fabrikkene i Polen,» skrev Kvalvig tilbake, og med ett visste han at han var kvitt to tusen tonn laks og at han nettopp hadde tjent 100 millioner kroner, og det før fisken i det heletatt var sendt.

Laksen til Duun ville bli blandet med makrell, malt opp, tilsatt soya, mel og de vanligste formene for grakse. Deretter ville den

bli tilsatt noen antiharskningsstoffer. Til slutt ville den proteinrike grauten bli pakket i militærgrønne hermetikkbokser.

Enten det var UNICEF, Røde Kors eller Kirkens Nødhjelp på kartongene de ble pallet i, var en smal sak.

«Kan du plassere ytterligere tusen tonn?» skrev han.

«Kverne, blande og selg det som kattemat.» For Kvalvig hadde faste avtaler med en av verdens største produsenter av kattemat.

Rent papirmessig, ble ca. tyve prosent av fisken vraket, og på den måten falt de ut av regnskapene.

«Sett opp en kalkyle som gir 20 minst prosent i fortjeneste. Levering om tre uker.» skrev han tilbake.

«Hvilket firma skal vi bruke?»

«Bruk Ostok Ltd., registrert i Storbritannia. Den har en filial i Gedansk, skrev Kvalvig.

«Gjort» ble det skrevet tilbake.

Elektronisk pengestyring var det Kvalvig likte best. Allerede nå var en serie elektroniske fakturaer på vei rundt om til de forskjellige kontorene som skulle håndtere fisken til Duun. Posteringer og motposteringer ble tatt umiddelbart, og faktisk var fisken betalt og alle kontoer oppgjort innen den forlot Norge. Mesteparten av fortjeneten hadde havnet i et av hans selskaper i London. Det som gikk til Norge var akkurat nok til å dekke driftskostnadene, og var pent satt inn på en konto i banken i Ytrevik.

I praksis var Jonas Kvalvig mer av en investor enn fiskehandler. Salg av fisk var alvorlig nok i seg selv, men her var det skjelent at Kvalvig tapt penger, spesielt på laks. Det kunne oppstå plutselige skift i markedet, fall i valutakurser, men han var alltid leveringsdyktig. Mesteparten ble solgt som faste leveranser, til fastsatt pris, mens resten gikk i spottmarkedet. De som hadde ekspertisen var en liten gruppe tradere. De fulgte med i markedet, hadde løpende oppfølging på prisene, og ringte rundt til oppdrettere, salgslag og fiskere for å hente inn de prisene som ga salg.

Han levde av marginene, akkurat som en valutamegler.

Det var noe primitivt over det å sitte med telefon, e-post og faks, og ringe rundt til kjøpere verden over. Tilsagnet ble gitt der og da, og det var de som kunne levere billigst som overlevde.

Den kvelden, etter å ha sjekket inn på hotellet og konferert med sine oppdragsgivere i Berlin, sto Günther Meinhoft midt på gulvet i den store suiten og betraktet utsikten over London. Det store panoramavinduet gikk helt i gulvet og millionbyen lå foran ham som et stjerneklart univers. Suiten var blant de største. Det var to værelser til, et møterom og et digert soverom. Teppene var dype og møblene var helt i stil med resten. I den ene enden var det en bar, fylt med de fineste merkene.

Han hadde informert om sitt møte med Kvalvig og antydte at man kunne komme til inngrep med imperiet hans. Det mest interessante var hvordan Kvalvig hadde utviklet et system som håndterte penger, kunne flytte dem rundt om i verden og faktisk leve som valutaspekulant.

De, på sin side, hadde spurt om han eide oppdrettsanlegg eller fiskebåter, og her måtte Meinhoft svare nei.

Det Kvalvig levde av, var å selge fisk, og han tjente bra på valutakurser.

Nå, da han hadde meldt fra, følte Meinhoft seg alene. Om utsikten var bra og standarden var upåklagelig, følte han seg fortsatt alene. Akkurat da banket det på døren.

Meinhoft gikk bort og åpnet. Utenfor sto Natasja Torres.

Kapittel 10

Meinhofts oppdrag for russerne var hemmelig. Han følte derfor et intenst behov for å snakke med en eller annen, og på ham virket ikke Natasja Torres oppvakt nok til at hun fattet et eneste ord av det han fortalte.

Günther Meinhoft var en utadvendt person, og var ikke en mennesketype som hadde trening i det å være forsiktig. Han likte å dele sine tanker, drømmer og innskytelser med andre, og da spesielt med kvinner. Natasja Torres hadde en sterk tiltrekningskraft på ham. Dessuten viste hun seg å være en god lytter.

Da Meinhoft hadde for vane å snakke i ufullstendige setninger, regnet han også med at hun ikke forsto de forretningsmessige detaljene i han sa. Selvskryt ga ham en indre tilfredstilte.

Natasja Torres satte seg tett inn til ham. Av og til reiste hun seg for å fylle på glassene. Da krysset hun rommet med lange, glidene skritt, bort til baren.

Suiten var stor, og det var nok av gulvplass å bevege seg på. Baren i den andre enden av rommet var kledd med et batteri med flasker, alle miniatyrer. Der sto det både whisky, cognac, champagne, likør og blandevann som soldater på geledd. Det var til og med en automatisk isbittemaskin montert inn i veggen.

Hun snudde seg.

- Hva vil De ha? spurte hun.

Det var en egen selvsikkerhet over henne. Han leste kroppspråket som at det var en villskap som fulgte med i hver bevegelse, og det fascinerte ham.

- En cognac til, svarte Meinhoft og satte seg godt til rette i den dype sofaen.

Neste gang hun satte seg, ville han ha sørget for at han lå delvis på skrå. Dermed ville også hun måtte legge seg slik at hun lente seg inntil ham dersom hun skulle ha kroppskontakt. Det ville også bli lettere å få armen rundt henne.

- Slu er du Günther Meinhoft, tenkte han fornøyd.

Natasja Torres snudde seg mot baren igjen, fant frem to nye cognacglass og to småflasker med Remy Martin.

Hun hvilte på den ene foten, slik at kroppen hennes ble mer utfordrende.

Meinhoft studerte henne bakfra. Bevegelsene var grasiøse. Skyggene som bredte seg fra hoftene og lårene var i alle nyanser av grått. Skyggen de kastet gikk fra grått til gråsvart.

Hun snudde seg igjen, og kom mot ham. Nå var det skyggene under brystene som fascinerte han. Han betraktet måten de fremhevet det smale livet, og hvordan de beholdt holdt sin form på tross av at hun gikk i en vuggende gange. Hvert skritt snakket til ham. Det var noe med måten hun plantet hælen i gulvet på.

Aldri tidligere hadde Meinhoft sett slike bevegelser hos noen kvinne.

Nå gjorde han det, og det pirret ham.

Da hun var fremme sto hun på den andre siden av det lave sofa-bordet. Hun sto, høyreist, rett over ham. Han løftet på hodet. Hun bøyde seg lett frem, ga ham det ene glasset og satte det andre fra seg på det lave sofabordet.

Forventningen hans steg.

Så, nesten uten å miste en takt, gikk hun rundt bordet og satte seg ved siden av ham igjen.

- Nå, Günther? sa hun og var plutselig dus med ham.

- Kjekt å ha deg her, sa Meinhoft og hevet glasset samtidig som han klappet henne lett på låret.

Hun løftet sitt i takt med hans og så ham rett inn i øynene. Like flytende vippet hun det ene benet over det andre slik at skjørtet krøp oppover låret. Hun lente seg forsiktig til siden, på skrå, og det var så vidt hun berørte ham.

- Kjekt å være her, sa hun.

Nå følte Meinhof en sterk trang til å si noe, men han visste ikke hva. Hun, på sin side, bare satt der og så på ham med dype øyne.

Meinhof følte seg plutselig som jegeren som så på henne som et bytte.

Meinhof var en enkel mann. Det eneste han visste noe om, var penger. Han viste hvor de kom fra, hvordan de ynglet og hvordan de kunne omplasseres.

Det var også det eneste han evnet å snakke om.

Derfor begynte han å fortelle om penger

Han fortalte også om pengene han forvaltet.

Det var store summer.

Natasja Torres lyttet tilsynelatende henført.

Meinhof fortalte villig om Jonas Kvalvig og hvordan de hadde planlagt å kjøpe en rekke oppdrettsanlegg, at de skulle på børs. Han fortalte også om sine oppdragsgivere.

- Det handler om kontroll, sa han.

Han fortalte ikke bare om kontroll, men om fisk og hvordan de var tenkt å bruke den til å hvitvaske penger. At han skulle skaffe fisken og at Kvalvig hadde nettverket; og om hvordan han var tenkt å spille Kvalvig utover sidelinjene.

Natasja Torres hentet en ny cognac til ham.

Da hun kom tilbake krøp hun tettere inntil ham, lyttet og nikket.

Av og til forsøkte hun å si noe, men Meinhof var ikke interessert. Han var for opptatt med å fortelle.

Han var redd for at det magiske øyeblikket ville ta slutt.

- Han misunner deg, sa Natasja Torres plutselig.

Günther Meinhof stoppet midt i en setning.

Natasja Torres visste allerede om Jonas Kvalvig og om samarbeidet med Meinhof. Hun visste alt om hvordan Kvalvig brukte pengene til Dunn for å spekulere i valuta, og at hun visste at han ikke hadde noen egentlig kontroll over markedet.

Hele formuen til Jonas Kvalvig lå i rene penger, som igjen var i bevegelse, fra en valuta til en annen. Noe var bundet opp i spekulative verdipapirer, og han var sårbar.

En liten brå bevegelse i et marked han ikke kontrollerte kunne bli fatalt.

Begynte noe å rase, ville det gå fort.

Han brukte andres penger, og levde av marginene.

- Dere er så flinke, sa Natasja Torres.

Günther Meinhoft trakk etter pusten.

Hun visste også at når det gjaldt fisk, sto Kvalvig i løpende kontakt sine tradere i Ytrevik.

Hun nevnte det i en bisetning.

Det at kvinner forsto seg på business syntes Meinhoft var enestående. Det at hun var personlig sekretær til en mann som kunne drive en milliardforretning fra en forblåst liten utposten som Ytrevik, var enda mere enestående.

Meinhoft hadde stor sans en mann som hadde en slik føling med markedet, og sa det.

- Det er spenningen, sa Natasja Torres.

Prisene på fisk kunne endre seg fra time til time og minutt til minutt. Hele tiden gjaldt det å være på hugget. Var en ikke det, var det noen andre som så sitt snitt til å ta salget.

- Dette vil jeg være en del av! tenkte han.

Meinhoft hadde sine oppdragsgivere, og han hadde deres penger.

Mens meglere flest fulgte med på de store børsene, forholdt Kvalvig seg til prisene på fisk. Han brukte de som indikator på svingningene i pengemarkedet. Han hadde oppdaget at fisk var en mer følsom indikator, og varslet endringer fortere. Noen av de store spekulantene brukte kaffe og olje, mens andre brukte prisen på soya, hvete eller gull.

Kvalvig brukte ikke bare prisene på fisk, for de mer langsiktige trendene, forholdt seg også til prisene på olje fra Nordsjøen. Gikk prisen ned, steg den norske renten. Gikk prisen opp, falt renten. Så enkelt var det.

I Norge nærmet klokken seg halv tre om morgenen. Guttorm Rambeisrud klarte ikke å skape avstand til rapporten og kontoutskriften han hadde fått. De lå nedlåst i den øverste skuffen på skrivebordet, og han både åpnet og lukket skuffen flere ganger.

- Var Ballestad korrupt? var tanken han måtte ha svart på.

Han var blitt utrygg på hvordan han skulle forholde seg.

- Ble kontoutskriftene til Ballestad kjent i pressen, ville det bli skandale. Det at han hadde holdt det for seg selv, kunne knuse karrieren hans. Gikk han ut og fortalte om kontoutskriftene, fikk han et problem med lojaliteten.

- Ingen ville være i nærheten når det skjedde, konkluderte Rambelsrud.

Han hadde henvendt seg til statsministeren, men han hadde nektet å snakke om det.

Derfor, med natten til hjelp, hadde han brukt tid til å gå igjennom rapport etter rapport i håp om å finne noe håndfast.

Han fant det ikke.

Nå hadde han problemer med å holde øynene åpne. Han hadde sluttet å lese rapporter og innstillinger og hadde gått over til å bruke PC'en sin. Han lastet inn den ene tallrekken etter den andre. Spesielt bevilgningene fra Distriktsfondet og forsøkte å spore pengene for på den måten å sette et ansikt på investeringene.

- Dette kommer til å ta år, sukket han oppgitt etter noen timer.

Han innså at han ikke ville klare å komme til bunns i det, men fikk i det minste avtegnet et mønster.

Det var ikke noe ulovlig i det, men Rambelsrud fant at tallene viste hvordan penger ble overført fra en oppdretter til en annen, og at de bare forsvant i et dragsug.

Han likte ikke alt hva han så.

- Se det! sa han idet han sjekket overføringene til Reidar Duun i forbindelse med at han hadde overtatt anleggene til Grotvik og Nergård. Begge hadde fått avslag på sine søknader om refinansiering, og begge var blitt kjøpt av Duun og Ljosnes.

Rambelsrud innså også at den eneste som ikke tjente penger var Distriktsfondet.

- Rene veldedigheten, sa han til seg selv og regnet videre.

Tallrekkene i regnearket gjaldt ikke bare for oppdrett, men også for overføringer til fiskebåter og foredlinganlegg. Båtene var skrevet ned i null, men verdiene lå der fortsatt.

Det samme gjaldt for foredlingsanlegg og oppdrettsanlegg. Bare konsesjonene alene var verdt sine millioner av kroner.

Dette hadde lite med forrentning å gjøre, innså Rambelsrud, og fant at man hadde bygget opp en slags fiskeadel. Hver satt på

ufattelige verdier, og det var Distriktsfondet som betalte regningen. Ved hver sammenslåing ble verdiene skrevet opp og Distriktsfondet tilførte ny egenkapital.

- For et makkverk, sa han høyt.

Han arbeidet videre, satte opp tallrekke etter tallrekke. Det sved i øynene hans og kopp etter kopp med kaffe ble satt på skrivebordet.

Han verket etter å ta seg en røyk.

Konklusjonen var at flere hundre millioner kroner var blitt investert.

Ingenting var gått til Ballestad direkte, og det var et godt tegn.

Meinhoft lå på sofaen og Natasja Torres masserte ham på ryggen. Han kjente hvordan muskel etter muskel mistet det lille den hadde igjen av spenst.

Meinhoft var trygg på at Natasja Torres ikke lyttet så nøye, da mesteparten av samtalen fra hans side kom som grynt og stønn, hver gang hun presset fingrene ned i den ene muskelen etter den andre.

Men hjernen arbeidet på overtid.

Han klarte å dykke ned i seg selv, hente frem tanker, visjoner og drømmer som lå begravd dypt i hans indre, og å bringe dem til overflaten.

- Jeg disponerer en annen type penger; men jeg har ikke friheten til å være med på slike risikofylte operasjoner som Kvalvig, sa han.

Meinhoft kjente at spenningen steg. Han hadde aldri våget å fortelle noen om sine operasjoner på si, men Natasja Torres var en kvinne han kunne stole på. Han hadde avtalt med Kvalvig at de skulle legge en strategi, og å kjøpe oppdrettsanlegg. De skulle på børs og Kvalvig skulle få kontroll.

Uansett hvor mange oppdrettsanlegg russerne kjøpte, trengte han fremdeles en som kunne selge fisken for seg.

Inne i seg bar han på en drøm. Han ønsket å ikke bare å kjøpe seg godt opp i den norske oppdrettsnæring, han ønsket full kontroll.

- Jeg kan bli blant verdens største fiskehandlere, gryntet han.

Gammel og råttent fisk kunne lett avskrives som tap, og det var den største blant verdiene. I tillegg kunne fisken bli syk, dø og frembringe store tap som igjen kunne avskrives.

For sine russiske oppdragsgivere var fisk et ypperlig sted å hvitvaske penger.

Men, tenkte han, dersom han kjøpte fisken på rot, ville de samme mekanismene virke.

Deretter kunne han selge fingerte tap til russerne og innkassere rene penger. Bare de fikk rene penger i retur, ville de ikke merke noe som helst.

Kvalvig hadde bare egne midler, og kunne bli et lett bytte for en med kapital.

- Får han det til, kommer han til å dominere totalt i markedet, og dermed blir han sårbar, mumlet Meinhoft.

Han skulle også gjøre Reidar Duun til en av de rikeste oppdretterne i Norge.

- Det kan like godt bli deg, hvisket Natasja Torres ham inn i øret.

- Tenk på alle pengene.

Brennevinet hadde arbeidet lenge og Günther Meinhoft hadde fått sine vyer om storhet. Eneste hake var at hans russiske oppdragsgivere ikke måtte få snusen i det.

- Han kunne til og med få Natasja Torres på kjøpet, tenkte han.

Natasja Torres masserte ham oppover ryggraden og knadde han i nakkeroten. Hodet svirret men han tenkte klinkende klart.

- Hva mer kunne en mann ønske seg, tenkte han høyt.

Han visste ikke hvor det kom fra, men han hadde funnet løsningen på problemet.

Han skulle klare å løsrive seg.

Var det noe han ikke trengte, så var det at en bølge som Orloff dikterte hans hverdag.

Tidlig neste morgen, før noen andre hadde stått opp, forlot Natasja Torres suiten til Günther Meinhoft. Mannen som lå utmattet tilbake i sofaen i en os av alkohol og gammel sigar. Men i bakhodet til Meinhoft arbeidet nye og friske tanker.

Han tenkte på hvor heldig han var.

Günther Meinhoft hadde bestemt seg for å bruke pengene han disponerte for Jonas Kvalvig til å iverksette oppkjøp. Ikke av anlegg, men av fisk, og han skulle kjøpe den på rot.

Dermed, når fisken ble stor, var det han som skulle føre den ut i markedet. I tillegg holdt Fasmer på med å samle opplysninger, å forberede oppkjøp på vegne av russerne.

Nøkkelen lå i at når russerne overtok, eide de anleggene, men ikke fisken.

Den enkleste måten å gjøre det på, var for Meinhof to å starte et helt nytt selskap, der Kvalvig sto som eier mens Meinhof hadde alle fullmaktene. Deretter gjaldt det å lokke med børnotering, kjøpe seg opp med andeler, og så å vinne kontroll. Også her var oppskriften enkel. Det var bare å utvide aksjekapitalen, og å gjøre det fortløpende. Dermed ble andelen til den enkelte stadig mindre, mens hans andeler vokste.

Når han eide fisken, var det han som kunne diktere betingelsene, og Kvalvig ville bli nødt til å kjøpe den - av seg selv.

Klokken fem minutter over ni ringte Guttorm Rambelsrud til sjefen for Distriktsfondet:

- God morgen, svarte en kvikk stemme i den andre enden.

- Hei, dette er fiskeriminister Guttorm Rambelsrud, sa Rambelsrud.

Han formelig kjente hvordan humøret i den andre enden av telefonrøret sank.

- Jeg vil ha et møte, fortsatte han.

- Jeg regnet med at du ville ringe før eller siden. Hvor mange millioner gjelder det denne gang? spurte han.

- Ingen, svarte Rambelsrud.

Han merket usikkerheten i stemmen i den andre enden.

- ... du ringer ikke for å få penger?

- Vi skal heller selge oss ut av hele oppdrettsnæringen.

Sjefen for Distriktsfondet trakk etter pusten.

- Du vil hva-for-noe?

- Selge oss ut av alt som heter oppdrett.

- Vet byråsjef Riisnes om dette?

- Det er ikke han som er fiskeriminister.

- Hvordan har du tenkt å gjøre det? spurte mannen spakt.

Rambelsrud kjente likevel hvordan aggresjonen i den andre enden av telefonrøret vokste.

- La noen andre kjøpe statens andeler, få det hele på børs.
- Det ble stille.
- Hva skulle det være godt for?
  - Økt konkurranse.
  - Hva med arbeidsplassene?
  - Staten er ikke den som skal eie en skog av andeler i oppdrettsanlegg, fortsatte Rambelsrud.

Da sjefen for Distriktsfondet endelig gjenfant stemmen, var han rask til å skape avstand. Han måtte tenke.

- Jeg skal i et møte, og er allerede sent ute, sa han plutselig.
- En dag og et klokkeslett! sa Rambelsrud.
- Jeg må sjekke kalenderen, men har ikke tid akkurat nå.
- Vi trenger også å skaffe til veie en kjøper, eller flere kjøpere.
- Mener du kapitalister.
- Det må være noen som har penger, sa Rambelsrud forsiktig.
- Kan vi ta dette senere!

Så ble det ytterst stille i den andre enden av telefonen.

- Greit, sa Rambelsrud.

Rambelsrud hadde ikke før lagt på røret enn at sjefen for Distriktsfondet løftet av telefonen. Han startet med en telefon til byråsjef Riisnes. Deretter fortsatte han med telefoner til de forskjellige ordførerne i distriktene. Den første han traff var ordfører Ljosnes i Ytrevik.

- Vi har et problem, innledet han.

Kapittel 11

En uke var gått. For Guttorm Rambelsrud hadde nettene nærmest gått i ett med dagene. Han var trett, oppgitt og lei. På dagtid var det møter og konferanser. Så var det tilbake til kontoret og en ny økt med papir og rapporter. Han følte han måtte treffe folk, nesten et hvem som helst, bare det ikke var en byråkrat. Irritert skjøv han den siste papirbunken til side og forlot kontoret.

Så man bort fra et par konsesjoner som var tildelt familien til Ballestad, og noen forskrifter som var endret, fant ikke Rambelsrud en eneste mislighet der hans forgjenger hadde utnyttet sin stilling, og det plaget ham. Var mannen dum nok til å overføre rentene fra den hemmelige kontoen til Norge, burde han ha vist større uforsiktighet ellers.

Så var det måten Ballestad hadde forsøkt å posisjonere seg når det gjaldt notering på Oslo børse. Her konkluderte Rambelsrud med at det måtte være noen utenfor systemet som var ansvarlig for pengeoverføringene til den oversjøiske kontoen, og det uten at Ballestad visste om det.

Rambelsrud hadde allerede forstått at byråkratiet levde sitt eget liv. Det ga den informasjon det til enhver tid følte den politiske ledelse trengte og så, for å være på den sikre siden, lot de dem drukne i papir.

Rambelsrud fant at Ringrov og Duun hadde fått hver sine tre konsesjoner, og at Kvalvig ikke en gang hadde søkt. Både Duun og Ringrov holdt på å finansiere seg opp, ved å overta andeler i andre anlegg, og det var ikke noe galt i det.

Han innså også at på grunn av en uhemmet vekst, var både Duun og Ringrov på konkursens rand, da aksjekapitalen var blitt skrevet opp til et nivå som lå langt over hva det var dekning for.

At Distriktsfondet hadde skutt inn kapital, så han på som et elendig stykke håndverk når det gjaldt penger.

Navnet Fasmer dukket til tider opp, og det samme gjorde Klinenberg, uten at de hadde mottatt et øre av Distriktsfondet. Når det gjaldt kontoene i de Nederlandske Atiler, oppdaget han at pengene var blitt innbetalt i fire like store beløp, på en og samme dag.

Det var en sammenheng, men Rambelsrud klarte ikke å sette fingeren på det.

For Ballestad, var eneste trøst var at pressen ikke hadde fått tak i det.

Nå trengte Rambelsrud frisk luft.

Det var en mild kveld, og sommeren var på hell. Han gikk ut på fortauet i Gubbegata, gikk nedover til hjørnet og dreide av til høyre. Der satte kursen mot en liten nattåpen kafé nede mot jernbanestasjonen.

Tanken på pengene ville ikke slippe taket. Hvorfor hadde noen interesse av å sverte Ballestad?

Rambelsrud gikk helt inn i kafeen og satte seg med ryggen mot veggen. Han var den eneste kunden, og følte seg vel med det. Så, akkurat da han fikk bestilt, gikk døren opp og en mørkhåret kvinne kom inn. Hun så seg omkring i det tomme lokalet og så satte hun kurs mot den tomme stolen rett overfor Rambelsrud.

Rambelsrud betraktet henne. Hun var kledd i en grå, tettsittende drakt. Det var noe effektivt over måten hun gikk på. De høyhælte skoene nærmest boret seg ned i gulvet for hver skritt. Hoftene vugget i takt og bevegelsen forplantet seg opp til brystene hennes. Hun hadde også festet blikket, rett inn i hans.

- Er den ledig? spurte hun og pekte på stolen.

Rambelsrud var verken i humør til å snakke med noen eller å være høflig, så han strakte ut armen og tegnet en halvsirkel ut i lokalet.

Hun fulgte armbevegelsen og festet blikket på hans.

- Det er vanskelig å sitte alene, sa hun, og gjorde tegn til å gå.

Rambelsrud så seg om i det tomme lokalet og forsto henne så godt.

- Nei, vær så snill og sitt, sa Rambelsrud og kjente hvordan anspenheten han hadde opparbeidet i løpet av dagen tødde opp.

- Takk, sa hun.

- Kaffe? spurte han.

- Jeg kan betale, svarte hun og det var tydelig at hun ikke ønsket å være innpåtrengende.

- Du er min gjest, svarte han. - Og når vi først sitter her, så heter jeg Guttorm.

- Jeg heter Natasja, svarte hun, og da oppdaget Rambelsrud at hun hadde et snev av en tysk aksent.

- Tysk?

- Hvordan kunne du vite det? Et smil lyste opp hele ansiktet hennes.

Rambelsrud reagerte på gløden hun utstrålte. Det var noe selvsikkert ved henne. Alt lå i øynene, og hun stirret blankt inn i hans. Han var avvæpnet. Det var en verden der ute, og han følte at hun holdt den i sin hule hånd.

Han var betatt.

- Tok en råsjanse, svarte han og følte at han hadde avkledd henne en hemmelighet. - Hva gjør du forresten i Norge?

- Jeg arbeider med fisk, svarte hun. - Jeg jobber for et stort norsk firma som eksporterer laks til alle verdens hjørne.

- Artig! sa Guttorm Rambelsrud og la omtrent det han hadde av sjarm bak uttrykket.

- Ja, sa Natasja Torres. - Han heter Jonas Kvalvig.

Rambelsrud ble rykket ut av en verden og plantet godt ned i en annen. Alt som het eksotiske forestillinger om en verden utenfor hans egen, ble borte.

- Hva mener du så om oss nordmenn? spurte han for liksom å ta seg inn igjen.

- Alvor?

- Ja, på alvor!

- De er som den norske reke. Spør du den hva den er, svarer den at den er hummer.

- Ikke pent sagt, sa Rambelsrud.

- Jeg er veldig glad i reker som tror de er hummer, det gir en spesiell spenst til hverdagen, svarte hun og smilte lunt.

- Mener du at sjefen din, Kvalvig, er en slik reke?

- Nei, han er hummer hele tiden.

Nå var omtrent det Guttorm Rambelsrud hadde av vern borte. Innerst inne visste han at han burde vise større varsomhet. Samtidig var han blitt mer og mer betatt av den unge damen som satt rett over ham.

- Hva gjør du? spurte hun.

- Jeg jobber på et kontor, svarte han og fikk det til å høre så uinteressant ut som mulig, og forsøkte å skifte tema.

- Hva slags kontor?

Rambelsrud tenkte seg om:

- Jeg lager regler og forskrifter, sa han og følte seg brydd. Han kjente det på seg at dette var en kvinne som ikke ville slutte å spørre og grave før hun hadde fått vite det hun ville.

- ... en advokat altså?

- Nei, sa han - Jeg er fiskeriminister.

Meinhoft satt med en utskrift av indeksene fra de viktigste børsene foran seg. Han forsto absolutt ingenting. Den ene aksjen etter den andre raste utfor, uten noen forklarlig grunn. Det var heller ikke småbeløp det var snakk om.

Natasja Torres hadde vært en liten velsignelse. Hun hadde ordnet med at han fikk kjøpt for en formue i laks, på rot, i anleggene til Reidar Duun, og hans navn ble holdt helt utenfor. Dermed var det heller ingenting som kunne knytte ham til det at han hadde gått sine russiske eiere bak ryggen.

Han hadde likevel et problem med resten av investeringene, og nå var det russernes penger som sto på still.

- Mine selskaper! hylte han.

Han satt med hodet i hendene, bøyde over tastaturet på sin bærbare PC, og fortvilte; men det var ingen som hørte ham.

Sannheten var at verdien på selskapene han hadde kjøpt for å stykke opp og selge ut i mindre enheter, hadde stupt med over seksti prosent.

Dette var verre enn krisen som hadde rammet IT-bransjen.

Han fant heller ikke kjøpere for de selskapene som var verdt noe.

Noen, ett eller annet sted i verden, solgte aksjer og verdipapirer i stor stil.

Det var det eneste han var sikker på.

Dette var et typisk trekk fra en av de store hedgefondene, men han tvilte på det. Til det var bevegelsene for store og kom for brått på. Han hadde sett noe lignende i forbindelse med starten på den økonomiske krisen i Den fjerne Østen, som én mann, George Soros i Quantum Fund, hadde satt i gang. Men han var ikke sikker.

Sannheten var at en av de store Japanske bankene hadde gått overende, og at man forsøkte å holde et lokk på det. Den japanske sentralbanken hadde grepet inn, men etter et direktiv fra regjeringen hadde de trukket seg igjen.

Andre banker og finansinstitusjoner måtte plutselig bistå med økonomisk støtte for å hindre at de ble dratt med i dragsuget. De var nødt til å overta det som var av aktiva, både eiendeler og ansvar, til priser som var høyere enn markedsprisen. Samtidig, for å holde sin egen likviditet på plass, solgte de ut det som var av eiendommer og selskaper til dumping pris, og det slo bunnen ut av store deler av finansmarkedet.

Günther Meinhoft hadde også fått en rekke henvendelser om å overta en rekke større forretninger, eiendommer og fiskebåter, der han hadde hatt følere ute. Nå klarte han ikke å gjøre noe hverken fra eller til. Til det var situasjonen blitt for uoversiktlig og komplisert. Dessuten var han knapt nok likvid, og tapte penger så det suste.

Han ringte Kvalvig.

- Hva er det som skjer, Jonas?

- Jeg vet ikke, svarte Kvalvig, som også fulgte med i krisen som utspant seg på børsene rundt om i verden. Han hadde også en berettiget mistanke om at alle lånene til den japanske banken var i ferd med å bli inndratt, for å skaffe likviditet til andre banker og kreditorer.

- Hvordan går det med pengene du plasserte for meg? spurte han.

- De er sikret, sa Meinhoft. - De er plassert i fisk.

- I fisk!?

- Ja, jeg har kjøpt flere tusen tonn laks, på rot. De går i merdene til Reidar Duun.

Kvalvig kjente at det rant kaldt nedover ryggen.

- Du har hva?

- Kjøpt fisk ...!

- Det hadde du ikke autorisasjon for.

- Slike ting som dette kommer alltid plutselig, uten forvarsel, sa Meinhoft og forsøkte å skifte tema.

- Fisk er ingen investering! ropte Kvalvig inn i telefonrøret.

- Jeg har plassert pengene, og det er dette vi skal leve av! hylte Meinhoft inn i telefonen.

Han hadde nå ikke bare et problem med sine russiske oppdragsgivere, men også med Kvalvig, mannen som skulle bane hans vei til rikdom.

- Jeg vil ha pengene tilbakeført, og det øyeblikkelig, sa Kvalvig bestemt.

- Umulig, sa Meinhoft. - Jeg må vite hva som skjer.

Det han visste var at dersom ikke situasjonen rettet seg igjen, ville det bety hans hode på et fat, og det mer bokstavelig enn han likte å tenke på.

- Hvor alvorlig er det for deg? spurte Kvalvig for å finte ut hvilke sjanser hadde til å få pengene tilbake.

- Hardt nok til at jeg skal ut av alt som heter fisk, sa Meinhoft.

- Hva med oppdrettsanleggene?

- Jeg er i ferd med å selge dem!

- Det var du som ville ha dem!

- Finner mine oppdragsgivere at bunnen har ramlet ut av markedet, er det ingen nåde.

- Jeg har ikke økonomisk dekning til å fortsette med det alene, sa Kvalvig. - Jeg er fiskehandler og finansmann, ikke oppdretter.

- Vi får gjøre det en annen gang, sa Meinhoft.

- Men vi har en avtale ..., begynte Kvalvig.

- Knappt en intensjonsavtale. Meinhofts stemme var som is.

- Det gjelder flere hundre millioner! Dere har jo også gjort en rekke intensjonsavtaler om kjøp av oppdrettsanlegg.

- Finn deg en annen megler, sa Meinhoft bryskt.

Han hadde fått kalde føtter.

De som jobbet for menn som Orloff hadde ikke slike svakheter.

Så mye visste Kvalvig om oppdragsgiveren til Meinhoft.

Samtidig, et annet sted i verden, på Camp David utenfor Washington i USA, satt nasjonalbanksjefene fra de fire rikeste landene i verden fremdeles i krisemøte. De hadde allerede vært internert i to uker, uten kontakt med omverden, og skulle bli der i to uker til. For det handlet om å gjenvinne herredømme over sine egne valutaer.

Norge var, på grunn av at landet hadde en liten og oversiktlig valuta, og på grunn av størrelsen på landets oljefond, blinket ut som offer i et spill som snart skulle slå innover såvel aksje- som finansmarkedet.

Det de tre landene holdt på med var å bruke store blokker med valuta, og så å flytte dem rundt om i verden. De skulle kjøpe norske kroner og sveitserfranc i stor stil, og drive kursen oppover. Deretter skulle de gå til et massivt salg, og tvinge blant annet Norge og Sveits inn i en evig rundans med støttekjøp. I praksis ville de bety at de ville måtte likvidere ut mesteparten av oljefondet for å få det til.

Sannheten var at de hadde brukt flere år på å kartlegge aksjer og verdipapirer til mafiaen rundt om i verden, og nå skulle de forsøke å knekke ryggen på den. Det var bare å regne med at en rekke småinvestorer gikk med i dragsuget, men krig var krig og dette var økonomisk krigføring.

Strategien var å skape uro på børsene. Samtidig som aksjemarkedet fikk seg et skudd for baugen. Skulle man destabilisere en rekke mer utsatte valutaer, på en kontrollert måte, måtte alt skje samtidig. Håpet var ikke bare å få mafian til å sette i gang med store bevegelser av svarte penger, men også å få svekket grepet til de store internasjonale pengefondene. På den måten håpet man å få dempet presset på børser og å svekke finansmarkedets makt i verden.

- Vi må kjøre opp renten, sa Tysklands sentralbanksjef. Alle visste at effekten ville være at en rekke verdensomspennede konsern, og småbedrifter, raskt ville selge ut de mer usikre deler av det de eide.

- For hvor lenge? spurte Japans sentralbanksjef. Han hadde sine egne problemer å stri med. Et ti-år i forveien, etter at flere av de største japanske bankene hadde gått konkurs, satt Sentralbanken

plutselig med en hel del større eiendommer og prosjekter på hånden de ikke visste hva de skulle gjøre med. Noen lå i Australia og andre var i Indonesia. Nå, ett tiår etter, hadde Sentralbanken bestemt seg for å selge ut. De trengte fri kapital, og den beste måten å gjøre dette på, var å kvitte seg med gamle synder.

- En uke burde holde, sa den amerikanske sentralbanksjefen og siktet til at det å så senke renten igjen, ville skape en ny giv for økonomien. Imens ville mange av de mest utsatte selskapene ha forsvunnet.

- Hva med den norske krone?

- Den tar vi midt i perioden. De kommer til å tro at deres valg av aksjer har vært genialt, da de ikke blir berørt av den første runde. Der hvor Norge er utsatt, kommer de nok til å dumpe en rekke av de aksjene som eies av Oljefondet, sa den japanske sentralbanksjefen.

- Så tar vi for oss valutaen, sa Tysklands sentralbanksjef. Det han håpet på var at Norge ikke bare ville overreagere, men at han ville presse landet så hardt at det ville trygle om å få knytte seg til Euro.

- Når de, neste gang, ber om medlemskap, blir forhandlingene noe helt annet enn de har vært, sa han. I bakhodet tenkte han på fiskeressursene utenfor norskekysten og hva det ville bety for Europa å få delt råderett i såvel Norskehavet som i Barentshavet.

- Du må huske på at de er en alliert, sa den amerikanske sentralbanksjefen.

- Her har vi ingen allierte, sa den japanske sentralbanksjefen. Innerst inne visste han at, dersom de lykkes i å bringe Norge i kne, ville også han ha et ørlite håp om å få kjøpt seg til japanske rettigheter til de norske fiskeressursene.

- For noen grådige dyr, tenkte den amerikanske representanten, som visste at de norske oljeressursene var på hell og at fisk var den eneste fornybar ressursen de hadde.

Günther Meinhoft var atter en gang i London, var på vei til Berlin, da det banket forsiktig på døren til hotellrommet hans. Han åpnet døren, og til sin overraskelse sto Natasja Torres utenfor. Hun var iført en forsid skinnkåpe og mellom to fingre holdt hun en hel flakse

champagne.

- Så hyggelig å treffe deg igjen, sa han og åpnet døren på vid gap.

- Savnet du meg? spurte hun, steg inn i rommet, og ga ham en rask klem på kinnet. På en nærmest katteaktig måte strøk hun seg inntil ham. Kontakten var akkurat nok til at han kjente duften av henne.

- Hva gjør du her? spurte han.

- Kommet for å trøste deg!

Meinhofts forsvarsmekanismer ble satt i høygir.

- Hvordan visste du at jeg var her? Jeg skulle ha sjekket ut, vært på vei til Berlin.

- Du ringte Kvalvig, og moderne telefoner etterlater spor, dumme du, svarte hun. - Det er bare å trykke på en knapp og så leser du resten i det lille vinduet.

- Det var noe naivt og vakkert over Natasja Torres, tenkte han.

- ... jeg skulle ...

- Vi har da litt tid, sa hun.

- Hvordan går det med Jonas? spurte han usikkert.

- Han har så mange problemer.

Nå hadde skinnkåpen glidd opp.

Hun var iført et kort lite skjørt og en tetsittende overdel.

- Jeg tenkte jeg at det ville få det bedre hos deg.

- Vi er inne i en krise, sa Günther.

- Jeg vet det, men det er så lite vi kan gjøre.

Så gikk Natasja Torres bort til Meinhof og la armene rundt halsen hans.

- Her, la meg få pleie deg, sa hun.

- Jeg har ikke tid, sa han og forsøkte å fjerne armene fra halsen.

- Jeg vil gjøre deg rolig og avslappet og så kan du fortsette med dine bekymringer.

- Hva hadde du tenkt?

Hun tok tak i slipset hans og leide han inn i det store soverommet.

- Legg deg på sengen, nærmest kommanderte hun.

Meinhof fikk et grådig blick i øynene.

Han tok av seg slipset, skjorten og så åpnet han beltespennen. Han satte seg på sengekanten, sparket av seg skoene og la seg på rygg over hele bredden på dobbeltsengen. Natasja Torres holdt opp en liten krukke med kroppskrem mellom to fingre.

Det var tigerbalsam.

Meinhoft sa ikke ett ord.

- Ryggen først, kjære, sa hun.

Meinhoft rullet over på magen og la seg strak ut.

Natasja Torres åpnet lokket på krukken, tok ut litt krem og smurte et tynt lag på baksiden av lårene og så gled de oppover mot korsryggen hans.

Lukten av kamfer fylte rommet.

Hun hoppet over ryggen, og fortsatte med skuldre og nakke. Hun var forsiktig, og smurte bare på steder han selv kunne rekke.

- Kamfer er så lindrende, og løsner alt som heter knuter og spenst i musklene dine, sa hun og masserte kremen dypere inn i huden.

Meinhoft kjente hvordan porene åpnet seg, at kremen trakk inn slik at muskel etter muskel mistet sin spenst.

- Du er som en gudinne, gryntet han som for å understreke sitt velvære.

- Alt for deg, Günther! hvisket hun. Stemmen var hes og full av spenning.

- Du liker dette?!

- Ja, svarte hun.

Stemmen hennes virket hes av opphisselse.

Nå kjente Meinhoft at kroppstemperaturen begynte å stige, at han ble varm oppover hele ryggen og videre ut i armer og ben.

- Vidunderlig, hvisket han.

Det Meinhoft ikke kunne vite var at kremen var allerede begynt å trekke inn i blodbanen. Den irriterte porene slik at de bar begynt å lukke seg, og at det var dette som ga følelsen av varme.

Uten å vite det, var han i ferd med å kveles. I tillegg inneholdt kremen en koagulant.

- Hardere, sa Meinhoft.

Natasja Torres lente seg frem og la munnen tett inntil øret hans.

- Fiskene din døde, hvisket hun.

- Hvilken fisk?
- Den du kjøpte på rot.
- Hvordan ...?
- Den bare rømte og er blitt borte, hvisket hun videre.

Kroppen til Meinhof var nå begynt å bli så varm at han gispet etter luft. I tillegg var det begynt å danne seg små perler med talg i blodårene hans, og en av dem ville, til syvende og sist, kile seg fast i hjertet.

- Alt er ordnet, sa Natasja Torres og løftet på hodet. Så reiste hun seg og kastet et blick rundt rommet. Hun tok av seg hanskene som Meinhof først nå uklart registrerte hun hadde hatt på seg.

- Hva mener du? skulle Meinhof til å spørre, men stemme-båndene hans ville ikke lystre.

De var lammet.

Han kjente hvordan varmen spredte seg rundt om i kroppen og at det begynte å svimle for ham.

Natasja Torres fant frem en ny krukke med tiger balsam, åpnet lokket og satte den på nattbordet hans. Deretter gned hun fingrene og håndflaten hans inn med det samme stoffet.

Kroppen hans hadde mistet så mye av sin spenst at den lignet mer på en pudding enn et menneske.

Da hun forlot hotellsuiten var hun sikker på at det ikke var et eneste spor som kunne knyttes til henne.

Günther Meinhof kjente ikke noe da hjertet sluttet å slå.

For Jonas Kvalvig var alt blitt kaos. Med mesteparten av pengene i tyske verdipapirer, hadde formuen hans plutselig sunket med hele tyve prosent.

Også valutamarkedet var begynt å bli urolig.

Kvalvig regnet ut hva han hadde og satte det i forhold til den amerikanske dollar. Som mottrekk, solgte han sine Euro, og kjøpte dollar. Handelen gjorde ham ytterligere seks prosent fattigere.

- Det var som fa'en, sa han til seg selv.

Det han ikke visste var at om noen dager ville det samme skje igjen, bare i motsatt rekkefølge. Med at amerikanske dollar devaluerte i forhold til Euro, ville formuen synke med ytterligere syv prosent, og han ville få store problemer med likviditeten.

Ikke før hadde han konvertert sin formue over i amerikanske dollar, enn at dollaren raste. Plutselig hadde verdien mot Euro falt med seks prosent og Kvalvig valgte å konvertere over i japanske yen. Han tapte ytterligere fire prosent.

- Dette er en sammensvergelse, forbannet han. - Hva er det som skjer? Noe svar fikk han ikke, men børsene rundt om i verden var grepet av panikk.

Han måtte få pengene sine tilbake, og forsøkte å ringe Meinhoft, men ingen tok telefonen.

Det eneste han visste var at han måtte stramme kraftig til. Det som kunne avvikles, ble avviklet.

Kvalvig ringte til Duun med beskjed om at alt som var av intensjonsavtaler var kansellert, og krevde betaling for det han hadde til gode i lagerleie for fisken som fortsatt lå på fryselager.

Han priset seg lykkelig over at han ikke hadde falt for fristelsen til å kjøpe den.

Nå rant det kaldt nedover ryggen på Duun. Penger var det eneste han ikke hadde.

- Jeg kan ikke! sa han.

Straks etter fikk Charles Fasmer en telefon.

- Hallo, sa Fasmer.

- Vi kan ikke gjennomføre det, sa Duun.

- Hvorfor ikke?

- Tyskeren har trukket seg.

- Vi er kommet for langt, sa Fasmer.

- Det finnes ikke penger.

- Klart det finnes penger, sa Fasmer. - Det er bare å vite hvor man skal hente dem.

- Mener du ...?

- Ja.

- Da må jeg jo selge!

- Ønsker de å redde imperiet ditt, er det de som må stille med kapitalen! Stemmen lød som en kommando.

Reidar Duun ble stille. Han hadde sine drømmer, men innså at Distriktsfondet og Ljosnes ikke kunne tilby noen nødløsning på likviditeten. Det på tross av planene om børnotering.

Børnotering handlet om å hente inn kapital utenfra, og nå var

det ikke noe kapital å hente der ute.

Så tenkte han på alle de som ønsket å gjøre noe annet enn det å være oppdretter.

- Dette er krise!/? konstaterte han flatt.

- Det er nok det! svarte Fasmer, som nå innså at Osvald Klinkenberg ville bli redningsplanken.

- Og dersom jeg ikke selger?

- Da bukker du under!

- Ikke bare jeg.

- Det blir et konkursras! sa Fasmer.

Forsiktig la Duun telefonrøret på plass. Det som var klart var at han ikke ville få noe støtte fra verken fra Fasmer eller Kvalvig. Det som også var klart, var at han trengte penger, raskt.

Plutselig ringte telefonen og Duun grep etter den.

Det var en mannstemme i den andre enden.

- Hallo, sa den. - Mitt navn er Osvald Klinkenberg. Vi er interessert i å kjøpe oss opp i anleggene dine.

Reidar Duun kjente at han ble svak i knærene. Han var reddet!

- Hvor mye?

- Nesten alt, sa Klinkenberg.

Duun kjente at hjertet sank. Alt var pantsatt. Han hadde tapt.

Eneste lyspunkt var at han fortsatt kunne få kontroll med aksjene til Distriktsfondet, som han kunne få kjøpt for en billig penge når tidene ble bedre.

Fra et sted i utkanten av London fant Natasja Torres frem til en telefonboks, la på en mynt og slo et nummer. Telefonen i den andre enden ble løftet av og en stamme sa:

- Ja.

- Det er gjort, sa Natasja Torres.

- Og Kvalvig? spurte stemmen i den andre enden, som hadde en tung russisk aksent.

- Ferdig som finansakrobat. Heretter vil han vil måtte konsentrere seg om å selge fisk.

- Klinkenberg?

- Han er klar til å kjøpe seg opp i minst førti prosent hos Duun og Ringrov og å overta selgerne til Kvalvig.

- Da har vi full kontroll? Påstanden kom som et spørsmål.
- Snart.
- Hva med denne fiskeriministeren?
- Alt under kontroll, sa Natasja Torres og siktet til at Distriktsfondet ville, etter all sannsynlighet, selge seg ut av de samme selskapene.
- Vil du fortsette å jobbe for oss, da?
- Klart.

Natasja Torres visste fullgodt hva et «Nei» ville si.

- Bruk de vanlige kanalene, sa stemmen og brøt forbindelsen.

Etter å ha lagt på, gikk Natasja Torres bort til en bussholdeplass, betalte, og sørget for at ingen fulgte etter henne.

Omtrent samtidig ble en rekke store pengebeløp satt i bevegelse. De ble flyttet fra konto til konto, og føk med elektronisk fart rundt om i verden. Det var akkurat som om det var et forhåndsavtalt system med kontoer, banker og fiktive firma som ble åpnet og så lukket i en forrykende fart. De ble vekslet fra valuta til valuta og til slutt var det umulig å spore dem. Hvor de til slutt landet, var det bare en mann som visste, og han kjente numrene på det som var av en serie kontoer rundt om i forskjellige skatteparadiser.

- Det er ordnet, sa Zarkov til mannen som satt ved enden av et langt bord og pattet på en sigar. Samtidig visste han at samtlige spor etter enhver transaksjon utført av Meinhof var utslettet. Det var som om mannen aldri hadde eksistert.

- Skål, sa han og helte en god slant med iskald vodka i glasset sitt.

Nå gjensto det bare å innløse panteobligasjonene han hadde.

Det neste han måtte gjøre, var å få Duun til å bli i selskapet, som driftsleder. Med en fem prosent eierandel ville mannen bli til et gissel i sitt eget livsverk. Det samme gjaldt Ringrov.

Ordfører Ljosnes ville bare miste sine viktigste styreplasser, og dermed også en kjærkommen inntekt.

Inne på kontoret til fiskeriministeren var det en annen scene som utspant seg. Der satt det to menn i gjestestolene. Formannen i Havbrukslaget Kalle Ringrov og Reidar Duun. Begge satt skolerett.

- Hva i huleste er det dere har funnet på? spurte Rambelsrud.

Stemmen var kald og avbalansert.

- Det var prisene, svarte Duun.

- Disse folkene nedover i Europa tror vi kan produsere laks billigere enn vann, og de er ikke villige til å betale hva det koster.

- Så derfor begynte dere å fryse den inn? spurte ministeren.

- Det var den eneste løsningen, og dessuten var det Kvalvig sitt forslag.

- ... men tretti tusen tonn!!

- Ja, det er mye fiske det, innrømmet Duun.

- Og hvem hadde dere tenkt skulle betale for den?

Nå var det Kalle Ringrov som strammet seg opp.

- Regjeringen har hele tiden visst at vi frøs inn fisken! sa han.

- Regjeringen har ingenting med dette å gjøre, svarte ministeren.

- ... men dere var på alle møtene. Dere både nikket og syntes det var en god idé!

- Og da mener dere at Regjeringen skal garantere for den.

- Selvfølgelig, sa Ringrov, som tidligere hadde vært statssekretær, om enn i en annen regjering. - Det var slik i min tid.

- ... og hva har skattebetalerne med dette å gjøre?

- Distriktsfondet pleier å ordne opp i slike saker.

- Eller fisken kan sendes til Afrika, foreslo Duun.

- Ja, som uhjelp, tilføyde Ringrov.

- Ikke rart at dere ikke tjener penger, sa ministeren. Dere og halve næringen burde ha gått konkurs for lenge siden!

- Ja, men det har vi ikke anledning til, parerte Ringrov. - Tross alt er det Distriktsfondet som har finansiert omtrent halvparten av aksjene våre.

Rambelsrud kjente hvordan han ble rød under snippen.

- ... dere har fått en ny Regjering nå, og den akter ikke å la seg holde som gissel! freste han.

Nå var det Ringrov som begynte å hisse seg opp.

- Når det offentlige driver distriktsutbygging, må man også regne med litt svinn!

- Det er tretti tusen tonn laks dere snakker om, som ligger på fryselager! I tillegg må dere betale leie.

- Jeg solgte to tonn i går, sa Duun.

- ... og du frøs inn ytterligere ti!
- Og hva akter du å gjøre? spurte Ringrov, som ble klar over at han hadde tvunget ministeren opp i et hjørne. Konesjoner var styrt av det offentlige, og kunne selges ut av landet.

Det at Klinkenberg nå eide åtti prosent av anleggene hans, anså han som et forbigående problem.

Fiskeriministeren trykket på callingen på telefonen og lente seg frem mot høytaleren:

- Send henne inn, beordret han.

En forventningsfull stillhet la seg over de tre mennene som satt andektig og ventet på at døren skulle gå opp. Det gjorde den, sakte. En nett, mørkehåret kvinne steg inn i rommet, og alle reiste seg.

- Mine herrer, dette er Natasja Torres. Hun er ikke bare eksportør, men hun har tilgang til de store markedene i Øst Europa, sa Rambelsrud.

- Et kvinnfolk! tenkte Duun så høyt at de andre hørte ham.

Begge mennene rakte frem en hånd.

- Hun har kjøpt hele fryseleret, til produksjonskost, og pantet er i aksjene dine, sa Rambelsrud.

- Men det taper vi penger på!

- Hun har penger, og dere har ikke, så enkelt er det.

Der og da fikk Reidar Duun en snikende mistanke om at Oswald Klinkenberg hadde noe med dette å gjøre, bare at han ikke visste hva. Nå spilte det mindre rolle. Klinkenberg hadde nå full kontroll med aksjene hans, med unntak av det som var pantsatt gjennom tyskeren Meinhoft.

Duun innså at det neste som ville komme var et krav om innløsning.

Utlendinger var i ferd med å kjøpe seg opp i næringen.

- Lageret skal selges i Russland, Polen og en rekke av de andre tidligere østblokklandene, slik at den ikke forstyrrer forholdet til EU, sa han videre.

- Har vi truffet hverandre før? Er du eksportør? spurte Duun, som hadde studert henne.

- Ja, hun er eksportør, svarte Rambelsrud. I tillegg har hun jobbet for Kvalvig, og driver nå for seg selv. Hun vil ikke bare ta hånd om hele fryseleret til Kvalvig, men vil også overta hans nettverk i

Øst-Europa. I tillegg vil hun overta en del av de løpende kontraktene dere hadde med Kvalvig.

- ... men! innledet Ringrov, men innså at det var håpløst å protestere.

- Nå som dere har truffet hverandre, kan dere gå ut og gjøre alle de forretningene dere måtte ønske. Dette kontoret selger ikke fisk, og vi har fått dere ut av en knipe, sa han og førte alle tre mot døren.

Natasja Torres smilte lunt, bukket svakt, snudde seg, og gikk ut gjennom døren hun nettopp var kommet inn gjennom.

Duun fulgte etter.

Så, akkurat idet Kalle Ringrov gikk forbi, tok fiskerimisteren ham i armen:

- Forresten, det er allerede besluttet at Distriktefondet kommer til å selge seg ut, og det over hele linjen; bare så du er forberedt på det, sa han lavt.

Ringrov skulle til å åpne munnen, for å svare, men besinnet seg. De hadde funnet en kapitalsterk investor og de var på vei til notering på Oslo Børs.

Ringrov regnet raskt ut at det å få tak i aksjene til Distriktsfondet skulle gå greit, bare han klarte å skaffe pengene. Det var et kupp som bare ville bare styrke hans muligheter.

- Ting blir rensligere nå, tenkte Rambelsrud.

Tanken hadde ikke før festet seg enn at han begynte å ane uråd.

Det var egentlig for mange biter som hadde falt på plass - for lett. Han hadde løst problemet med fryselagrene, vingeklippet Kvalvig og han hadde sørget for at en helt ny konkurrent var kommet på banen.

I bakhodet stakk avtalen han hadde gjort med Distriktsfondet, at Natasja Torres sine kontakter skulle få kjøpe aksjene.

- Stor - større - størst, tenkte Duun.

Det gjaldt å handle raskt.

Han og vennene hans var atter en gang på vei mot notering på børs. Fikk de tak i aksjene til Distriktsfondet, ville de atter en gang ha full kontroll.

Reidar Duun regnet med at når alt var på plass, ville han sitte med en eierandel på ti prosent i et verdensomspennende konsern.

Hvor pengene kom fra, betydde mindre.

Her var det flere ting som skjedde samtidig. Mens Duun og Ringrov var på vei ut av kontoret til fiskeriministeren, satt Osvald Klinkenberg i et møte med Distriktsfondet.

- Vi er under instruks, sa Rune Misje, sjef for den del av Distriktsfondet som hadde sine eierandeler plassert i oppdrett:

- Vi tar alt, sa Klinkenberg.

- Penger?

- Finansieringen er ordnet.

- Oppgjør?

- Pengene overføres innen blekket på avtalen er tørt.

- Og det nye selskapet skal noteres på Oslo Børs.

- Det er avtalen.

- Aksjemarkedet er inne i en nedtur, påpekte Misje.

- Det er dårlige tider, men med det samme markedet bedrer seg, vil aksjene noteres, sa Klinkenberg.

- Kan vi få det skriftlig.

- Med den prisen dere forlanger?

- Det er den Norske Stat og Diskriktsfondet du forhandler med, sa Misje.

- Det blir likevel aktuelt å vente til markedet bedres før vi kan gå på børs, sa Klinkenberg.

Han var fullt ut klar over at oppdragsgiverne hans ventet å tjene godt på sin investering.

- Vi gir deg rett til å drive på norsk nord, sa Misje overlegent.

- Det har lenge vært utenlandske eiere i norsk oppdrett, svarte Klinkenberg kort.

Rune Misje var under instruks. Oppdrettsvirksomheten til staten skulle innløses, var ordren fra Fiskeridepartementet. Han hadde konferert med Næringsdepartementet, som bare bekreftet avgjørelsen.

Han likte det ikke.

Klinkenberg sa minst mulig. Han bare stirret avventende på statens representant.

Misje hadde ikke valg. Han skjøv to eksemplarer av den ferdig utfylte kontrakten over bordet og Misje tok den. Han skrev under det ene eksemplaret og sendte den andre tilbake over bordflaten.

- Gjort? spurte han.

- Gjort, sa Misje.

Klinkenberg tok frem mobiltelefonen og tastet en melding.

I den andre enden satt Kalin Orloff, på et rom i Maritim Hotell i Ytrevik. Han kikket på displayet, reiste seg og gikk ut.

Ute på gaten kikket han først til høyre, så til venstre og så satte han kurs for kontorene til Jonas Kvalvig.

En kort stund etter hadde han ikke bare invitert seg selv inn i kontorene til Jonas Kvalvig, men han hadde samlet selgerkorpset hans i kantinen.

Nå satt han rett overfor dem.

- Good-day! gryntet han.

Forhandlingene med Distriktsfondet var fullført, papirene undertegnet og han trengte en salgsorganisasjon. Han sto, tross alt, som eier av det største lakseselskapet i landet.

Blikket han kastet utover ansiktene i kantinen var hardt og uten følelse av noe slag.

- Nå jobber dere for meg! sa han bryskt.

Det ble stille.

- Hva? var det en som spurte.

- Jeg eier dere, sa han.

- Hvem er du? spurte en annen.

- Jeg er eier fisken til såvel Duun som Ringrov.

- ... og ...?

- Dersom dere vil ha noe å selge, så jobber dere for meg! sa han, denne gang litt mildere i stemmen.

- Hva mener du?

- At jeg overtar dette salgskontoret.

- Du kan ikke mene ...?

- Dere har jobbet trofast for Kvalvig. Dere får her et bedre tilbud.

Det ble stille.

- Dere får økte prosenter og bonuser. I tillegg vil jeg gi garantier for tilgangen til markedene i Latvia, Polen og Russland.

- Hvem er du? spurte en tredje.

Jeg er Kalin Orloff og er eier av omtrentlig det som er av laks i denne del av landet, sa han.

- Hva med Jonas?
- Han er ute av bildet!
- Har du overtatt?
- Jeg eier fisken, gjentok han.
- Det har vært snakk om notering på Oslo Børs.
- Jeg har aksjemajoriteten.
- Skal du på børs?

Orloff visste at det nærmest var opplest og vedtatt at selskaper som var notert på børs hadde lettere for å vokse. Dessuten trygget det arbeidsplassene. De innså samtidig at de nye eierne hadde penger og var villige til å satse.

Det var alltid slik i begynnelsen.

Tilbake i Distriktsfondet sine lokaler trykket Klinkenberg Misje i hånden.

Fire og tyve timer senere var flere milliarder kroner overført til statskassen.

- Bare penger, sa Orloff til seg selv.
- Han hadde full kontroll.

På den andre siden av kloden satt Kaimoto Okomo og holdet et verdipapir mellom hendene. Det var ikke uten en viss andektighet at han erkjente at han var blitt eier av tre aksjer i et lite, uavhengig oppdrettselskap i Norge. Han hadde truffet Olav Sand og hadde gjort avtale om at han skulle kjøpe all den laksen han klarte å produsere.

Han hadde også kjøpt seg opp til 51 prosent eierandel i den nye sushikjeden Sushisan.

Det var ikke lenge til søndag.

Kaimoto Okomo løftet av telefonrøret og slo et nummer. Det ringte så lenge at Okomo holdt på å legge på. Så, endelig hørte han at han fikk forbindelse:

- Hallo, sa det i den andre enden.
- So pleased to hear you, sa Okomo, og fortsatte: I want to order one salmon and two fresh sea cucumbers, sa han.
- Now? spurte Olav Sand.

- Now, sa Okomo.
- Skal bli! sa stemmen i den andre enden på godt gammeldags Ytrevikmål.

KRAKK

Han hadde bestemt seg for å bli rik.
Han skulle bli den største på området i
låret. Planene var klare, like enkle som
jerenale. Problemet var at han ikke kunne
fortelle det til noen. Han strengte penger
- raskt og mange

En økokrim med glimt i øyet av Tor Moltu
der leseren møter:

- en levende og en død fiskeriminister
- noen grådige fiskeoppdrettere
- en ny fiskeriminister
- en aggressiv russer
- en forførerisk kvinne
- en smart fiskeeksportør
- en ambisiøs tysk finansmegler
- en sleip skipsreder
- en troskyldig økonom
- en manipulerende snikmorder
- noen egenrådige byråkrater
- en kvalitetsbevisst japaner
- en traust oppdretter av økologisk laks

Tomo Publishing

ISBN 978-82-992325-6-2